

VITA
B. HERMANNI
COGNOMENTO
JOSEPHI

Ordinis Præmonstratensis in Steinfeld :

Ex ijs

Qua de eo refers

R. P. Godefridus Henschenius S. J.

In vitis Sanctorum ad septimum Aprilis,

In compendium redacta :

ET ALIA

QUÆDAM SPIRITUALIA

Ab altera parte paginæ designata.

N E U H U S I I,

Imprimebat Joannes Todt, Typogr. Aulicus

suz Celsitudinis Paderborn.

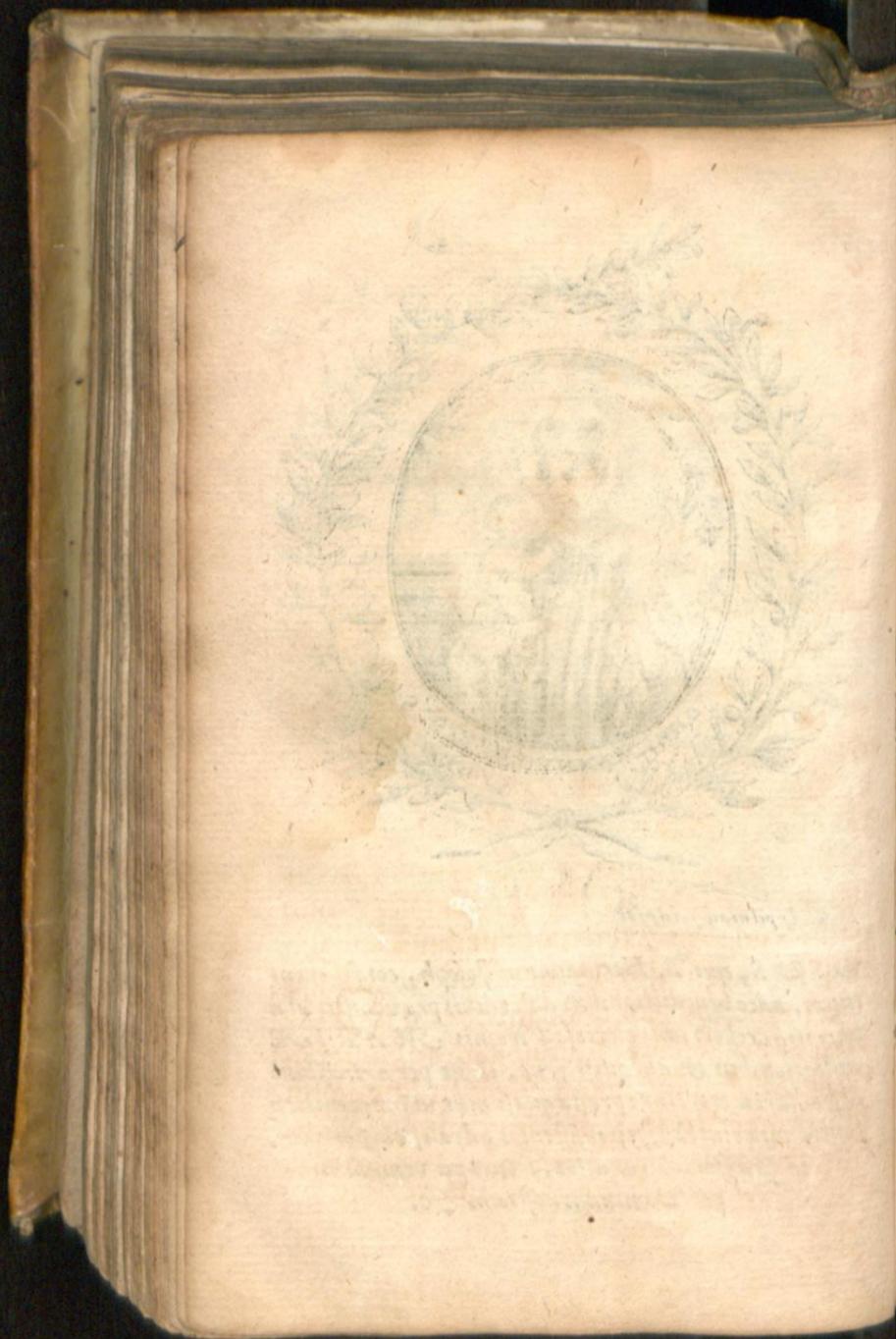
I N D E X.

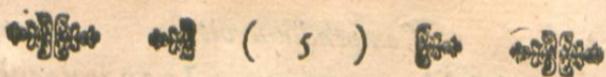
<i>Vita Beati Hermanni.</i>	Pag. 1
<i>Brevés annotationes circa contritione et examen conscientie.</i>	18
<i>Meditationes pro singulis hebdomade diebus.</i>	28
<i>Pie Protestationes quotidie reno- vanda.</i>	41
<i>Compendium vite S. Liborij cum anti- quissima oratione contra morbum Calculi.</i>	48
<i>Patrocinium divæ Apolloniae pro denti- um dolore.</i>	51
<i>Oratio S. Augustini, sumpta ex magna tabula Lateran. Eccles. cum Indulg.</i>	52
<i>Vita S. Geroldi Mart.</i>	55
<i>Sententia singulis mensibus anni, à quo- vis Christiano consideranda.</i>	58
<i>Via vite aeternæ ex Leonardi Lessij S. J. lib. 4. de summo bono.</i>	61
<i>Cogitationes Christianæ quolibet die mensis utiliter suscipienda.</i>	119
<i>Ad S. Antonium de Padua.</i>	172

G. Appelman sculpsit

DEUS, qui B. Hermannum Joseph, confessorem
tuum, adeo benedictionibus dulcedinis praevenisti, ut à
pueritiâ creberrimis gloriosa Virginis *MARIAE*
visitationibus & alloquijs frui, eique per Angelum
desponsari mereretur: presta quasumus, ut innocentis &
sanctae vitae ejus Vestigijs insistentes, ad caelestem patriam,
in quâ gloriosus exultat, securi perveniamus
per Dominum nostrum &c.

COMPENDIUM VITÆ.

B. HERMANNI JOSEPHI,

Canonici Ordinis Præmonstratens. in Steinfeld.

§ I. *Pueritia B. Hermanni.*

BEatus Hermannus, cognomento Josephus, Coloniae Agrippinae honesto loco natus, quantâ vitæ futurus esset Sanctimoniâ, à primâ statim pueritiâ patefecit; nam & parentibus plenè subditus, & à fluxis seculi voluptatibus profus alienus, innocuos vitæ annos primos transegit, expers eorum criminum, quibus alioquin puerilis ætas obnoxia esse solet. Septennis ad Scholas traductus sedulò quidem in literarum studia incubuit, majorem tamen pietatis curam gessit: adeo ut ceteris condiscipulis lusu statim se temporibus oblectantibus, hic delicias suas in monasterio quodam coram imagine Deiparæ quæreret, simplicitate ac innocentia verè columbinâ cum Divâ Virgine ejusque filio conversando. Cujus ingenuæ innocentisq; conversationis hosce admiratione plenos & rarò auditos fructus tulit, ut invitatus

ab amabili Matre cum puero JESU innocuè luderet, & aliàs lapidem ab illâ cognosceret, sub quo pecuniam reperiret, quoties eâ ad coëmenda vestimenta, aliâq; in scholis necessaria indiguisset.

§ 2. *Ingressus in Religionem*

Anno ætatis duodecimo, mundo (quem veriùs non cognovit, quàm deseruit) valedicto, in Domum Domini ire decrevit. Aptissima tum hujusmodi domus Candidissimæ animæ visa sacer, & candidus Præmonstratensium Ordo, primo vigore suo eâ tempestate florentissimus. Ad hunc igitur in loco Steinfeld dicto 5. milliaribus Coloniâ disfito, illico properavit, voti; sui brevi factus compos, Religiosum habitum miro animi sui gaudio induit, itaq; in eo se gessit, statimq; profecit, ut valeret sapientia & gratia tam apud Deum, quam apud homines.

§ 3. *Studia in Frisiâ.*

Interea dum adolesceret, studiorum causâ missus cum alijs coætaneis in Frisiam, pietatem ad omnia utilem exemplo ibidem suo luculenter demonstravit; dum enim more
suo

suo nihil de continuo pietatis aliarumq; virtutum studio remitteret, ita in profanarum palæstrâ scientiarum se exercuit, ut omnibus qui cum eo Gymnasium frequentabant, condiscipulis palmam præriperet. Quo etiam tempore inter alios Cæli favores & hunc expertus est, quòd ab enormi & molesta capitis scabie miro & subito modo à Domino DEO liberaretur.

§ 4. *Reditus in Steinfeld.*

Profanis jam sat excultus scientijs, redijt ad primum susceptæ Religionis locum, ubi munus deserviendi Fratribus suis in triclinio ei demandatum; quod dum magnâ quidem charitate, at ob præreptum sibi pro voto suo contemplandi tempus, tristiùs quam par erat, obiret, curam denuo clientis sui gessit sollicita Magna Mater, & coram HERMANNO se sistens monuit, ut alacriter inunctum sibi officium expleret; nihil hoc charitatis & obedientiæ obsequio DEO gratiùs esse. Nec seignius deinde hic paruit, quàm illa demandaverat.

§ 5 *Præfectura Sacrarij.*

At DEUS fidelis servi sui desiderijs obsequuturus, quò aptius divina pro voto contemplandi tempus suppeteret, ut Sacratio præficeretur, effecit. Hic mirum est, quantâ seculitate B. HERMANNUS & curaret res DEO consecratas, & cælestium meditationi se impenderet, somni, cibi, potusq; penè oblitus, totum propemodum tempus pijs laboribus, & vel maximè consideratione divinorum infumebat: plus ceteris Fratribus & laborando & orando; adeo ut hi commiseratione tacti mitiora suaderent; sed ille totum præsentis vitæ tempus reputans pœnitentiæ destinatum, superfluum judicabat & vanum, si quid corpori indulgisset. Verùm quò inclementius ipse se tractabat, eò suavius & sapientius Cælum adblandiebatur: nam & crebrò videndam se exhibebat DEI Mater, Suavissimis eum alloquijs dignata, & obversabantur obtutibus illius cælestes Genij Fratribus in Choro ministrare visi, & miro supernoque odore, cum divina tractaret, cælum perfunde-
bat.

§ 6. Desponsatio ejus cum B. Virgine.

Quæ inter à superis profecta beneficia, rarissimum est, quod eodem hoc tempore, quo Sacrario præfuit, contigisse narratur. Appellari passim cæperat nomine Iosephi, vocabulo ut honorifico, ita B. HERMANNO demittendi sui studiosissimo non parum molesto. Ab hoc igitur nomine sibi imponendo ut Fratres deinceps desisterent, per impetrata Superiorum imperia cogere meditabatur, cum noctu consuetis suis precibus vacanti adest Cælorum Regina, binis cælestibus Genijs stipata; quorum unus jubet Hermannum propius accedere, & præ pudore tergi versantem apprehensâ ejus manu ad accessum compellit; tum manum ejus manui divæ Virginis jungens, his verbis Virgini Matri desponsat: *Ecce, inquit, hanc Virginem tibi trado in Sponsam, sicut fuit desponsata Ioseph, ut nomen Sponsæ pariter cum Sponsa accipias, & de cetero Ioseph erit nomen tuum.* Atque hæc origo cognomen Ioseph: hæc palmaris Deiparæ in HERMANNUM collata gratia, paucissimis divorum hæctenus concessa.

§ 7. *Ecstases in Sacro.*

Pergebat B. Hermannus in imposito sibi Sacrarij munere, incremento virtutis eo majore, quò magis provehebatur ætate; & augebantur mirum in modum cælestes favores, animadversi ab alijs, cùm Sacris operantem aspicerent; eo enim tempore (ad quod summo se studio præparabat, quodque accuratissima diligentia infumebat) abreptus extra se, apertis oculis frequentissimè nihil videbat: & patiebatur divina, quæ nunquam putabat licere sibi homini loqui; unde sæpius à familiaribus rogatus, induci non potuit, ut ea revelaret, certam dicitans fore gratiarum jacturam, si arcana cælestia imprudens DEO invito pandisset.

§ 8. *Virtutes primaria.*

Jam divinis hisce studijs & gratijs respondebant virtutes ceteræ; Angelica in primis puritas, quæ nullis unquam libidinum facibus ambusta, excelso prorsus gradu in eo eminuit, adeo ut gemma Virginum, liliu Castitatis, Vas electum continentia, agnus innocentia, & Virgo Virginum suo tempore diceretur.

tur. Demissio deinde animi tam profundas in illo egerat radices, ut licet heroicarum excellentie virtutum, cælestiumque & insolitorum abundantiam donorum ceteris præmineret, ipse tamen & vilissimum se arbitraretur, & pro stulto aut parum sapiente ab alijs haberi exoptaret; sat nimirum gnarus, Humilitate divina dona tutò custodiri, elatione verò animi illico dissipari. Humilitati tantæ junctæ non minor patientia. Vexatus multis & penè continuis infirmitatibus corporis, debilitate stomachi, dolore capitis, defectione creberrimâ cordis, prohibitusque à DEO refocillare se commoditatibus ciborum, potûs, molliumq; stratorum; adhæc diversis appetitus contumelijs tam à domesticis, quàm ab externis, varijsq; Dæmonis exagitatus infestationibus, sustinuit omnia incredibili mentis æquitate, & tanquam aurum in fornace probatus, hoc egit, ut dignus DEO inveniretur. Superavit denique & has & alias virtutes, quæ omnium radix & origo est, Charitas; qua inflammante & carnis illecebrosas voluptates respuit, & infra omnes sese creaturas demisit, & adversa quælibet sive in corpore sive in anima invictâ semper patientiam toleravit, & afflictorum ubi-
vis

vis necessitatibus occurrit, & nihil, dum inter mortales vixit, nisi unicam dilecti sui super omnia DEI O. M. gloriam quæsit; quem vel leviter offendere semper veritus, quibuscunq; modis potuit, honoravit; cujus deniq; desiderio elanguit, cupiens identidem dissolvi vinculis corporis, ut concupitis dudum DEI sui amplexibus frui posset.

§ 9. *Variij celestes favores.*

At priusquam felix illius ad cælum transitus referatur, juvat strictim persequi, memoratisque virtutibus annectere reliquos Divinæ Benignitatis favores, quibus in hac mortali vitâ cumulatus fuit. Christi Domini frequentibus apparitionibus dignatus, multa ab illo præter naturæ ordinem impetravit, multa arcana & futura didicit: Sancti cum primis Engelberti Archiepiscopi Colonienfis necem; de cujus gloriâ Martyrij, cum nonnihil dubitaret, oculorum dolore castigatus, cereis ad Martyris hujus sepulchrum oculis oblatis persanatus est. Apparuerunt & crebro S. Angeli, è quibus fuit, qui B. Hermannum humilitatis virtute omnibus mortalibus præcellere nonnemiini revelavit. S. Ursula cum Sodalibus

dalibus docuit eum hymnum ad laudem ipsarum componere, multiplicique deinceps favore profecuta est. Sed familiari super omnes consuetudine usus est magnæ Matris, ab ea enim (ut sileantur superius memorata) per multos annos singulis penè noctibus in dubijs instructus, in adversis confortatus, & ad peragendum strenuè in Divino servitio animatus fuit; ut mirum non sit, sub tali magisterio discipulum maximè docilem tantum profecisse.

§ 10. *Obitus.*

Placuit tandem divinæ Majestati florem hunc terrestrem, cælesti plantario inserere. Instante itaque mortis tempore, cum Quadragesimam admirandâ omnibus abstinentiâ transegisset, petitus & missus ad Cœnobium Virginum Cisterciensium in Hoven, insolita alacritate Virginibus in divinis deservivit; at paulò post Dominicam Palmarum lethali correptus febre, paucisque interjectis diebus ad finem vitæ deductus, erecto corde & vultu Spiritum suum DEO commendans ad cælum migravit, post annum Christi MCCXXX, VII, vel ut alij volunt, VI Aprilis: Sepultus apud

apud nominatas Sanctimoniales , in loco , quem Cœnobium earum primùm ingressus baculo suo sibi pro sepultura designârat.

§ II. *Translatio.*

Canonici Steinfeldenses , qui ægre sanctum fratrem à se dimiserant, intellecto ejus obitu, multò ægriùs tulerunt talem à se Theaurum abalienatum ; quem cùm prædictæ Virgines repetitum nollent dimittere, imploratâ Archiepiscopi Coloniensis ope, Steinfeldenses recuperârunt, & post septem hebdomadas repertum prorsus incorruptum ad Monasterium suum transtulerunt : Signis subinde & miraculis plurimis subsecutis.

§ 12. *Miracula.*

Etenim Corpore Divi incorrupto ac flexibili diu viventis adinstar permanente , plurimi undique ad B. tumulum accurrentes, imploratâ diversis in necessitatibus ejus ope, adjutos se palam contestati sunt, quos omnes hîc referre longum foret. Brevisiter de his & verè Reverendissimus Dominus Joannes Chrysoströmus van der Sterre: *Ejus Sanctissimo interventu varij ad vitam mor-*

mortui sunt revocati, cæci illuminati, surdi sanati, phrenetici & hydropici curati, Dæmones effugati, & plurima alia miracula patrata.

§ 13. *Supremi in terris honores desiderati.*

Vitâ hac, virtutibus, prodigijsq; cognitis, permota magna Reipublicæ Christianæ capita supremos B. Hermanno honores, à Christi in terris vicario decerni summopere exoptârunt. Egit hanc causam strenuè Ferdinandus II. pientissimus Imperator; egit & alter Ferdinandus Colonienſis Elector, in cuius Archidiœcesi Beatus vixit & requiescit, formatis curatisque de vita, virtutibus, & miraculis B. Hermanni legitimis instrumentis. Interea consuetis Beatorum honoribus B. Hermannus tum circumquaq; in Patria sua, tum montibus Hannoniæ & Antwerpiæ, tum deniq; in diœcesi Paderbornensi, postquam eiusdem Episcopus & Princeps HERMANNUS WERNERUS notabili Reliquiarum parte à Reverendissimo Domino Abbate Steinfeldensi Theodoro Firmenich donatus, quam porro, cultum illius promovere desiderans, in Cathedralis suæ Ecclesiæ Sacello S. Elisabethæ suis sumptibus exstructo, & per se

se ipsum 13. Mensis Junij Anno 1689. in honorem quoque hujus Beati, & S. Antonij de Padua, atque antiquorum Patronorum ejusdem: nempe S. Joannis Evangelistæ, Martini Episcopi & S. Elisabethæ viduæ, ac reliquorum Sanctorum Patronorum Ecclesiæ consecrato, cum alijs S. Reliquijs infra specificatis venerandam asservari & exponi voluit, die anniversario consecrationis in Dominicam post octavam corporis Christi ex causis translato.

Reliquiæ, quæ in præfato Sacello honorandæ asservantur, sunt, præter illam de B. Hermanno, pars brachij de S. Ambrosio Episcopo, & S. Pusinna Virgine.

In scabello Altaris de SS. Martyribus, Victorino, Crispino, Wigberto, Hypolito, De SS. Daniele & Magno, Claro: de sanctis Virginibus Odilia, Columbina & Crispula atque ex societate undecim mill. Virg.

In pede crucis de SS. Jacobo & Andrea Apost. S. Marco Evangelista, S. Laurentio Mart. SS. Augustino & Martino Episcopis, de vestimentis S. Joannis Evangelistæ, de S. Heinricho Imp. & de ligno S. Crucis.

In sepulchro Altaris.

De SS. Ignatio Martyr. Lamberto, Blasio,
Felici,

Felici, Florentio : de SS. Thebeis : SS. Gregorio & Leone PP. S. Celso & Auctore : de societ. S. Ursulæ, de Calvaria loco, quæ in antiquo olim circa annum 1376. consecrato & Anno 1687. destructo Altari repertæ & cum Reliquijs de S. Andrea Apost. Marco Evang. S. Laurentio Martyr. S. Ambrosio, Martino & Godehardo Episc. S. Meinolpho & Hermanno Conf. ac de SS. Barbara, Perronella & Pufinna Virg. 13. Junij Anno 1689. in novum repositæ fuerunt, quod pro memoria posteritatis hic subungere placuit.

In statua S. Antonij de Padua reperiuntur Medalia & alia, quæ ejus Reliquias, præsertim linguam Sancti attigerunt.

Breves

Breves Annotationes
CIRCA CONTRITIONEM
E T
EXAMEN CONSCIENTIÆ.

NOtabile I. In quo assignantur quædam rationes, quæ quemlibet Christianorum ad actus Contritionis frequenter, aut ad minus mane & vesperi exercendos, efficaciter movere valent.

Ratio 1. Cùm DEI timor, qui est principium sapientiæ, primò & principaliter hominem moveat ad reconciliandum se divinæ Majestati, quod tamen sine contritione (in defectu confessionis,) non obtinetur, ideo convenientissimum est, ut præ cunctis majori curæ ducatur.

Ratio 2. Omnia opera bona, ut ante DEUM æternæ vitæ meritoria sint, contritionem necessariò prærequirunt (loquendo de eo, qui est extra statum gratiæ) & contritio absque quibuscunque bonis operibus ad salutem acquirendam se solâ sufficientissima est (in defectu confessionis) quapropter illi magis, quam

liori & necessarii omni studio incumbendum est.

Ratio 3. Præterquam, quod in alijs exercitijs Spiritualibus simpliciores non rarò imprudenter excedendo deficiant; adhuc conversatio prava & vita peccaminosa stare possunt, cum contritione autem, in qua nullus potest esse excessus, vitæ malè actæ emendatio necessario cohæret.

Ratio 4. Cùm ex gravissimorum Theologorum sententia, in hora mortis quilibet, qui est extra statum gratiæ, nec habet facultatem confitendi, teneatur ad veram contritionem procurandam: hinc quàm convenientissimum est, contritionis exercitium sibi familiare reddere, & ad minus, dum mane surgit, & antequam decumbat, se in illo exercere, & id ipsum pro posse omnibus persuadere, ne quisquam in hora mortis doloribus & anxietatibus circumdatus, operisque inassueti difficultate obrutus, nullum contritionis actum elicere valeat, & ita miserè pereat.

Ratio 5. Cùm fides doceat, eum, qui mortiferum peccatum admiserit, nisi ad minus veram contritionem cum proposito statuto tempore confitendi, habuerit, salvari minimè

B 2

posse:

posse: ex alia verò parte, ne ullus quidem unico momento de vita securus sit, quid prudentius fieri poterit, quàm continuò in contritione pro animæ suæ salute versari?

Ratio 6. Quamvis Theologi fateantur cum Sacramento Pœnitentiæ actum attritionis ad peccatorum veniam consequendam sufficere, attamen non omnibus confitendi tempus conceditur, & licet concedatur, qui in actibus contritionis non est exercitatus, vix sufficientem attritionem assequetur.

Ratio 7. Ad emendationem vitæ, extirpationem vitiorum, mortificationem corporis & passionum, ad sustinendas & voluntariè remittendas injurias, ad proficiendum in via spiritali, amore Dei, gratitudine ergà ipsam pro beneficijs acceptis, ac denique ad perseverandum usque ad mortem in bono proposito neque fortior, neque efficacior reperitur stimulus continuo & fervido contritionis exercitio, quod alumnos tuos sensim mirâ suavitate, & velocitate ad perfectionis culmen evehit. E contrà verò ex hujus neglectu non rarò ij, quorum conversatio in cœlis esse videbatur in fine miserè cadunt & pereunt, non aliam sane ob causam, quàm quod divini timoris

moris & hujus Sancti exercitii obliti, contra Spiritus S. consilium de propitiato peccato sine metu fuerint; ex quo utilitas simul & necessitas hujus exercitij facile elueet.

Notabile II. In quo annotatur, quid sit Contritio, quanam ejus præstantia, quæve ad illam requirantur.

Quantum ad primum, Contritio est dolor & detestatio peccati commissi propter Deum summè dilectum. Quando verò dolor non provenit principaliter ex amore Dei, sed vel ex consideratione deformitatis peccati, pœnarum inferni, aut similium, non contritio sed attritio est, de qua nobis sermo non est.

Porrò tanti valoris est vera contritio, ut qui illam habet, quantumvis gravissimorum peccatorum reus esset, cunctorum veniam adipiscatur, in gratiam & amicitiam Dei recipiatur, virtutesq; & Spiritus S. dona peccatis amissa recuperet, & si absque confessione repente illum mori contingeret, nihilominus infallibiliter æternam beatitudinem consequatur. Contritio præsuppositâ fide in Christum Jesum principaliter in DEI super omnia dilectione fundatur, continetque tria:

Primum est dolor intensissimus propter divinam Majestatem offensam, omni amore, honore & obsequio dignissimam. Hic dolor elicitur 1. ex consideratione bonorum, quæ per divinam offensam perduntur, uti sunt gratia & amicitia Dei, quæ cum multis parasangis alia bona excedant, illorum perditio omnibus divitijs, honoribus vitaq; ipsâ majorem dolorem causare debet. 2. Considerando mala, quæ mortale peccatum consequuntur, scilicet inimicitia Dei, servitus Diaboli, turpitude, Diabolica deformitas, & æterna damnatio, quæ cum omnia majora sint, & horribiliora, quàm omnia mundi supplicia, magis quoque animum excruciare debent. O bonitas infinita, unicum peccatum mortale tanta mala secum trahat, quid facient multa!

Secundum, quod ad contritionem requiritur, est firmum propositum ultrà non peccandi, neque pro ulla re totius mundi charissima consequenda, neque pro ullo quantumvis maximo malo, tormentove crudelissimo evitando.

Malum quippe, quod incurritur, & bonum quod perditur (uti dictum est) omnia, quæ

quæ mundus habet. excedit. Cum hoc proposito generali conjungi debet propositum restituendi ea, ad quorum restitutionem tenetur, observandi maximâ exactione Dei & Ecclesiæ præcepta, satis faciendi generalibus & particularibus obligationibus, evitandi occasiones Deum ad eò bonum ultrâ offendendi, specialiterq; statuto ab Ecclesia tempore confitendi, explendiq; injunctam pœnitentiam, offerendo pro majore satisfactione vitam, opera, cunctosq; labores suos.

Tertium contritionis requisitum est petitio & spes remissionis omnium suorum peccatorum, gratiæ se emendandi, perseverandiq; in gratia usque ad mortem. Hæc petitio fundari debet in bonitate & misericordia Dei, meritis, pretiosissima passione & morte Domini Jesu Christi Redemptoris nostri.

PRACTICA

ACTUS CONTRITIONIS

In modum Orationis redacta.

Potentissime & Clementissime **D E U S**,
Creator & Salvator meus, doleo ex toto corde propter te summè dilectum, quod te offenderim; propono nunquam ultra pecca-

re, omnes peccandi occasiones evitare, peccata mea confiteri, pœnitentiamque injunctam implere, vitam, cuncta opera, molestias laboresque vitæ meæ tibi pro peccatorum meorum satisfactione offero, sperans in tua bonitate, & misericordia: rogo te, ut propter merita & pretiosissimam mortem unigeniti tui mihi propitius esse digneris, largiarisque mihi gratiam emendandi me, & usque ad mortem in bono perseverandi. Amen.

Notabile III. Continens modum Examen Conscientiæ manè & vesperi instituendi.

Explorato vitio, quo quis magis infestatur, statim ac è somno expergiscitur, datis DEO gratijs, quod illum à subitanea morte præservaverit, factoque supra assignato actu contritionis particulariter sibi proponat ut sequitur:

Desidero Domine te amare, tibi que ex toto corde servire, illudque mihi firmiter propono: Concede mihi rogo gratiam tuam, ut totam vitam meam in tuo servitio impendam, & potius milies moriar, quàm te in ulla re offendam, specialiter in illa, in qua particulariter deficere consuevi.

In diei decursu sollicitus esse debet de prædicto

dicto proposito observando, illudque sæpius renovare: uti quando audit horologium, dum domo egreditur, aliquod opus aggreditur, & specialiter quando tentatur, aut aliquod peccandi periculum adest. Verùm in hoc ultimo casu ultra propositi renovationem, signo Crucis, & dulcissimorum nominum JESU & MARIÆ invocatione se munire oportet & dicere aliquam orationem devoram, viriliterque usque ad tentationis victoriam decertare: sin autem quempiam ex humana fragilitate cadere contingat, non cadat animo, verùm de culpa dolens à Deo magnâ fiduciâ veniam petat, & percutiendopetitus dicat: O Domine quid feci? ignosce mihi per merita & pretiosissimam passionem unigeniti filij tui, doleo quòd infinitam bonitatem tuam offenderim. O utinam potius millies mortuus fuisset, quàm te offendissem! largire mihi obsecro gratiam tuam, ut delictum meum confitear, & nunquam in illud relabar.

Quotiescunque ceciderit, faciat ex corde prædictum actum, & novo fervore propositum observare statuat & procuret. Imò quantumvis diligentissimè, ne cadat, invigilare

lare debeat, attamen licet millies de die caderet, non propterea animum despondere, sed magno fervore resurgere oportet; sicuti, qui in lutofo & sordido loco labitur, non illic diu commoratur, sed quantocyus surgere seque mundare festinat.

P R O N O C T E

ANtequam decumbat, flexis genibus, aut si nequit, majori quâ potest reverentiâ, elapsi diei rationem exiget sequenti modo: I. Dicet gratias tibi ago Domine Deus pro omnibus beneficijs mihi totâ vitâ & specialiter hodiernâ die in anima & corpore, cæterisq; bonis præstitis. Præcipuè verò gratias tibi ago pro præsentis tempore, quod mihi ad conscientiz meæ examen concedis: Largire mihi obsecro gratiam peccata mea cognoscendi, simul & emendandi.

Secundò: videbit, quoties in principali suo vitio ceciderit, aut victor extiterit. Ut autem hoc facilius fiat, consulunt SS. Patres interdum aliquo signo defectus, & victorias annotare, ut eorum ratio vesperi faciliè habeatur. Deinde discurret per omnes diei horas, examinabitq; culpas alias contra Deum, proximum & seipsum

seipsum cogitatione, verbo & opere commiffas, advertet etiam studiosè peccandi occasiones.

Tertiò : recognoscendo malitiam & peccata sua, summâ humilitate coram divina Majestate se mittens dicet :

Pudet me Domine, quod tam parum tibi servierim, è contra verò his peccatis meis, alijsque pluribus, quæ propter miseriam & ignorantiam meam non agnosco, tam enormiter te offenderim. Gratias tibi ago, quod à pluribus & majoribus peccatis, in quæ cecidiffem, gratiâ tuâ me benignè præservaveris, & custodieris.

Quartò : maximo dolore percutiens peccatus rogabit veniam peccatorum suorum, proponet illa emendare, & peccandi occasiones evitare eliciendo humilliter suprapositum actum contritionis.

Cùm verò Examen conscientia sit instar pretiosissimi thesauri, methodus illud fructuosè instituendi summâ diligentiam inquirenda, inventaq; exactissime practicanda, & pro eo divina gratia ferventer imploranda : Secundò ob nullum impedimentum, aut qualemcunque occupationem intermittendum,

dum, & si quandoque ante factum examen obdormire contingat, statim ac quis expergitur, instituat, contubernalisque & matrimonio juncti hujus sancti exercitij usum invicem edoceant, seque mutuò ad illud practicandum exhortentur. Tertio singulis Sabbatis de elapsa septimana, in fine singulorum mensium de toto mense, & in fine anni de toto anno instituat.

MATERIA ORATIONIS.

Pro singulis hebdomadae diebus.

Postquam currentis dici infra assignatam materiam semel aut iterum perlegeris, antequam orationem incipias, spatio unius **A V E M A R I A** elevando cor in Deum, considerabis, qualiter ad colloquendum cum **D E O** infinitæ Majestatis accedas, cum tamen quantum ad corpus non sis nisi pulvis & cinis, quantum verò ad animam infelix peccator. Ex hac consideratione concipies profundissimam humilitatem, reverentiam & fiduciam ergà divinam Majestatem, flexis genibus confessionem dices, & aliquem actum contritionis elicies, offeresq; æterno Patri in
 unione

unionem meritorum JESU CHRISTI totum, omnes cogitationes, verba & opera illius dici unà cum omnibus potentijs, memoria, intellectu, voluntateq; petendo lumen, & gratiam ad faciendam orationem & pios affectus pro gloria DEI & animæ tuæ salute exposita orationis materia eruendos: postmodum de sequentibus materijs mediteris.

PRO DIE DOMINICA

MEDITATIO PRIMA.

De anima paupere & Deo divite.

CONsiderabis, quàm pauper, miserabilis & afflicta sit anima sine Deo, quàm verò dives, honorata, & consolata cum DEO, reflectentq; supra se ipsum, si te in gratia constitutum inveneris (quantumvis omnibus alijs careres) divitem & felicem existimabis: si verò te gratia excidisse videris, pauperem & desolatam reputabis, & mendici instar ante DEUM prostratus eleemosynam, & panem cæli pro animæ tuæ salute rogabis.

Intueberis aliquantulum extremam animæ tuæ paupertatem, in qua ex parte tua, mali quidem plurimum, boni verò ne quidem minimum quid unquam repertum est, mi-
fera

sera anima tua, deficiente cibo & potu spiritali supernarum consolationum fame & siti pereunte. Discurre per omnes virtutes, considerabisque qualiter omnibus careas, easque ex te ne quidem acquirere valeas: ideo ad portas divinæ misericordiæ mendici instar stipem flagitabis.

Pauper magnâ humilitate, & si necessitas urgeat, multis lachrymis eleemosynam petit, vulnera sua detegit, ut homines ad compassionem moveat; perseverat in petendo, quocumque; sibi dato contentus est, pro illoque gratias agit. Similiter ad DEUM & Dominum tuum, æque divitem ac misericordem magnâ humilitate te conferes, rogans ipsum cum humilitate & lachrymis, ut oculis misericordiæ suæ te respiciat, tibique compatiatur. Ad commovenda misericordiæ ipsius viscera, vulnera tua ipsi ostendes. dicendo te debilem ad opera misericordiæ exercenda, cæcum ad propriam miseriam cognoscendam, surdum ad divinas inspirationes, & mutum ad defectuum confessionem. Petes fiducialiter, & perseveranter, suscipiens grato & resignato animo, quidquid tibi concedere dignabitur.

Accedes etiam ad portas omnium superiorum

norum Civium, humiliter & perseveranter à singulis eleemotynam poscendo, præcipuè à B. V. MARIA, ab illa petes, ut tibi impetret puritatem cordis, ab Apostolis fidem, à Martyribus charitatem, à Virginibus castitatem, à Confessoribus patientiam, à Cherubinis amorem, à Seraphinis sapientiam, ab Angelis obedientiam, à specialibus Patronis tuis peculiarium necessitatum remedia, ac denique interponendo omnium Sanctorum preces & merita, à SS. Trinitate per merita Christi integram animæ remedium postulabis.

PRO FERIA III.

MEDITATIO SECUNDA.

De Creatura ante Creatorem suam.

Considerabis, quod à Deo in hoc mundo creatus sis, tibi que omnis creatura deserviat & adjumento sit ad serviendum in præsentis vitæ CHRISTO JESU eo que in futura fruendi; igitur extra ipsum tanquam centrum tuum, quietem æque parum, ac omnia elementa extra suum invenies.

Meditaberis, qualiter omnis creatura tibi ex DEI præcepto inserviat, sol mundum illumini-

luminando, aër producendo aves, mare pisces, terra animalia in cibum, vestitum, aliosq; necessarios usus subministrando; tu verò, omnibus creaturis Dei voluntatem implentibus, solus rebellis totâ vitâ tuâ fueris.

Discurres per omnes animæ tuæ potentias & sensus tam internos, quàm externos, considerabisq; qualiter omnibus contra Deum pugnaveris, memoriâ vanis, intellectu terrenis, voluntate mundanis, & sensibus voluptatibus illicitis inhærendo, totamq; vitam in maximis peccatis transigendo.

Cogitabis insuper, quàm strictam rationem de omnibus donis tibi præstitis, animæ potentijs, sensibus, omnibus annis, diebus, horis, imò momentis vitæ tuæ reddere dedebis.

Ex quâ consideratione concipies magnum timorem districti illius iudicij, statuesq; te emendare & creaturis non nisi ad Deo serviendum uti, fugere verò, quantum à Deo abducunt.

In quem finem dices semel Pater noster &c. & Ave Maria, ad divinum auxilium implorandum.

MEDITATIO TERTIA.

De filio prodigo.

Considerabis, qualiter **D E U S** ex immensa sua pietate per merita unigeniti sui **J E S U C H R I S T I** te in filium adoptaverit, & per hoc gratiam maximaq; beneficia contulerit: Primò jus ad hæreditatem cœlestis patriæ. 2. Maximam fiduciam consequendæ veniæ, cùm **D E U S** pater tuus esse dignatus fuerit, & quidem talis, qui filijs pœnitentibus diu irasci nequit. 3. Singulare certamen in laboribus, cùm ad talem patrem recurrere possis. 4. Magnum solatium & incentivum resignationis in divinam voluntatem, quoties quid patiendum occurrit, cùm illud ab amabilissimo Patre paterno affectu immittatur.

Cogitabis, quomodo **D E U S** omnia & singula pijsissimi patris munia ergà te exercuerit creando, redimendo, cibum & vestes corpori, pretiosissimumq; suum Corpus & Sanguinem in animæ tuæ sustentationem tribuendo, & denique dilectissimi filij instar te tractando. Reflecte deinde te suprâ te ipsum, qualiter omnibus bonorum filiorum condi-

C

tioni-

tionibus, uti sunt amor, timor, gratitudo, pietas, & reverentia erga patrem penitus destituaris, è contra verò perditis tuis factis DEUM inhonoraveris, primogenituram cœli venderis, ab illius domo profugeris, & pro terrenis voluptatibus jus æternæ hæreditatis non minus turpiter quàm miserabiliter comutaveris.

Immoraberis aliquamdiu in consideratione filij prodigi, illum tanquam vivam vitæ tuæ imaginem intuendo. Quem sicut in vitij secutus es, ita & in conversione, & vitæ emendatione imitari tibi firmiter propones, ablegando inordinatos appetitus, quos instar immundorum animalium in anima tua pavisti, renunciando omnibus illicitis voluptatibus, magnæque consequendæ veniæ spe & fiducia ad æternum Patrem accedens dices: Pater peccavi in cœlum & coram te, non sum dignus vocari filius tuus, fac me sicut unum ex mercenarijs tuis.

PRO FERIA IV.

MEDITATIO QUARTA.

De anima infirma & Christo ejus Medico.

CONsiderabis aliquamdiu miserandum & sanguineis lachrymis deplorandum animæ

tuæ statum, sensuum tuorum infirmitates, potentiarum cruciatus, superbiæ & torporis apostemata, plurimorum peccatorum vulnera, discurrendo seriem mandatorum Dei, inueniesq; quod à capite ad calcem non sit in te sanitas.

Igitur salutis desiderio accensus ad cœlestem medicum properans dices; Domine anima mea in malis tabescit, sana obsecro eam, quia non est alius qui miseræ salutem ferre valeat, nisi tu solus DEUS & Salvator meus. His dictis expones ipsi infirmitates tuas, illarum causas & originem, deteges vulnera, tuas passiones, peccata, de DEO diffidentiam, & alios inanes timores, humiliter & confidenter malorum tuorum medelam expectans.

Recipies deinde magno affectu à cœlesti medico vitæ & passionis suæ tibi præscripta medicamenta, applicando vitæ illius humilitatem superbiæ tuæ tumoribus; ipsius dolores & passionem illicitarum voluptatum apostematibus, illius felle & aceto tuis delictis & insatiabili tuæ concupiscentiæ extremâ ipsius paupertate medendo, tuam diffidentiam illius meritis, ac denique cuncta tua vul-

nera pretiosissimo sanguinis ipsius balsamo curando; uterisq; dictis remedijs, quousque integram sanitatem, consequaris. Hac consecutâ, ne in malum relabaris, rogabis cœlestem medicum, ut tibi aliqua præservativa præscribere dignetur: uti sunt sequentia.

Primum, Verba Christi ad paralyticum: fili cave, ne pecces, ne tibi deterius quid accidat. 2. Abhorrere summopere peccata. 3. Parcè & discretè mundi delicijs uti. 4. Terræ fructibus non delectari 5. Cœlesti pane & pretiosissimo sanguine JESU CHRISTI vitam sustentare. 6. frequenter confiteri, recitare B. V. Rosarium, facere indies orationem mentalem & examen conscientiæ. Ut hæc remedia sint fructuosa, dices: Pater noster & Ave Maria.

PROFERIA V.

MEDITATIO QUINTA.

De Ove perditâ & Christo Pastore.

CONsiderabis, quod Christus Pastor bonus, ut ovium amorem sibi conciliaret, nostræ mortalitatis pellibus se vestiverit, & animam suam pro ovibus posuerit, pascens illas

illas corpore & sanguine suo, ovium suarum vulnera alligans, die nocteq; supra suam gregem vigilans, oves in peccatorum desertis errantes requirens, inventasque humeris suis ad cœlestes caulas reducens.

Meditaberis deinde, quomodo omnia prædicta circa te ovem perditam excercuerit, amando, sustentando, custodiendo & requirendo te. Igitur sicut ovis fidelis pastorem & reliquum gregem individuè sectatur, nec non tota quanta in pastoris utilitatem cedit; ita tu similiter Christi B. V. Sanctorumq; vestigijs fideliter inharere propones, animamque, corpus & totum quod es, pastori tuo consecrabis non desiderando, nisi ut sanctissima ipsius voluntas in omnibus impleatur. Deinde sicut ovis perdita fauces lupi timet, crebris tenerrimisq; balatibus pastorem suum vocitat, si reperiatur, lubens ad gregem revertitur, verberaque pastoris patienter suscipit: ita & tu, si te ovem perditam agnoveris, perditionem & infortunium tuum deplorabis, animæ tuæ periculum, in quo versaris, diligenter ponderabis, invocabisq; pastorem animæ tuæ, ut te requirere, & ad gregem reducere dignetur, dicens: Erravi sicut

C 3 ovis.

ovis, quæ perijt, errare potui sed redire nescio, quare me pastor bone, rogo educas me ex delictorum meorum desertis, & ad gratiæ amicitiaë quæ tuæ caulas reducas.

PROFERIA VI.

MEDITATIO SEXTA.

De anima captiva & Deo Redemptore.

HAc die considerabis magnum redemptionis nostræ beneficium, recogitando miserabilem mundi statum, in quo ante Christi adventum versabatur, cum totus esset captivus Diaboli, inimicus DEI, condemnatus ad inferos, absque ulla alia spe salutis, quam adventus Christi Domini & Redemptoris.

Videbis etiam, quali pretio redempti sumus, nimirum pretiosissimo sanguine JESU CHRISTI. Ex qua consideratione elicies primò tenerrimum amorem ergà Redemptorem tuum, qui te plus, quam seipsum dilexit, patiendo pro te majores totius mundi dolores & injurias. Secundò magnam animæ tuæ æstimationem, quæ tanto pretio fuit redempta, quæ idèo tibi cunctis rebus charior esse debet. Tertiò magnam peccati detestatio-

tio-

tionem, quot tanto remedio oportuit deleri.

Propones tibi dolorosam Christi patientis imaginem, considerando ipsius agoniam & sudorem, colaphum & injurias in domo Annæ receptas, flagella, spinas, crucem & mortem. Cumq; pro te patiatur, elicies magnum compassionis affectum, & ipsius humilitatem, charitatem, patientiam, aliasq; virtutes, quæ in illius passione maximè elucent, imitandi fervens propositum desideriumq;. Cogitabis, quod sis JESU CHRISTI mancipium, quod ipse suo sanguine comparavit, cui dic ac nocte servire nullumq; alium Dominum recognoscere obligatus es.

Offeres illi peccatorum tuorum, quibus vincetus tenebaris compedes & catenas. Propones firmiter, ipsi totâ vitâ tuâ fideliter inservire, rogabisq;, ut signaculo passionis suæ te inurat vinculisque charitatis taliter constringat, ut nunquam ab ipso recedere possis.

PRO DIE SABBATI
MEDITATIO SEPTIMA.

De anima Christi Sponsa.

CONsiderabis quomodo CHRISTUS in
Cigno Crucis Sanctam Ecclesiam in
C. 4 spon-

sponsam acceperit, dando ipsi pretiosissimum suum sanguinem pro arrha, & passionem suam pro dote. Similiter, quod in Baptismo animam tuam sibi desponsaverit, & veri amatoris instar plus quàm seipsum dilexerit: uniens se tibi in amore, vestiens te stolâ candida gratiæ, coronans te misericordia & in delicijs habens tecum versari, te intueri, tibi-que benefacere, cibans in super te sanctissimo Corpore & potans pretiosissimo Sanguine suo, multisq; alijs beneficijs te afficiens, nec ullam tibi placendi occasionem intermittens.

Deinde cogitabis, quod in dulcissimo sponso tuo **JESU CHRISTO**, quidquid amari potest, perfectissimè invenitur. Est enim primò speciosus præ filijs hominum, & facies ejus valde decora. Secundò infinitè dives. Tertiò nobilissimus utpote **DEI** filius. Quartò amabilissimæ naturæ & conditionis, cum ejus natura sit bonitas. Quintò semper in eodem statu permanet. Sextò infinito te amore prosequitur, cum pro te in ætatis suæ flore mori non recusaverit. E contra considerando te ipsam reperies, quod omnia jura fidelis sponsæ violaveris, sponsum tuum nec amando nec honorando, illius obli-

viscen-

viscendo, eumque ob amorem creaturarum
deserendo, diligendo vanitatem & menda-
cium, imo turpitudinem ipsam adamando,
occludendo ipsi portas cordis tui, cum san-
ctis inspirationibus ad illud pulsaret, & caput
illius esset plenum cincinnis noctium; Igitur
DEI misericordiam, in te tanto tempore fe-
rendo, & patienter sustinendo admiraberis,
& propones potius millies mori, quam ultra
ab eo discedere.

PIÆ PROTESTATIONES

QUOTIDIE RENOVANDÆ.

EGO infelix & miser peccator, protestor
in præsentia sanctissimæ Trinitatis Pa-
tris, & Filij, & Spiritus sancti. In præsentia B.
Virginis MARIÆ, sanctorum Angelorum &
omnium Sanctorum, quod velim ac summo-
perè desiderem mori, in hac vera & Catholi-
ca fide, quam S. Ecclesia Romana & Aposto-
lica tenet & confitetur: In quâ omnes Sancti
mortui sunt: nec ullum momentum ulterius
vivere, aut vitam meam prolongari volo,
quam divinæ Majestati placuerit, cui omnem
meam voluntatem, subjicio.

2. Similiter protestor, me sub protectione & auxilio Dei, B. Virginis & sanctorum Angelorum desiderare ac velle, ab hoc mundo separari & mori, absq; ulla hæsitatione in fide aut desperatione, propter multitudinem ac magnitudinem peccatorum meorum, quæ me in barathrum desperationis protrahere possint, certissime sciens, & firmissime credens, quod minima guttula pretio si sanguinis J E S U C H R I S T I in cruce effusi sufficiens sit pro redemptione totius generis humani.

3. Protestor, quod si pusillanimitate Spiritus, tremendum D E I Judicium, cui præsentandus sum, cogitans, aut tentatione Diabolica, aut perturbatione rationis (quod D E U S avertat) aliquam desperationē incurrero, aut de fide dubitavero, id nunc mente sana mihiq; præsens revoco, irrito, annihilo, & pro non facto habeo sed in omnibus & per omnia me divinæ pietati & misericordiæ committo.

4. Protestor, quod, cum divina misericordia nulli peccatori contrito & confesso denegetur, me toto corde desiderare ac petere, ut me suæ participem misericordiæ facere dignetur, mihi remissionem omnium peccatorum meorum concedere per merita amarissimæ

rissimæ passionis & mortis suæ, per merita pretiosissimi sanguinis in ligno crucis effusi, per merita sanctissimæ Matris DEI & omnium Sanctorum.

5. Protestor me velle mori & vivere munitum meritis passionis, mortis & sanguinis à Salvatore meo effusi, item meritis satisfactionis & intercessionis gloriosissimæ Virginis MARIÆ, & omnium sanctorum, quæ omnia offero in remissionem omnium peccatorum meorum, & in gratiarum actionem pro omnibus beneficijs à divina Majestate receptis, & ex nunc pro hora mortis meæ, Beatissimam Virginem MARIAM, S. Angelum custodem meum & omnes Sanctos oro, ut quo ad vixero, & præsertim in ultimo vitæ meæ puncto, impetrent mihi veram fidem, spem firmam, charitatem ferventem, constantem fortitudinem, profundam humilitatem, patientiam invictam, omnesq; alias virtutes, quæ mihi pro reliquo vitæ meæ tempore, ac mortis articulo necessariæ sunt.

6. Præterea quia sunt plurima peccata occulta, & obligationes meæ aliquæ non ita cognitæ, ideo divinam Majestatem tuam precor, ut si in me remaneat aliquod peccatum, quod

quod indebite confessus fuerim, aut obligationi alicui non satis fecerim: eos defectus amarissima Passione tua suppleas & protestor me illa ministro tuo, cum debita contritione confiteri & omni obligationi satisfacere, quantum mihi erit possibile, si in memoriam mihi revocentur: insuper rogo te ô JESU mihi dulcissime, ne me sinas absque pœnitentia mori.

7. Protestor, quod quando in agone constitutus amplius linguâ loqui non valero, me animo desiderare DEO meo uniri, & ex nunc pro tunc offero tibi agoniam, labores, sudores & passiones meas uniendas agonix, sudori sanguineo, doloribus, passionibus dulcissimi JESU CHRISTI Filij tui Salvatoris mei pro remissione omnium peccatorum meorum; omnesque tibi adstantes Angelorum Choros, & sanctorum cuneos toto corde deprecor, ut me in hoc mortis articulo sublevent suis orationibus cum SS. Virgine MARIÆ Angelorum Regina.

8. Deniq; comendo animam meam Creatori meo, qui eam ex nihilo creavit, Salvatori qui pro ejus salute vulneratus in cruce obijt: Spiritui S, qui se ei tam copiose communicavit,

vit, Virgini gloriosæ, Angelo meo custodi:
meq; ipsum inter brachia Salvatoris repono,
dicens: in manus tuas commendo Spiritum
meum, D E U S propitius esto mihi peccatori.

9. Protestor super petitione mea, qua hu-
militer requiro, ut divina pietas dignetur me
recipere in illorum numerum, quos ab æterno
in extremo judicij die salvandos ordinavit.

10. O M A R I A sanctissima D E I Mater,
Domina mea & advocata, tibi pro testamen-
to animæ meæ, hanc ultimam voluntatem &
affectionem commendo, & in tuas manus, ex
nunc pro tunc animam meam trado, tibi que
omnem ejus causam coram judice meo & fi-
lio tuo commendo atque humiliter rogo im-
petres mihi pro illa hora dolorem, & doloro-
sum suspirium unum ex tantis illis, quæ emisit
Salvator mundi, cum tres horas vivus in cru-
ce penderet, ut dolores, singultus, gemitus, &
gravissima suspiria quæ me in hora mortis
prement, mitigare ac lenire possint. Et ut, ô
Mater totius gratiæ digneris mihi largiri
unum ex dolorosis suspirijs, & lachrymosis
aspectibus, & gemitibus cordis tui, quos ex-
perta es stans sub cruce aspiciens filium tu-
um Redemptorem generis humani, qui me
reci-

recipere dignetur inter illos, qui tuis sanctissimis meritis & precibus in extremo iudicii die remissionem peccatorum suorum, & salutem animæ suæ consequentur.

II. Per amabilitatem quoque filij tui & viscerum misericordiæ tuæ, te rogo, ut succurras mihi, quando cor meum rumpetur, & misera anima mea à corpore separabitur, ut tunc benignum & propitium iudicem inveniam, pro sua divina charitate, qua cor ejus plenum in cruce pro salute mundi, disruptum, & anima ejus divinissima à sanctissimo suo corpore separata fuit.

Tibi quoque ô sanctissime Angele custos mei singulariter comendo ultimam horam vitæ meæ, ut eam protegas atque defendas ab inimicis, illud etiam te obsecrans ut tibi & quoties necessarium fuerit velis mihi esse fidelis, testis, & protector dictarum mearum protestationum.

Ac denique vobis specialibus S. Patronis meis ex nunc pro tunc commendo animam & corpus meum, ut in ulla ultima lucta assistere mihi, & malignos Spiritus cum suis machinationibus, à me longe propulsare, & ab omni malo protectum ante faciem DEI mei vestris

quotidie renovanda.

47

vestris meritis reconciliatum me sistere dignemini, propter amabilitatem ejus, qui vos ab omni malo ereptos in æternâ beatitudine glorificavit DEUS meus vivens & regnans in secula seculorum.

Amen.

Prædicta descripta sunt.

Ex

Paradiso Eucharistico in Paradiso Mariano
Sac. Ordinis Cisterciensis plantato
opera.

F. P. AUGUSTINI DOBROWOLSKI
Prioris ejusdem Paradisi.

LUBLINI

Prostant in Officina Georgij Kosteri, S.R.M.
Bibliopolæ Anno 1652.

Cum Privilegio S. R. M.

S. LI-

S L I B O R I U S
 E P I S C O P U S
 E T
 C O N F E S S O R .

EX Celticæ Galliæ prima Nobilitate ori-
 undus, ab ætate primæva in Clerum
 assumptus, bonorum operum Exemplar se
 præbens, Cenomanensis Ecclesiæ Episcopus
 electus, vitam doctrinâ magis ornavit, ac do-
 ctrinam vitâ informavit: septendecim con-
 struxit Ecclesias, Oratoria nova excitavit
 perplura, nec ulla fuit Ecclesia in Diocesi
 sua, in qua divina Officia quotidie celebrari
 non providerit, & Luminaria in ijs semper
 ardere constituerit. Ordinationes fecit no-
 naginta sex, Presbyteros consecravit ducen-
 tos septendecim, Diaconos centum septua-
 ginta sex, Subdiaconos nonaginta tres. Anno
 quinquagesimo sui Episcopatus in extremis
 positus divino monitu à S. Martino Turonen-
 si Episcopo visitatus, & beato fine consumma-
 tus, divinæ gloriæ admirandis signis, cujus
 gratiæ Charismatibus vivens præfulserat, in
 Tumu-

Tumulo magnificatus est, quæ in Translato-
ne ejus Anno 836. novo accensa splendore
adhuc impensius refulserunt, quando Sacrum
ejus Corpus, stabilita inter Ecclesias Ceno-
manensem. & Paderbornensem perpetua
confraternitate, cum Reliquijs sanctorum
Pavarij Archidiaconi, atque Gundanisoli,
ex eadem Ecclesia Cenomanica, sub Ludovi-
co Pio Imperatore Paderbornam, devotionis
ac patrocinijs causâ translatum est. Et dum
Sacrum hoc pignus, sub Imperatore FER-
DINANDO II. in Germania moto Bello, ab
Ecclesia Paderbornensi violenter ablatum
esset, & ex Tumba S. Præsulis, quam Major
pietas ex laminis aureis confecerat, mo-
neta cusa cum castris hostilibus variè hinc
inde moveretur, tam ante, quàm in ipsa resti-
tutione sacrarum Reliquiarum, hujus Sancti
merita apud Deum pretiosa, ac sanctitatis &
gloriæ certissima argumenta, diversa mira-
cula illustrârunt, & varijs locis tam Germa-
niæ quàm Umbriæ Italiæ illustrant. Faxit di-
vina Bonitas, ut moderni Belli luctuosissimi
eventus & Conatus, qui sancta Ossa & Cine-
res ab Ecclesia Paderbornensi pluribus An-
nis proscripserunt, in desideratæ Pacis gaudi-

D

um

um conuersi, ipsis Reliquijs Sacris illæfam
quietem, & Paderbornensibus interturban-
tam Venerationem erga S. Patronum resti-
tuant. Ejus Festum celebratur 23. Julij.

ORATIO ANTIQVISSIMA.

D E

S. LIBORIO

EPISCOPO ET CONFESSORE

Contra morbum Calculi.

CHristi Præsul egregius

Pro nobis hic LIBORIUS

Oret Deum altissimum,

Ne pro culpa peccaminum

Morbo vexemur calculi,

Succurrant nobis Angeli,

Et post vitæ certamina

Ducant ad vera gaudia.

ψ. Ora pro nobis Beate LIBORI.

℞. Ut à calculi doloribus mereamur erui.

O R E M U S.

DEUS qui Beatum LIBORIUM Pontificem
alijs innumeris clarum miraculis spe-
ciali in medendis urinarum & calculi dolo-
ribus

Patrocinium diuæ Apolloniae pro dent. 51

ribus privilegio decorasti, tribue quæsumus,
ut ejus meritis & intercessione ita ab ijs &
alijs malis eruamur, ut gaudijs perfrui merea-
mur æternis. Per Christum Dominum no-
strum, Amen.

Pharmacum spirituale,

PRO DENTIUM DOLORE.

O Virgo DEI egregia,
Pro nobis Apollonia,
Funde preces ad Dominum.

Ut tollat omne noxium,

Ne pro reatu criminum

Morbo vexemur dentium,

Sed sanitate capitis

Gratulemur & corporis.

¶. Specie tua & pulchritudine tua.

℞. Intende, prospere procede, & regna.

O R E M U S.

DEUS, pro cuius amore Beata Apol-
lonia Virgo & Martyr amaram & hor-
ribilem dentium excussionem sustinuit; præ-
sta quæsumus ut ejus precibus & meritis à
tetro dentium dolore immunes custodiamur,
& post hujus vitæ cursum ad beatæ patriæ
gaudia perducamur. Per Christum &c.

D 2

O R A-

ORATIO S. AUGUSTINI,

*Sumpta ex magna tabula Lateranensis Ecclesie
quam quoties quis contritus devotè dixerit, octoginta
milia annorum Indulgentias consequetur; & quæ
quadraginta diebus eam dixerit, plenariam peccato-
rum remissionem obtinebit, quam BONIFACIUS
VIII concessit, & BENEDICTUS XI
confirmavit.*

DE U S, qui pro redemptione Mundi
voluisti nasci, circumcidi, à Judæis re-
probari, à Juda proditore osculo tradi, vincu-
lis alligari, sicut agnus innocens ad victimam
duci, atque conspectibus Annæ, Caiphæ, Præ-
lati, & Herodis indecenter offerri, à falsis re-
sponsibus accusari, flagellis & opprobrijs vexari,
sputis conspui, spinis coronari, colaphis cædi,
arundine percuti, facie velari, vestibibus exui,
Cruci clavis affigi, in Cruce levari, inter la-
trones deputari, felle & aceto potari, & lan-
ceâ vulnerari. Tu, Domine, per has sanctissimas
pœnas tuas, quas ego indignus recolo, &
per sanctam Crucem, & mortem tuam, libera
me à pœnis inferni, & perducere digneris,
quò perduxisti latronem tecum crucifixum:
Qui cum Patre, & Spiritu sancto vivis & re-
gnas D E U S in sæcula sæculorum, Amen.

SALVE

SALVE tremendum cunctis Potestati-
bus Caput Domini JESU Christi Salvato-
ris nostri, pro nobis spinis coronatum, &
arundine percussum.

Salve speciosissima Salvatoris nostri JESU
Chr. Facies, pro nobis sputis, & alapis cæsa.

Salvete benignissimi Domini JESU Christi
Salvatoris nostri Oculi, pro nobis lacry-
mis perfusi.

Salve mellissimum Os, Gutturq; suavissimum
Domini nostri JESU Christi, pro nobis
felle & aceto potatum.

Salvete Aures nobilissimæ Domini JESU
Christi Salvatoris nostri, pro nobis contu-
melijs & opprobrijs affectæ.

Salve Collum humile JESU Christi, pro no-
bis colaphizatum; Dorsumque sanctissi-
mum, pro nobis flagellatum.

Salvete venerabiles Domini nostri JESU Chri-
sti Manus & Brachia, pro nobis in Cruce
extensa.

Salve Pectus mitissimum Domini JESU Chri-
sti Salvatoris nostri, pro nobis in passione
conturbatum.

Salve Latus gloriosum Domini nostri JESU
Christi, pro nobis lanceâ militis perfo-
ratum.

D 3

Salve-

Salvete Domini JESU Christi Salvatoris nostri
sacra misericordiae Genua, pro nobis in
orationibus flexa.

Salvete Domini JESU Christi Salvatoris nostri
Pedes adorandi, pro nobis clavis affixi.

Salve totum corpus JESU Christi, pro nobis
in cruce suspensum, vulneratum, mortuum
& sepultum.

Salve Sanguis pretiosissime, de corpore Do-
mini J. C. Salvatoris nostri pro nobis effusus.

Salve sanctissima Domini nostri JESU Chri-
sti anima, in Cruce pro nobis in manus Pa-
tris commendata.

In eadem commendatione tibi commendo
hodie, & quotidie animam meam, vitam me-
am, cor, & corpus meum, omnes sensus &
actus meos: omnes amicos, benefactores, fr-
atres, & consanguineos meos: animas paren-
tum, fratrum, sororum, & omnium amico-
rum, ac inimicorum meorum; ut nos prote-
gere, liberare, & defendere digneris ab omni-
bus insidijs inimicorum nostrorum, visibili-
um, & invisibilium, nunc & in perpetuum
Amen. *Pater noster. Ave Maria. Ter.*

Juxta Copiam Romæ in Typograph. Rev. Cam. Apol.

Anno 1650. impress. Colon. apud

Wilh. Frissem.

VIT

V I T A

S. GEROLDI MART.

Et collecta de eo pro Febricitantibus.

GEROLDUS Coloniae Agrippinae, anno
 salutis 1201 natus, à puero pietati & ab-
 stinentiae deditus, factus grandior multas ten-
 tationes diaboli superavit. Ubi ad ætatem vi-
 rilem pervenisset, cilicio indutus humi cuba-
 bat, seque in Dominicæ Passionis meditatio-
 ne, donec sanguis in terram deflueret, flagel-
 labat, jejunijs & orationibus intentus. Is hu-
 mili amictu contectus, absque ullo sæcularis
 auxiliij adminiculo, multas & quidem longin-
 quas suscepit peregrinationes. Cùm autem
 post S. Jacobi in Hispaniam, & Romæ pere-
 grinationem, in Palæstinam transmittere pæ-
 raret; apud Cremonam, in pago Mamica, à
 Pado fluvio absorpto, dum ad duos latrones,
 rixam inter se simulantes, pacificandos ac-
 currit, ab illis, ratis eum pecunias habere,
D 4
multis

multis in capite vulneribus inflictis impiè occiditur. Cujus corpus insigni miraculo deprehensum traditur, Campanis civitatis spontè sonantibus, odore suavissimo ex eo exhalante, luminibusq; divinitus in eo loco splendentibus. Quare Sanctus Vir jacens cum libello in quo nomen suum & patria, cum alijs rebus, scriptum erat, inventus est: cujus Corpus ab Episcopo & Clero, cum totâ civitate, quæ ad tantam rei novitatem confluerat, solenni pompâ elatum, in urbemq; delatum, in Æde S. Vitalis conditum est; cum portitores ad aliam Ecclesiam divertere conantes, immobiles effecti fuissent. Illud nunc in propriâ Ecclesiâ piè asservatur.

Ista totidem verbis recitat Philippus Ferrarius, Ord. Servorum B. M. Generalis in Catalogo SS. Italiae Mediolani anno 1613 impresso, ex Vita ipsius, Cremonæ anno 1581 typis excusâ. Idem deinde hac addit:

Cum præter enarrata, nova post mortem, ad ejus tumulum, super cæcis, claudis, & alijs morbo aliquo laborantibus, miracula fierent, sacrâ suo nomini Æde dicatâ, celebrari cœpit illius Natalis hac die VII Octobris.

Per

Per merita Passionis Domini nostri Jesu Christi, & beatæ Mariæ semper Virginis, & beati GEROLDI Martyris, & omnium Sanctorum, liberet nos Deus ab omni malo febris. Amen. Pater Noster. Ave Maria. Credo.

Præsta quæsumus, omnipotens Deus, ut intercedente beato GEROLDO Martyre tuo, & à cunctis adversitatibus liberemur in corpore, & à pravis cogitationibus mudemur in mente. Per Dominum nostrum Jesum Christum, &c.

D S SEN.

❧ (58) ❧

SENTENTIÆ
SINGULIS MENSIBUS ANNI
A QUOVIS CHRISTIANO
CONSIDERANDÆ.

JANUARIUS

Tria futura cogita.

Mortem qua nihil horribilius,
Judicium extremum quo nihil terribilius
Pœnam inferni qua nihil intolerabilius.

FEBRUARIUS.

Tria presentia semper cogita.

Vitæ præsentis brevitatem,
Salvandi difficultatem,
Salvandorum paucitatem.

MARTIUS.

Tria præterita cogita.

Malum commissum,
Bonum omissum,
Tempus amissum.

APRIL

A P R I L I U S.

Remedium securitatis.

Memento peccati ut doleas,
Memento mortis ut desinas,
Memento justitiæ ut timeas,
Memento misericordiæ ne desperes.

M A J U S.

Tria Deo abominosa.

Injustitiâ fori,
Macula thori,
Superbia chori.

J U N I U S.

Tria formidabilia.

Diabolus seducens,
Mulier blandiens,
Leo rugiens.

J U L I U S.

Tria inestimabilia.

Sanitatis perseverantia,
Amici constantia,
Conscientiæ fiducia.

A U G U S T U S.

Tria signa superbia.

Habitus varietas,

In-

60 *Sententia pro singulis mensibus anni,*
Incessus deformitas,
Affectuum mobilitas.

S E P T E M B E R.

Tria stulticia signa.

Ambitiosa mens,
Oculus facile flens,
Os multum ridens,

O C T O B E R.

Tria sunt iudicia.

Judicium D E I,
Judicium conscientia,
Judicium mundi.

N O V E M B E R.

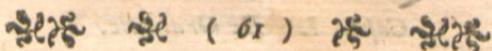
Sunt avertenda ne pereat.

Castitas in delitijs,
Humilitas in divitijs,
Pietas in negotijs.

D E C E M B E R.

Viri prudentis signa.

Omnibus suavis,
Nemini gravis,
Paucis familiaris.

VIA VITÆ ÆTERNÆ,

E X

LEONARDI LESSII,

Societatis J E S U,

Libro 4. De Summo bono.

C A P U T I.

De Oratione, & optimo orandi modo.

ORatio generatim complectitur laudem, gratiarum actionem, & petitionem. Est enim insigne Religionis opus, quo Deum honoramus vel laudando, vel gratias pro beneficijs acceptis agendo, vel nova ab ipso beneficia, tanquam omnium bonorum fonte, postulando. *Obscratio*, seu obtestatio per sacra, nempe per Dei misericordiam, per Christum, per Christi merita, &c. ad petitionem pertinet, neq; distinctam orationis speciem constituit, sed duntaxat causas concedendi allegat.

Quam autem hoc opus, si debito modo fiat, sit salutare, constat ex tribus causis:
Primò

Primò. quia est summi meriti, cùm ad illud præstantissimarum virtutum functiones concurrant: ut fidei, spei, charitatis, religionis, humilitatis, gratitudinis. Ad laudem enim concurret fides, charitas, & gratitudo: ad petitionem, fides, spes, religio & humilitas. Itaque excepta Sacramentorum perceptione, nihil salubrius aut præstantius in hac vita, quàm incumbere sedulò orationi. Secundò, quia est veluti generale quoddam instrumentum, ad omnia saluti opportuna à Deo facile obtinenda. Est enim, ut S. Joannes Chryostomus ait, instar clavis ejusdem, per quam omnes thesauros possumus aperire, & ex illis accipere quidquid nobis commodum videtur ad æternam salutem consequendam. Omnia enim ista, oratione certissimè possumus impetrare. Quod ut diligenter consideremus, & verissimum esse sciamus, Scriptura plurimis locis inculcat. Matth. 7. & Lucæ 11. Dominus ait: *Et ego dico vobis: querite, & invenietis: pulsate & aperietur vobis. Omnis enim qui petit, accipit: & qui querit, invenit: & pulsanti aperietur.* Ubi sexies diversis verbis idem repetit, ut nos certissimos reddat: & confirmat duobus exemplis pulcherrimis: nimi-

nimirum amici nocte intempestâ petentis panem ab amico; & filij petentis, vel piscem, vel ovum à parente. Deinde sic concludit: *Si ergo vos, cum sitis mali, nostis bona data (quæ à vobis non habetis, sed aliunde accepistis) dare filijs vestris: quântò magis Pater vester de cælo dabit Spiritum bonum petentibus se?* Idem Joan. 14. *Quodcunque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam, ut glorificetur Pater in Filio.* Et statim addit, idem ferè repetens: *Si quid petieritis me in nomine meo, hoc faciam.* Marci II. *Omnia quacunque orantes petitis, credite quia, accipietis, & evenient vobis.*

Hiscæ toties repetitis sententijs vult nos Dominus reddere certos, nos omnia ad salutem accommodata accepturos, si prout decet ipsum per orationem adierimus.

Tertiò, quia est medium ordinariè ad salutem necessarium. Nam pleraq; auxilia ad salutem opportuna, per orationem nobis sunt impetranda: nempe quæ ad superandas tentationes, & ad perseverandum in finem ordinariè sunt necessaria. Et si enim Deus ex sua ineffabili benignitate etiam non orantibus multa sæpe auxilia præstet: tamen auxilia majora, & singularem illam protectionem ac
dire-

directionem, quâ quis perseverat in finem, & consequitur salutem, nec promissit, nec ordinariè confert, nisi orantibus. Unde Scriptura sæpè monet, ut semper oremus. nimirû quantum humana conditio patitur. Eccl. 8. *Non impediatis orare semper.* Quasi dicat: Nullam rem, nullum officium admittas, quod te impediât, quo minus possis semper orare; nimirum quantum fert humana fragilitas. Marci 13. *Vigilate, & orate: nescitis enim quando tempus sit;* quo sistendi estis supremo Judici. Luc. 18. Dominus parabolâ ostendit, *quòd oportet semper orare, & non deficere.* Et cap. 21. *Vigilate omni tempore orantes, ut digni habeamini surgere omnia illa (pericula salutis) quæ futura sunt, & stare ante Filium hominis.* 2. ad Theff. 5. *Sine intermissione orate.* Ratio est, quia Dominus vult se & sua beneficia agnosci; & nos confiteri, sine ejus gratiâ & auxilio nos non posse pericula salutis evadere, tentationes superare, aut salutem consequi. Ita vult nos assiduè ad se recurrere per orationem, & hoc modo omnia salutifera impetrare.

Itaque qui orationi, prout oportet, est deditus, certissimus sit, nihil eorum quæ ad salutem sunt opportuna, ex parte Dei ipsi de-
futu-

futurum: ac proinde certus sit se fore salvum, si ex parte suâ divinæ gratiæ per socordiam & crassam negligentiam non defuerit.

Porro, ut debito & convenienti modo oremus, quædam sunt observanda, tum ante orationem, tum in ipsa oratione. Ante enim orationem opus est quadam præparatione, de qua sapiens Ecclesiast. 8. *Ante Orationem præpara animam tuam, & noli esse quasi homo qui tentat Deum.* Tentare enim Deum censetur, qui modo ad impetrandum inepto, & qui potius iram, quàm beneficium meretur, impetrare contendit.

Hæc præparatio tria requirit. Primò, ut Deum, cum quo agendum est, ante oculos nobis ponamus, & nos in conspectu ejus sistamus. Hoc autem multis modis fieri potest. Primò, si concipiamus illum tanquam spiritum per omnia diffusum, omnia implentem & continentem, nostraque omnia clarissimè intuentem & sentientem. Ipse enim ubique præsens est, *& oculi ejus decies millies sole lucidiores, intuentes omnes vias hominum, & cordium arcana.* Quo sic ob oculos proposito & considerato, tanquam cum præsentem, & nos intuentem ac audientem, totâ oratione agendum.

E

Secun-

Secundò, Si concipiatur tanquam lux immensa intimè nobis præsens, & in corde nostro, cum omnibus thesauris & donis suis, cum tota potentia, sapientia, sanctitate & bonitate sua (quibus in momento nos sanctos & beatos efficere potest) residens. Et hoc modo dirigimus totam orationem ad eum, tanquam intra nos constitutum, & in fundo animæ nostræ absconditum.

Tertiò, Concipi potest sub augusta forma humana, sedens in folio cælesti, circumfusus luce infinita, & infinitis Angelorum myriadybus: quomodo apparuit Danieli, & Joanni in Apocalypsi, & Isaia, & alijs.

Quartò, Proponi potest ob oculos Christus Dominus in natura assumpta, vel ut pendens in cruce, & in monte Calvariæ; vel ut sedens ad dexteram Patris, circumfusus Angelorum, & beatorum spirituum immenso exercitu; vel ut sedens in nubibus Judex vivorum & mortuorum. His vel similibus modis Deum concipere debemus, quando seriò orare volumus: & eo sic proposito, nos animo in cælo, vel in terra humillimè prosternere, ut tota nostra oratio ad eum tanquam præsentem, & nos videntem & audientem dirigā-

dirigatur. Qui enim cum aliquo vult colloqui, debet eum habere præsentem, & tanquam cum præfente agere; alioquin sermonem ad illum non dirigit, sed in aërem loquitur. Unde hæc consideratio præfentia divina, in oratione est maximè necessaria, & diligentissimè procuranda. Qui in ea probè est exercitatus, non solùm magno fructu, sed etiam magna felicitate & suavitate orare potest.

Secundo loco præparatio requirit, ut cogitemus quidnam cum Deo tractaturi simus. Sicut qui cum magno aliquo Principe acturus est, prius cogitat quidnam debeat tractare; ita multò magis qui acturus cum Deo, antè expendere debet, quid agere velit: nimirum an illum laudare, an gratias agere, an beneficia aliqua ab eo poscere; & quænam ea sint.

Tertio loco petendum à Domino auxili-um, quo dignè tantum munus præstare possimus: nimirum eâ mentis elevatione & attentione, eâ reverentiâ, & eo affectu, quo par est creaturam cum suo Creatore colloqui. Unde commodissimum tempus, quo maximè est mens serena, & apta contemplationi, deligendum, omnesque aliæ cogitationes &

E. 2. cura

cutæ penitus excludendæ, perinde ac si cum rebus humanis tibi nihil sit commercij, & solus cum Deo & Angelis ejus sis in mundo.

Hac præparatione præmissa accedendum ad ipsam orationem, quæ ut optimo modo fiat, tria postulat. Primò, magnam attentionem ad Deum cui loquimur, quem nobis in præparatione ob oculos posuimus, quia tota oratio ad ipsum tanquam ad præsentem dirigi debet. Ex hac attentione fit, ut cum magna reverentia preces nostras faciamus.

Secundò requirit magnam attentionem circa sensum verborum, quæ pronunciamus, præsertim cum Psalmos, vel alias orationes jam compositas recitamus. Itaque danda est opera, ut antea probè illa intelligamus, vel piam aliquam illorum intelligentiam perceptam habeamus. Etsi enim qui recitant Preces Canonicas, præcepto Ecclesiæ satisfaciunt, & etiam opus pium ac meritorium præstent, si saltem ad Deum, cui loquuntur, attenti sint, & cum reverentia sacra illa verba proferant, quamvis ea non intelligant: longè tamen præstantior foret oratio, si sensum illorum perciperent, & eo spiritu, quo primò concepta & scripta, Deoq; à Prophetâ sunt decantata, proferrent.

Ter-

Tertiò, ut conemur in nobis excitare, & induere illos affectus, quos oratio in singulis suis partibus exigit, quosque ipsi Auctores sacri, & Viri sancti, ac illuminati in decantando sentire consueverunt. Quod ut assequamur, expedit non valdè multa orando legere, aut recitare, nec celeriter: fieri enim non potest, ut oratio multum sapiat animæ palato, dum cursim transitur. Opus est aliquâ morâ in considerando, ut affectus excitetur, præsertim varius pro varietate materiæ, quæ occurrit. Difficile est hoc exactè præstare in longa oratione, quia opus est multo tempore, & mens tam longo conatu non parum fatigatur. Itaq; in breviori oratione, verbi gratiâ, in Oratione Dominica, Salutatione Angelica, & in Symbolo, in uno vel altero Psalmo, in paucis Hymnis, & similibus, id omni ope conandum. Et quamvis in principio sit aliqua difficultas, usus tamen sensim rem reddit facilem & delectabilem. Porrò singuli versiculi, imò singula pænè verba sunt attentissimè consideranda, & eorum vis expendenda, allatis varijs conceptibus, causis, effectis, modis, &c. Ideoque expedit singulos versiculos bis terve repetere, nec transire ulterius, donec eos
veluti

veluti degustaveris. Quæ ut melius intelligantur, dabo exemplum in Oratione Dominica.

Pater noster, qui es in cælis. Verè *Pater noster*: tu enim nos ex nihilo ad imaginem & similitudinem tuam benignissimè condidisti, tu lapsos in peccatum ab æterna morte redemisti, tu nos in filios adoptasti, tu Spiritu tuo sanctificasti, tu ad cælestem hæreditatem vocasti, & providentiâ paternâ nos ad illam dirigis. Tu *Pater noster*, *Creator noster*, *Redemptor noster*, *Sanctificator noster*, *Director noster*, & *Largitor bonorum omnium*. Hæc omnia hac Patris appellatione comprehenduntur. Convenit hoc nomen Deo respectu nostri, prout complectitur totam sanctissimam Trinitatem: omnia enim opera Paternitatis in nos, sunt communia toti Trinitati.

Qui es in cælis. Ibi te aperis, ibi te manifestas, ibi cognosceris & amaris, benediceris, & laudaris in sæcula sæculorum. *In cælis*, in beatissimorum Spirituum mentibus, quæ omnibus cælis corporeis capaciores. Ibi fulget majestas tua, ibi regnas & triumphas in æternum.

Sancti-

Sanctificetur nomen tuum. Sanctificetur nomen tuum, (quidquid tu es & dixeris) in hac extrema regni tui parte sanctificetur in hominibus. Omnes mortales te cognoscant, te timeant, te ament, te laudent & benedicant in sæcula. In hoc hominis tui sanctificatio est sita; hæc semper vigeat, efflorescat, & crescat usque in finem mundi.

Adveniat regnum tuum. Excindatur regnum impietatis, regnum peccati & diaboli: Regnum tuum adveniat, & omnibus dominetur. Primum quidem regnum Fidei, Spei, & Charitatis, per quæ in cordibus omnium nationum regnes: deinde æternum illud regnum beatæ visionis, in quo tu eris omnia in omnibus. Hoc regnum non diu differatur, sed completo mox Sanctorum numero, se aperiat.

Fiat voluntas tua, sicut in celo, & in terra. Voluntas tua, consilia tua, præcepta tua, beneplacitum tuum. Hæc triplex voluntas tua sic impleatur in terra, sicut impletur in cælo. Omnes obediant præceptis tuis, omnes pareant sanctissimis inspirationibus tuis, omnes probent beneplacitum tuum.

Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.

Panem corporalem & spiritalem, alimenta corporum & animorum. Sicut corpus cibis visibilibus, ita anima verbo tuo, doctrinâ & illustratione tua, & in primis pane illo divino, *qui de cælo descendit, qui spiritus est & vita*, qui mundo vitam tribuit; corpore inquam & sanguine filij tui. Omnem hunc panem da nobis quotidie.

Et dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Ecce, Pater, ignosco omnibus, qui me injuria affecerunt, vel quovis modo in me peccarunt: nihil illis mali exopto, sed benedictionem tuam & Spiritum sanctum tuum illis imprecor. Ignosce itaque & mihi quidquid in te peccavi: relaxa culpas & supplicia, debita culparum & pœnarum, quarum tibi reus sum & debitor. Hæc omnia debita remitte mihi, per infinitam bonitatem & misericordiam tuam, per Sanguinem & merita Christi filij tui Domini nostri.

Et ne nos inducas in tentationem. Semper nobis ad sis auxilio & protectione tuâ, ut nulla nos tentatio vincat, nullæ mundi vel carnis illecebræ in peccatum trahant.

Sed libera nos à malo. A malo culpæ & pœnæ, &

næ, & ab omnibus diaboli insidijs, & tandem ab omnibus hujus vitæ malis, & transfer in regnum tuum, ubi te summo bono æternum fruamur. *Amen.* Ita fiat Domine Pater, Rex cœli & terræ; ita fiat, exaudi hæc mea vota, & imple illa secundum bonitatem & misericordiam tuam.

En specimen accuratioris modi orandi, qui mirificè & mentem illustrat, & affectum excitat, & dulcedinem in singulis partibus latentem gustare facit: multoq; fortasse melius est, hoc modò semel Orationem Dominicam recitare, quàm centies cursim cum parva attentione. Quòd si alicuj sit injunctum, ut ter vel quinquies recitet Orationem Dominicam, facilè id præstare potest toties repetendo singulos versiculos, ijsq; inhærendo meditatione, juxta modum nunc explicatum. Hoc ferè modo B. Franciscus Orationem Dominicam recitare solebat. & B. Pater noster Ignatius eum modum valdè commendat in libello Exercitiorum. Nec video, quæ ratio orandi possit esse præstantior. facilè autem quibusvis alijs precationum & laudum formulis, & Psalmis, & Hymnis, & versiculis accommodari potest.

CAPUT II.

Quâ ratione excitanda sit Fides.

OMnis commotio voluntatis sequitur ex consideratione intellectus. Unde quò attentius, ac perspicacius intellectus considerat virtutum motiva, seu rationes, quibus movetur ad operandum, eò major excitatur affectus in voluntate. Ostendam itaque, quænam motiva in singulis virtutibus sint consideranda. Ac primùm, quâ ratione excitanda sit fides.

I. Proponendum id, circa quod fidem excitare volumus. Ut si velim excitare fidem circa mysterium Eucharistiæ, nimirum ibi verè, propriè, realiter & substantialiter præsens esse Corpus & Sanguinem Domini cum anima & divinitate, atq; ad eò totū Christum ibi, sub speciebus panis & vini, delitescere.

II. Consideranda motiva & rationes, quæ persuadent id esse credendum.

Primò, quia ipse Dominus accepto pane, cùm gratias egisset, & benedixisset panem, expressè affirmavit: *Hoc est corpus meum, quod pro vobis datur.* Et accepto calice similiter dixit:

dixit: *Hic est sanguis meus, qui pro vobis effundetur*: ad eò ut clarioribus verbis id exprimi non potuerit. Neq; ullum est aliud fidei mysterium, quod clarius in scripturis habeatur expressum. Unde si decepti sumus, ipse decipit nos: quod blasphemum est vel cogitare.

Secundò, quia id ipsum tenet & docet, & semper docuit Ecclesia, quæ est *columna & firmamentum veritatis*: quæ est *sponsa Christi*, ejus *Corpus mysticum*, & *Règnum*, quæ regitur Spiritu Christi, quæ semper stabit, nec ullis infectorum & hæreticorum machinis evertetur: quæ si vel in uno articulo errat, corruit penitus, nec quidquam ampliùs ei credendum.

Tertiò, quia id omnibus sæculis ab initio nascentis Ecclesiæ Christi, ab omnibus Catholicis creditum, & à Patribus traditum, & in Ecclesia pro tali usurpatum & sumptum, ut facilè ex testimonijs Patrum & Doctorum, qui singulis sæculis vixerunt & scripserunt, ostendi potest.

Quartò, quia hanc doctrinam tenuerunt omnes, qui sanctitate & miraculis in Ecclesia illustres extiterunt: ut patet singula sæcula percurrenti. Imò quò quisque sanctior, & miraculis clarior, eò majore devotione hoc

Sacra-

Sacramentum est profecutus : ut S. Dominicus, Franciscus, Bernardus, Cælestinus, Norbertus, Xaxerius, Ignatius, Vincentius Ferrerius, Franciscus à Paula, & alij innumeri. Si isti errarunt, consequens est, ut sanctitate & miraculis clarissimi fuerint idololatræ. Si idololatræ, quomodo sancti? quomodo Deus illos miraculis claros, & omnibus imitandos proposuit?

Quintò, quòd hæc ipsa doctrina innumeris miraculis sit confirmata, quæ occasione hujus Sacramenti contigerunt. Fieri autem nullâ ratione potest, ut in confirmationem doctrinæ falsæ & perniciosæ, vera miracula fiant; quia Deus non potest falsitatem & impietatem confirmare.

Sextò, quia hæc doctrina ita per decem prima sæcula, nempe usq; ad annum 1050. fuerit ab omnibus ita recepta, ut nullus etiam hæreticus publicè illam oppugnare ausus fuerit. Et cum Berengarius, circa id tempus contrarium tradere cœpisset, mox ejus sententia ipso vivo in quinque Concilijs fuit damnata: & ipsemet eam ter abjuravit, & tandem in fide Catholicâ, cum magna pœnitudine sui erroris, obiit.

Septi-

Septimò, considerandum quales sint, qui hanc doctrinam oppugnant: nempe homines vitâ infames, superbi, contumeliosi, impuri, multis alijs nefandis erroribus obnoxij. Quis credat, Deum illis potius, quàm viris sanctissimis, humillimis, castissimis, modestissimis, veritatem patefecisse? Insanum est hoc existimare.

Octavò, quòd præcipua ratio, quâ hæretici hoc mysterium oppugnant, sit, quòd hoc videatur impossibile. Sed multa alia nobis credenda sunt, quæ humano iudicio videri possint impossibilia. Alioquin explicent nobis, quomodo Deus ex nihilo fecit mundum? Quomodo Deus est trinus personis, essentiâ unus? Quomodo Filius factus est homo? quomodo si Filius verè est Deus & homo, non etiam Pater, & Spiritus S. sit homo? Quomodo Christus natus est clauso utero? & quomodo resurrexit clauso sepulchro? Quomodo fiet resurrectio carnis? Quomodo impii in suis corporibus æterno cruciabuntur igne, nec fumentur? & alia hujus generis; quæ si humanâ ratione expendantur, planè videbuntur impossibilia.

Nonò, consideranda debilitas nostri intellecte-

tellectus, qui est infimus inter omnes intellectus creatos, & ita debilis, ut nullam rem corporalem, quantumvis familiarem, clarè & distinctè, qualis secundùm speciem suam sit, cognoscere possit. Imò nullus est sapientum hujus mundi, qui vel centesimam partem secretorum, quæ latent in una formica vel musca. (ut mihi facilè esset ostendere) possit investigare. Quod si in rebus infimis ita cæcimus; quanto magis in summis, & divinis nostram cæcitatem & ignorantiam fateri debemus, & omne judicium nostrum Deo, & Ecclesiæ humiliter subicere?

III. His omnibus consideratis, perspicuum est, hanc doctrinam firmiter credendam tanquam à Deo traditam, & confirmatam: idque eâ firmitate, quâ par est supremæ & divinæ auctoritati credi. Itaque statuam mecum illam firmissimè credere, & potius mortem oppetere, quàm ullo modo de eâ velle dubitare, ne divinæ auctoritati sim injurius. Digna quidem est divina auctoritas, cui infinitâ firmitate credatur; verùm, quia id præstare non possumus, postulat ut omni quâ possumus firmitate, divinâ gratiâ adjuti, ei credamus, omnem sensum & intelligentiam nostram in obsequium fidei captivantes. Si-

Simili modo poterimus excitare fidem circa reliquos fidei nostræ articulos, considerando rationes & motiva, quæ illos creditu dignos faciunt: & divinæ auctoritatis magnitudinem, propter quam firmissimè credi debent.

CAPUT III.

*Quomodo excitanda spes remissionis peccatorum,
& salutis obtinenda?*

CONsiderandum, Primò, quod Deus ex nihilo nos ad imaginem suam creavit, non ut damnaret; sed ut salvaret, & gloriæ suæ participes faceret. Bonum enim est sui communicativum, & summi boni est, summè se communicare.

Secundò, quòd cùm lapsi essemus in peccatum & perditionem, Filium suum miserit, ut natura nostra assumpta pro nobis satisfaceret, nos redimeret, & ex inimicis amicos Dei, & filios, & Regni cælestis hæredes efficeret. *Sic enim Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret; ut omnis qui credit in illum, non pereat, sed habeat vitam æternam*
Ioan. 3.

Tertiò,

Tertio, Si Deus, cum adhuc essemus inimici, nos ita dilexit, ut voluerit pro nobis mortem subire; quanto magis nunc, cum ei servire & placere cupimus, nos salvare desiderat, cum ad hoc morte non sit amplius opus? *Si enim*, inquit Apostolus, *cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filij ejus: multò magis reconciliati, salvi erimus in vitâ ipsius. Rom. 5.*

Quartò, Deum velle omnes homines salvos fieri: ut expresse Apostolus affirmat. Imò certum est, omnibus hominibus, præsertim fidelibus, ex parte Dei dari auxilium sufficiens, quo salutem consequi possint, si velint cooperari, ut ex Concilio Arausicano cap. 25. & ex Trident. sess. 6. c. 13. colligitur.

Quintò, Misericordiam Dei & meritum Christi esse infinites majora, quàm sit gravitas peccatorum totius mundi: omniâque omnium hominum peccata ad misericordiam Dei, & meritum Christi, esse instar guttæ aquæ ad immensum ignem. Quàm facile immensus ignis consumit guttam aquæ, tam facile Dei misericordia, & Christi meritum absumerent omnia mundi peccata, si homines ex parte suâ se disponderent, & de illis do-
lerent.

lerent. Unde etiam si tu tam multa, & gravia peccata commisisses, quàm omnes simul homines commiserunt; si ex animo doleres, quòd divinam Majestatem per illa offenderis, & seriò statueres in posterum abstinere, in momento per Christi meritum omnia deleerentur, & filius Dei, hæresq; Regni cælestis constituereris.

Sextò, considerandum, quàm innumerabiles, & quàm graves peccatores sint misericordiam & salutem omnibus sæculis consecuti: quare non dubites, te etiam consequi posse.

Ex his, & similibus considerationibus, magnam in me spem salutis excitabo.

C A P U T I V.

Quomodo excitanda charitas in Deum?

CONSIDERANDA hîc Dei in nos charitas, & beneficia plurima maximaque.

Primò, quòd nos ex nihilo ad imaginem & similitudinem suam creaverit, ac proinde capaces beatitudinis suæ, omniumque bonorum suorum fecerit.

F

Secun-

Secundò, quòd cælum & terram, solem, lunam, stellas, & elementa, & omnem naturam corpoream nostrâ causâ condiderit, & nostrâ causâ conservet, gubernet, ac moveat, & omnia nasci & crescere faciat. Et quòd beatissimos illos Spiritus ad nostram custodiam, directionem, & opem deputaverit.

Tertiò, quòd perditos ab æterna morte, & incendijs inferorum sempiternis redemerit, & inimicos in gratiam receperit.

Quartò, quòd non solùm redemerit, sed etiam in filios adoptaverit, & Spiritu sancto donaverit, & cœlestis regni hæredes fecerit.

Quintò, quòd Corpus & Sanguinem suum nobis in alimentum vitæ æternæ reliquerit.

Sextò, considerandum, quàm miris modis, quantis laboribus, cruciatibus, in nostra natura assumpta, hæc perfecerit: quàm multa indigna & acerba sit passus, nostrâ causâ.

Septimò, quòd infinitum meritum suorum thesaurum nobis in Sacramentis reliquerit, per quem, quoties contingeret labi, possemus restitui & reconciliari, & auxilium ad rectè vivendum obtinere.

Octavò, consideranda mihi sunt beneficia,

cia,

cia, quæ in me peculiariter contulit: ut quòd non fecerit nasci inter Turcas vel hæreticos; neque eo tempore, quo lux Evangelica nondum erat patefacta; sed tempore gratiæ, & inter Christianos, ut in vera religione & pietate possem institui. Quòd ab innumeris peccatorum & æternæ damnationis periculis eripuerit, quibus alij perierunt. Quòd ab hæresi & seductoribus, quibus plenus est mundus, servaverit. Quòd toties peccantem benignè sustinuerit, & in gratiam receperit. Quis unquam princeps, quantumvis clemens, subditum septies reum, septies in gratiam recepit? At Deus non septies, sed centies, & millies peccantes, toties rursus in gratiam recipit, & amicos ac filios, & hæredes efficit.

Nonò, denique, quòd tota Dei cura, cogitatio & molitio circa nos & circa creaturas omnes, non aliò tendat, quàm ut nos æternam salutem consequamur.

Itaque si Deus, si summa illa Majestas ita me dilexit, tam multa, tam magna, tam mirabilia in me beneficia contulit, tam indigna & acerba pro me pertulit, tanta benignitate assidue erga me utitur; perpendam, quantum

ego vicissim illi amorem, quantum obsequium, & obedientiam debeam. Sanè etiam mille millies pro ejus gloria possem sanguinem fundere, & mille annis maximos labores subire, ne millesimam quidem partem vel unius beneficij possem compensare; quia singula ejus beneficia sunt infinitæ æstimationis, & infinitum amorem, & obsequium à nobis postularent, si præstare possemus. Verùm quia id non possumus, statuam firmiter præstare id, quod facilè possum, & quò divina bonitas est contenta: nempe omnia ejus præcepta omni curâ servare, ita, ut potius mortem velim subire, quàm aliquod ex illis violare. Deinde totam vitam meam ipsius obsequio addicere, ut omnes meæ cogitationes & actiones ad ipsius gloriam dirigantur.

CAPUT V.

Quomodo excitanda contritio de peccatis?

Contritio duo postulat, nempe dolorem de peccatis, quòd divinam Majestatem offenderimus; & propositum serium emendationis, ut ei placeamus. Itaq; consideranda hîc

hinc sunt beneficia divina in nos collata, & nostra vicissim in Deum ingratitude.

Beneficia considerari poterunt modo supra declarato. Sed in primis expendendus est admirabilis ille amor, quo me ita dilexit, ut naturam meam assumere, & in ea tantos labores & dolores sustinere, tam acerba & indigna perpeti voluerit; idq; eo tantum fine, ut me à peccatis & morte æternâ liberaret, Deiq; filium, & regni hæredem constitueret. Hæc ubi benè perpensa fuerint, considerandum è contrario, quàm parum tanto amori, tantiq; beneficijs responderim.

I. Quòd gratias ei, ut par est, non egerim.

II. Quòd rarò de ejus in me amore & immensis beneficijs cogitaverim: quod magnæ ingritudinis est signum.

III. Quòd ejus amorem & amicitiam, omnia ejus beneficia, omnia promissa, omnes labores, sanguinem, passionem, & crucem nihili penderim, contempserim, & proculcarim; malens pro re caducâ & vilissimâ adhærere ejus hosti, & sequi consilia hostis, quàm parere illius mandatis: quòd infinitæ ingritudinis & amentix est.

IV. Quòd non solùm amorem ejus & beneficia

neficia nihili fecerim & contempserim, sed etiam ejus Majestatem plurimis modis gravissimè offenderim, & innumera illi mala pro infinitis bonis in me collatis, rependerim.

V. Denique, quòd nullus unquam hominum tam ingratus extiterit suo Regi & benefactori, quàm ego ingratus extiti meo Conditori & Redemptori.

Quibus omnibus ante oculos positis, & probè ponderatis, suffundar pudore, & excitabo in me maximum dolorem propter tantam ingratitude, & injuriam in tantam Majestatem & benefactorem. Deinde proponam seriam vitæ emendationem, peccata mea confiteri, pœnitentiam agere, omnia ejus præcepta accuratè servare & omnes meas cogitationes, studia, conatus, vitamq; totam ejus obsequio & gloriæ impendere.

CAPUT VI.

Quomodo excitandus humilitatis affectus?

Considera corporis tui conditionem, quàm vile, quàm fragile, quàm luteum, quot morbis & doloribus obnoxium, quot frustu-

frustulis compactum, quantis sordibus instar latrinarum oppletum. Deniq; ubi anima recesserit, nihil humano corpore fœdus, nihil horribilius.

II. Conditionem animæ, quæ statim ut corpori inferitur, peccato inquinatur, & diaboli serua efficitur. Cujus intellectus ad ea quæ sunt salutis, per se est cæcus; ad res naturales adeò debilis & obscurus, ut nullam earum perfectè cognoscere possit. Et quamvis mille annis ad hoc incumberet, ne centesimam quidem partem latentis in ea veritatis assequeretur. Cujus memoria angusta, infida, labilis, confusa: cujus voluntas à cælestibus averfa, ad terrena inclinata, corporis voluptatibus dedita; denique ad omne malum propensa, ad omne bonum languida: & ita fragilis; ut minimâ occasione millies labatur. Tanta quoque est debilitas harum trium facultatum, ut modico vapore, vel humore cerebri possit earum usus impediri, vel planè perverti: ut in amentibus, phreneticis, manicis, ebrijs cernimus.

III. Considera quot, quantisq; peccatis sis vel fueris obnoxius: quorum quodlibet te fecit inimicum Dei, mancipium diaboli, &

hæredem inferni, denique omnibus supplicij & contumelij dignissimum. Itaque cogita, te coram Deo & Angelis sanctis dignum, quem nemo amet, nemo honoret, nemo iuret, aut humaniter tractet: sed quem omnes contemnant, conspuant, exterminent, & omnibus contumelij afficiant: imò contra quem omnis creatura insurgat, injuriam sui conditoris vindicatura. Hæc omnia meretur omnis, qui mortifero peccato se contaminat, & insuper æternum ignem, & æternam ignominiam. Cogita, nihil posse esse vel cogitari vilius, ignobilius, contemptibilius, magisque dignum omni contemptu, dedecore, probro, supplicio, quàm sit peccator.

Considera, te ex te nihil boni habere, sed omne bonum quod in te est, sive naturale, sive supernaturale, esse Dei, & ex Deo: & idcirco ob illa bona non tibi, sed Deo gloriam, laudem & honorem deberi.

Considera, quanta vanitas sit, extollere se ratione formæ corporis, quæ & res infirma est, & instar floris marcescit: vel ratione roboris, quod in tauris & equis longè majus: vel ratione opum, quæ fluxæ, infirmæ, extranos, terra nempe rubra vel candida: vel ratione

tionem nobilitatis, quæ in hominum apprehensione consistit, nec quidquam boni in homine ponit; nec apud Deum & Angelos ejus aestimatur, & peccato penitus obruitur, omnique ignominiam digna efficitur: vel ratione potestatis Regiæ, quæ nihil boni in homine statuit, sed infinitas curas & molestias secum trahit, magisque onerat quam ornat: præsertim cum obnoxium reddendæ rationi apud supremum Judicem de subditorum factis, & innumeris negotijs constituat: vel de sapientiam, quæ in mortalibus admodum exigua, in dæmonibus millicuplo major: vel de perfectione virtutis, cum simus admodum imperfecti in omni virtutum officio, & admodum fragiles, ut vel sponte nostrâ, vel minimo tentationis impulsu sæpè labamur.

Quibus omnibus benè perpensis, statues tecum; Primò, Ut imposterum te non magni pendas, nec magnis honoribus dignum dicas; sed agnoscas vilitatem & indignitatem tuam. Secundò. Ut non appetas videri & magni aestimari ab hominibus. Tertiò, Ut si aliquod dedecus obvenit, aliqua ignominia irrogata fuerit, accipias id de manu Domini peccata tua castigantis, & cogites te

multo majore ignominiâ & infamiâ dignum, ut qui toties æternam extremamq; ignominiam, & afflictionem merueris. Quartò, Ut optes ipse contumeliam pati, tum quia propter peccata tua dignus es; tum quia Dominus tuâ causâ contumelias maximas sustinuit, cui te convenit assimilari, si aliquando cum illo cupis regnare. *Si enim compatimur, & conglorificabimur.* Quintò, ut semper in me considerem meas imperfectiones, & qualis sim ex me; in proximis verò eâ, quæ sunt perfectionis, & quales sint ex Deo: ut hac ratione in animo meo me omnibus postponam, & deteriorem æstimem, & omnes me præstantiores ducam. Hoc modo S. Franciscus censebat se omnibus mortalibus pejorem.

CAPUT VII.

Quomodo excitanda Patientia?

CONSIDERANDUM exemplum Domini nostri, quem Deus Pater, ut daret nobis patientiæ & humilitatis exemplum, crucem sumere, & crucem subire voluit. Cogita, si ipse Dei Filius tam multa acerba, indigna, & igno-

ignominiosa tuæ salutis causâ perpeffus est. quid tu pro tua salute perferre non debeas? Si Christum oportebat nostrâ causâ pati, & ita intrare in gloriam suam: cur nos quoq; non patiamur, si in eandem gloriam intrare velimus?

II. Considera exempla Sanctorum. Nul-
lus enim est, qui multa & gravia non sit per-
peffus: plurimi enim sustinuerunt carceres,
exilia, bonorum direptionem, servitatem,
damnationem in metalla, famem, sitim, nu-
ditatem, morbos, plurimi etiam fideiulas, ca-
tastas; flagella, scorpiones, unguas ferreas,
candentes laminas, craticulas, sartagine, len-
tos ignes, jactus lapidum, laniatus ferarum,
distractiones membrorum, & mille alia tor-
mentorum genera tolerarunt: ad quæ om-
nia, quæ nos patimur, ludus sunt & jocus.
Perpende etiam labores, & austeritatem vitæ
plurimorum Monachorum & Eremitarum,
ut Pauli, Antonij, Hilarionis, Hieronimi, Si-
monis Stylitæ, Danielis Stylitæ, Benedicti,
Dominici Loricati, Romualdi, Bernardi, Gui-
lielmi, Brunonis, Dominici, Francisci Assisij,
Francisci à Paula, Francisci Xaverij, & alio-
rum innumerabilium. Omnibus infixum ani-
mo manebat illud Apostoli: *Per multas tribu-
lationes oportet nos intrare in Regnum Dei.*

Perpende illam Apostoli sententiam: *Non sunt condignæ passiones hujus temporis, ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis.* Etiam si mille annis pro vita æterna nobis esset laborandum, & omnia Martyrum tormenta sustinenda; hoc totum ad illam gloriam, & ad illa sempiterna gaudia perinde esset, ac si quis pro Monarchia orbis obtinendâ, offerret unum quadrantem, vel modicum unius horæ laborem. Imò illud esset longè minus; quia temporanei laboris, ad æternam mercedem, nulla est proportio.

IV. Considera, quantas utilitates afflictio secum adferat. Primò. Satisfacit pro peccatis, seu pœnis gravissimis, quæ peccatis debentur, & igne purgatorio essent luendæ. Modica paucorum dierum tribulatio patienter tolerata, sæpè est tanti apud Deum, quanti perpeffio ignis purgatorij multorum annorum. Secundò, purgat animam à peccatorum sordibus, nempe à maculis & affectibus peccatorum. Sicut enim aurum purgatur igne, & probatissimum redditur, ita justus in camino tribulationis. Tribulatio enim mentem excitat, ut ad Deum confugiat, & ab eo opem flagitet: quam ut impetret, dolet de peccatis.

ob

ob quæ plerumque afflictiones immittuntur, proponit vitæ emendationem, deserit pristinas nugas, & seriò se ad Deum convertit. Denique sensim cognoscit vanitatem hujus mundi, & incipit suspirare ad cælestia. Contra prosperitas facit nos oblivisci Dei, & rerum cælestium, & plurimis peccatis involuit; juxta illud Moysis Deuteron. 32. *Incrassatus est dilectus, & recalcitravit: incrassatus, impinguatus, dilatatus, dereliquit Deum factorem suum, & recessit à Deo salutari suo.* Tertio, Tribulatio probat hominem, tum quia ostendit, qualis sit; tum quia dat occasionem perfectæ virtutis. Si enim in afflictione constitutus perseveres firmus in obsequio Dei, omnia patienter de manu ejus accipiens, signum est te solidâ virtute præditum, & perfectum esse Christianum. Hoc sensu Jacobi i. dicitur: *Patientia opus perfectum habet.* Si verò fueris impatiens, proximis mala imprecando, contra Deum murmurando, viam justitiæ deserendo, voluptatibus & vitijs te addicendo, ad hæreticorum & atheorum castra transeundo, signum est te antea quoque parum in virtute solidum extitisse. Hoc sensu dicitur Proverbior. 17. v. 3. *Sicut igne probatur argentum, &*

AUTHOR

*aurum in camino, ita corda probat Dominus. Quat-
 to, Facit nos Christo similes, qui in hac vita
 maximas omnis generis afflictiones sustinuit.
 Quod si Christo similes fuerimus in afflictio-
 nibus, similes quoque erimus in gloria. Si com-
 patimur, & conregnabimus. Si Christi passionibus
 communicaverimus, in revelatione gloriae ejus
 gaudebimus exultantes. Etsi tribulatio per se
 non sit amabilis, tamen quia nos configurat &
 similes facit Christo, valde amabilis redditur,
 praesertim accedente tanto fructu. Quinto,
 Facit hominem beatum in hac vita, propter
 certissimam spem vitae aeternae. Unde Jacob.
 Apostolus ait: *Omne gaudium existimate fratres,
 cum in varias tentationes (id est tribulationes)
 incideritis. Et infra: Beatus vir, qui suffert tenta-
 tionem: quoniam cum probatus fuerit, accipiet co-
 ronam vitae, quam repromisit Deus diligentibus se.**

V. Considera illam sententiam Apostoli:
*Id quod in presenti est momentaneum, & levis
 tribulationis nostrae, supra modum in sublimitate,
 aeternum gloriae pondus operatur in nobis.* Expen-
 de singulas antitheses. Tribulatio est mo-
 mentanea, sed gloria, qua compensatur, est
 aeterna: tribulatio est levis, sed gloriae pondus
 immensum: tribulatio in terris, sed gloria
 in subli-

in sublimitate inter Angelos. Quis non amplectatur amariusculam potionem, quæ æternam confert sanitatem & vigorem?

VI. Considera non posse tibi tot obvenire afflictiones, vel hominum malignitate, vel aliâ ratione, quin millecuplo amplius merearis. Cùm enim vel unicum peccatum mortiferum mereatur pœnam ignis sempiternam; multo magis meretur omnes hujus vitæ afflictiones. Quodd si putes te nunquam mortifere peccasse, (quamquam id non facile sibi quis persuadere debeat) scias tamen, quotidiana peccata hujusmodi afflictiones, & longè majores mereri. Itaque quidquid tibi acciderit calamitatum, accipe de manu Domini cum gratiarum actione: & cogita, te longè majora promeritum; ac proinde benignè & clementer tecum agi, ut levi & brevi afflictione redimas æternam.

VII. Considera, tribulationem esse signum divini amoris. Quia enim te Deus amat, vult te hîc purgare, & expolire, & tanquam lapidem vivum aptare supernæ civitati. *Quem enim diligit Dominus, castigat: flagellat autem omnem filium quem suscipit.* Inimicos verò suos, qui æterno reservantur igni, permittit hîc prosperis rebus uti, & abuti.

VIII. Considera, si impatiens fueris, te omnem fructum, quem ex tribulatione capere poteras, perdere; & sensum mali per impatientiam non mitigari, sed exasperari: per patientiam verò non solum mitigari: sed tantam sæpè consolationem infundi, ut malum vix sentiat, vel etiam penitus obruatur.

His perpensis, statues tecum omnia que tibi acciderint, accipere de manu Domini, cogitando millecuplo plura & graviora te promeritum. Secundò, statues, non solum illa patienter, sed etiam cum gaudio ferre, cum tanta bona per tribulationem tibi sint obventura.

C A P U T V I I I .

Quomodo excitandum temperantia studium?

CONsidera, quanta bona secum temperantia ferat; & quanta mala intemperantia,

I. Temperantia præstat corpus sanum, vegetum, agile, ad omnes suos motus expeditum, & omnia panè morborum genera pellit. Nam omnes ferè morbi ex intemperantiâ proveniunt.

II. Præ-

II. Præstat longævitatē, ut innumeris exemplis eorum, qui in summa abſtinentia diutiſſimè vixerunt, oſtendi poteſt. Cùm enim excludat morbos, quibus vita plerumq; ante tempus ſuccidi ſolet, facit ut vita producat, donec exhausto calore nativo, & humore primigenio, per ſe inſtar lucernæ extingatur. Hinc ſcriptura Eccleſiaſtici 27. *Qui abſtinens eſt, adjiciet vitam.*

III. Præſtat vigorem ſenſibus externis, qui abundantia cibi potuſque obtundi ſolent.

IV. Mitigat animi paſſiones, præſertim iracundiam & melancholiam, ſed ſuper omnia tentationes carnis; nec ullum poſt gratiam divinam eſt efficacius adverſus eas remedium. Unde illuſtres quique Sanctorum maxime præſidio temperantiæ & jejunij in hoc prælio uſi ſunt, & victores extiterunt.

V. Mentem reddit expeditam & alacrem ad omnes ſuas functiones, & orationem, meditationem, ſtudia, conciones, ad danda conſilia, & quævis negotia tractanda: denique facit idoneam divinis illuſtrationibus excipiendis.

Intemperantia horum omnium præſtat contraria. Perpende itaque quàm turpe ſit, quan-

G

quan-

quantæq; fatuitatis, ob modicam gulæ voluptatem tanta bona perdere; & tantis malis se exponere: & statue tecum sanctam sobrietatem perpetuò colore.

C A P U T IX.

Ad contemptum Mundi.

I. PErpende illam sententiam S. Joannis Patris in eo: quoniam omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est: & concupiscentia oculorum, & superbia vitæ. Cave ergo ne diligas mundum: quia si illum diligas, charitas Patris te deseret; & concupiscentia carnis, vel concupiscentia oculorum, vel superbia vitæ, vel hæc tria simul, te apprehendent & occupabunt.

II. Considera, quam parva sint & momentanea, quæ mundus suis amatoribus promittit; quàm magna & solida, quæ Christus Dominus. Promittit mundus divitias, honores, voluptates. Divitiæ consistunt in auro & argento, in fundis, in pecoribus, in domibus, & variâ supellectile. Hæc omnia sunt,

sunt, vel è terra orta, & in terram resolvenda: neque eorum abundantia ad corporis, vel animi bonam constitutionem juvat. Honores consistunt in magnis officijs, dignitatibus, titulis, præfecturis, Magistratibus, quæ nec corpus benè afficiunt, nec animum meliorem reddunt. Voluptates sunt blandæ quædam sensuum titillationes, nobis cum brutis animantibus communes, raptim transeuntes.

III. Considera, quanta mala & incommoda hæc secum ferant. Ac primùm quantis laboribus, curis, molestijs divitiæ acquirantur, & acquisitæ conserventur. Semper animus est sollicitus & intentus, semper anxius & inquietus. Quantis animæ & corporis periculis studiosi opum expositi. Quàm innumera peccata in acquirendo committantur: quàm innumera in eorum usu. Nullum enim est flagitium, quod homines ditescere volentes non committant: nullum est, cujus perpetrandi, divitiæ jam obtentæ, non prebeant facultatem & ausum.

IV. Perpense illam Domini sententiam: *Va vobis divitibus! qui hic habetis consolationem vestram.* Et alibi: *Amen dico vobis: facilius est camelum per foramen acus transire, quàm divi-*

tem intrare in regnum calorum. Quibus ver-
bis ingens periculum damnationis ex divitijs
denunciat. Item illam sententiam Apostoli:
*Qui volunt divites fieri, incidunt in tentatio-
nem, & in laqueum diaboli, & desideria multa
inutilia & nociva, quæ mergunt homines in inte-
ritum & perditionem. Radix enim omnium mal-
lorum est cupiditas.* Quæ sententiæ si rectè ex-
pendantur, abundè sufficiunt ad divitiarum
contemptum.

V. Considera, quod ad honores attinet:
Primò, Quantas curas secum deferant, quan-
tas anxietates, indignationes, æmulationes,
tum ut acquirantur, tum ut conserventur.
Nunquam animus est quietus: semper enim
novæ occurrunt occasiones vel timendi, vel
indignandi, vel vindicandi, vel appetendi &
solicitandi; ut nullum mare sit magis insta-
bile, aut majoribus agitetur motibus, quàm
animus hominis ambitiosi. Secundò, Quod
magni honores magnis quoque oneribus sine
conjuncti, ac proinde magnos etiam & assi-
duos labores postulent, ut muneri satis fiat.
Nullum munus laboriosius, quàm munus Re-
gum & Principum. Tertiò, Quod quo hono-
res sunt majores, eo gravior sit culpa, si quid
peccet.

peccetur; tum propter exemplum, tum quia, si quid iniqui, statuatur, læsio ad plures per-tingit. Hinc sapientiæ 6. dicitur: *Potentes potenter tormenta patientur.* Quartò, Quòd Superiores non solùm de factis suis, sed etiam de factis suorum subditorum redditori sint rationem apud magnum Dei tribunal. Quintò, Quòd in magnis honoribus magna sit peccandi licentia, & impunitas, magna potestas & facilitas exequendi, magna monitorum & inopia, magna adulatorum copia; quo fit sæpè, ut & graviter peccetur, & rariùs sequatur emendatio, nisi magnus Dei timor animum possideat. Sextò, Quòd multiplex cura, quæ magnos honores comitatur, ita omnes cogitationes hominis sibi vindicet, ut vix unquam ferio de ijs, quæ ad suam salutem, & statum futuræ vitæ pertinent, cogitare possit. Quo fit, ut totus æternitatis fructus, ob quem nobis tres illæ nobilissimæ facultates, intellectus, memoria, voluntas datæ sunt à Deo, vel maxima pars nobis pereat. Quidquid enim ad vitam æternam non conducit, quantumvis videatur magnum & splendidum, nullius est momenti.

VI. Quod ad voluptates attinet, confide-

ra: Primò, Quàm viles sint res, de quibus homines gaudent, & ex quibus voluptatem capiunt; qualia sunt convivia, symposia, spectacula, veneria, pulchræ vestes, ludus, joci, turpiloquia, & similia; quæ omnia indigna animo generoso, nedum Christiano, & æternitatis candidato. Secundò, Quanta incommoda, & damna inferat voluptas. Nam corpus enervat, & plurimis morbis subicit: animum putrescere facit, rationis lumen extinguit, totum hominem vilem & contemptibilem reddit, & ad innumera peccata impellit. Nullum enim est flagitium, nulla turpitudò, quæ voluptatis causâ non suscipiatur. Denique, *nullus virtuti locus est, in voluptatis regno.* Præterea quantis mœroribus & aculeis animorum, voluptates sæculi permixtæ: quia inter voluptates sæpè conscientia pungit, & ijs transactis mœrorem infert, & furdo flagello miseram animam affligit.

VII. Considera, quantò excellentiores & puriores sint voluptates servorum Dei. Semper enim sunt læti, semper alacres: nihil est, quod animum interiùs exeruciet. Imò ipse dolor de peccatis & imperfectionibus cælesti consolatione plenus. Centuplò majorem volupta-

voluptatem percipiunt ex rerum cælestium consideratione, & spe certissimâ bonorum futurorum, quàm sæculares homines ex convivijis & rebus venereis, &c.

VIII. Considera, quanta in sæculo sint pericula salutis, ratione sociorum & hominum, quibuscum versandum; ratione conviviorum, symposiorum, amicitiarum, inimicitiarum, rixarum fortuitarum, & aliorum eventuum, quibus infinita multitudo hominum perit, & æternæ salutis damnum facit.

IX. Perpende, si à Domino consilium peteres, utrum tibi sæculum sit deserendum, an sequendum? quid tibi consilij esset daturus; quidnam ipse Spiritus sanctus in Scripturis suadeat? quid Apostoli, & omnes verè Spiritu Dei pleni? Rursus cogita, quid te velles fecisse, si nunc tibi moriendum esset; & coram supremo tribunali (æternam sententiam excepturus) comparendum. Magnæ insipientiæ est, modò non amplecti, quod tunc omnibus votis optabimus nos amplexos.

C A P U T X.

Vt Deum semper habeamus præsentem.

I. **C**ogita, Deum esse spiritum subtilissimum, potentissimum, vivacissimum, per omnia diffusum, omnia penetrantem, omnibus intimè præsentem.

II. Cogita, hunc immensum spiritum esse intimè præsentem cordi tuo, & ibi in fundo animæ delitescere, cum tota potentia, sapientia, sanctitate, majestate & beatitudine suâ, & cum infinitis opibus & bonis, quæ in thesauris sapientiæ & potentiæ illius sunt recondita. Ipsum posse in momento te beatum facere, unam scintillam luminis gloriosi communicando. Posse quoque, si ipsum offenderis, subitò perdere, & æternis ignibus tradere.

III. Cogita, ejus oculos millecuplo lucidiores sole, intueri omnes intentiones, omnes affectus, omnia opera interna & externa: denique omnia nuda & aperta esse oculis ejus.

IV. Perpende, quomodo sit in rebus omnibus: & imprimis in te ipso per essentiam,
per

per potentiam, & per inspectionem. *Per essentialiam*: quia ejus essentia ratione suæ immensitatis, cum omnibus bonis suis ubiq; est præsens, tanquam intimum fundamentum & sustentaculum rerum. *Per potentiam*: quia ubique & in omnibus operatur, omnia creando, formando, conservando, sustentando, regendo: quæ operatio si cessaret, omnia in nihilum evanescerent. *Per inspectionem*: quia omnia clarissimè intuetur, & pervidet omnes hominum cogitationes, affectus, consilia, & omnia cordium arcana.

V. Considera, naturam tuam, & omnia bona tua ab ipso assiduè pendere, & quasi assiduè creari: & singulis momentis totum quod es, & quod habes, te ab ipso debere accipere: ita ut singulis momentis totum sit veluti novum beneficium. Non enim sufficit semel accepisse, sicut in beneficijs quæ ab hominibus dantur, sed continuè accipere debemus, & ipse assiduè donare: alioquin si ipse vel ad momentum cesset à donando, beneficium evanescit. Sicut enim si sol non assiduè lumen suum nobis communicaret, sed vel ad momentum vim suam cohiberet, omnia repentiè essent in tenebris: ita si ipse vel

ad momentum beneficum influxum suum retraheret, omnia in nihilum conciderent.

VI. Cùm semper in conspectu tantæ Majestatis versetur, perpende, quantâ reverentia & humilitate in omnibus nos gerere debeamus: & quantâ curâ nobis adhibenda, ne quid à nobis interiùs in corde, vel exteriùs in opere committatur, quod ipsum possit offendere. Si enim, cùm in conspectu alicujus Principis, cui tamen naturæ conditione pares sumus, versamur, reverenter nos gerimus, & sedulò cavemus, ne quid agamus, quod ipsi displiceat: multò magis id nobis curandum est in conspectu tantæ Majestatis, ad quam comparati sumus instar nihili.

VII. Perpendæ, quantæ impudentiæ & audaciæ sit audere in conspectu tantæ Majestatis peccare. Si enim in conspectu Principis minitantis mortem, aliquis præceptum Principis violaret, censeretur illum contemnere, & gravem injuriam illi irrogare; ac proinde morte dignissimus: multò magis qui in præsentia & conspectu infinitæ illius Majestatis fulmen æternæ damnationis comminantis audet peccare, censetur ejus Majestatem, & minas omnes contemnere, & æternâ morte dignus est.

VIII.

VIII. Statue te quotidie singulari studio in conspectu illius Majestatis, omnibus alijs cogitationibus semotis, perinde ac si præter te, & Deum nihil esset in mundo. Revela illi viam tuam, allega tuas misérias, & pericula salutis, quibus in hac vita expositus: & posce suppliciter opem, protectionem & directionem in omnibus vijs & operibus tuis, ut in omnibus ita te regat & dirigat, sicut novit expedire saluti tuæ & gloriæ suæ.

C A P U T XI.

Ad excitandum desiderium celestis patriæ.

I. **C**ONsidera loci amœnitatem & pulchritudinem, in quo Justi semper erunt: qui tantum omnia hujus mundi palatia superat, quantum cœlestia terrenis præstantiora sunt. Maximi faciunt Principes & divites sæculi habitationem splendidam & magnificam, aulas & cubilia auratis & picturatis peristromatis ornata, & omnis generis pretiosa supellectili instructa, quanti igitur superna illa palatia facienda sunt, ad quæ omnia Regum hujus mundi domicilia, quantumvis splendida &

da & ornata, sunt instar tugurij rusticani, vel potius stabuli equorum & mulorum? Si ex auro & solidis gemmis urbes & domicilia fingas parva sunt hæc omnia ad supernæ civitatis pulchritudinem & excellentiam. Illa enim omnia adhuc terrena sũnt, & ex terra confecta; hæc cælestia & supercælestia incomparabiliter mundiora & pulchriora. Cũ ergo Beati vident se tam excellenti habitatione in omne ævum usuros, ingenti inde gaudio perfunduntur.

II. Considera civium illius beatæ Civitatis multitudinem, pulchritudinem, & excellentiam, & eorum inter se suavissimam familiaritatem. Multitudo eorum erit innumerabilis, ut totam illam supercælestem regionem, ad quam terra universa est instar puncti, quodammodo repleat. Totum enim cælum habitari debet. Nulla ibi deserta, nulla loca incolis vacua: ubique divinæ laudes personabunt, & Alleluja cantabitur. Pulchritudo singulorum, admirabilis: corpore enim fulgebunt instar solis, animo instar divinitatis. Omnes enim beati Spiritus, & animæ erunt similes divinitatis, utpote filij Dei, & excellentissimæ Dei imagines. Quanta volu-
 pras

ptas erit talis spectaculi, in quo innumerabilis civium supernorum multitudo instar deorum refulgens, suis locis & ordinibus pulcherrimè disposita cernetur. Dignitate omnes sunt cives cæli & filij Dei, omnes sunt reges & triumphatores, ut qui de mundo, carne, & diabolo victoriam reportarint. Omnes Sacerdotes Deo Sacrificium laudis perpetuò offerentes. Denique minimus in cælo major est dignitate, & gloria omnibus Regibus hujus mundi. Alij tamen sunt alijs majores: sicut enim inter stellas magna est diversitas claritatis & excellentiæ, ita inter cæli cives.

Neque solùm ex horum omnium conspectu & præsentia singuli voluptatem capiunt, sed etiam ex familiari usu & consuetudine. Singuli enim norunt singulos nominatim: cum singulis, quando placet, possunt colloqui, & familiariter tractare. Singuli singulorum benevolentiam & amicitiam sentiunt. Omnes enim sincerissimo amore se mutuò prosequuntur, nec minus de aliorum, quàm de suis bonis gaudent. Si magnæ voluptatis est, in aula alicujus Principis omnium benevolentiam & gratiam obtinere: quantæ voluptatis

ptatis erit, in immensâ illâ infiniti Principis aulâ, tam innumerabilium procerum amicitia & familiaritate frui?

III. Considera, quibus functionibus sint dediti. Tota eorum vita est contemplari, amare, frui, delectari, exultare, laudare, benedicere, gratias agere, gratulari. Omnes ex vi contemplationis, & præ ardenti in Deum (qui ipsos tantis bonis cumulavit) amore & gaudio in laudes & gratiarum actiones erumpent. Laudabunt illum ex omnibus ejus operibus & beneficijs; ex opere creationis & gubernationis, ex opere redemptionis & justificationis, ex operibus misericordiæ & justitiæ, ex præmijs justorum & pœnis impiorum, ex omnibus occultis ejus & manifestis judicijs, denique ex totâ rerum creatarum dispositione. Hæc omnia menti eorum obversabuntur; & clarè consilium Dei in singulis intelligent, & incredibili consolatione perfundentur, & præ magnitudine gaudij illum de omnibus sigillatim laudabunt, & benedicent, & glorificabunt, & gratias agent immortales. Itaque materia sempiternæ laudi non deerit.

Credibile est, hæc laudes, sicut in Angelis

gelis spiritali voce, & spiritalis cantici more peragentur, ita in hominibus etiam corporali voce perficiendas: ut sicut animo & corpore constabunt, ita non solum animo, sed etiam corpore Deum laudent. Itaque erit ibi excellentissima vocum harmonia, omnem musicam hujus mundi incomparabiliter superans.

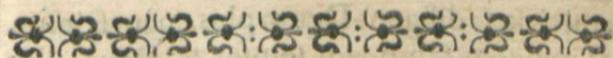
IV. Considera quantum gaudij percepturi sint ex eo, quod videant se ex maximis malis liberatos, & de suis bonis in omnem æternitatem securos. Videbunt sub se inferorum incendia, & infinitem impiorum colluuiem illis involutam, & instar struis lignorum ardentem. Videbunt pericula eorundem malorum, in quibus ipsi quoque sæpè constituti fuerunt; videbunt se divinâ misericordiâ ereptos, & in æternum redditos securos. Comparabunt suam felicitatem cum illorum miseriâ, sicque duplici nomine gaudebunt, & Deo gratias agent. Infiniti enim beneficij loco ducent, & quod ex infinito malo, quod periculosissimè illis impendebat, sint exempti; & quod æternis bonis sint affluentissimè cumulati.

V. Considera quoque gaudia, quæ ex do-
tibus

tibus corporis percipient. Fulgebunt enim corpora instar solis: erunt immortalia, inviolabilia, & omnis perpeffionis expertia. Pari modo erunt agilia & velocia instar fulminis, & penetrantia instar radij solaris, vel naturæ spiritalis. Tota cælorum vastitas ad illam velocitatem erit instar unius aulæ vel cubiculi: momento temporis in quavis mundi plagâ sistere se poterunt.

VI. Considerandum, quod etsi hæc magna sint, & ingentium gaudiorum causa; incomparabiliter tamen majus esse videre Deum, & contemplari infinitum illud bonum & pulchrum, omnis boni & pulchri fontem, illud complecti & amare, illius dulcedinem gustare, & torrente voluptatis ipsius potari, ejus gloriæ & beatitudinis esse participem, & omnibus ejus bonis perfrui. Sicut enim ipse infinite præstantior est omnibus bonis creatis, ita quoq; gaudia, quæ de ipso & ex ipso capiuntur, incomparabiliter majora sunt & suaviora, quàm omnia gaudia, quæ ex bonis creatis percipi possunt. Deniq; his omnibus gaudijs immensus quidam gaudij cumulus ex eo, quod clarè videant, & his omnibus bonis firmissimè & securissimè in omne ævum fruituros.

S. A N-

S. A N S E L M U S.

Profologie, c. 25.

Quid ergo, per multa vagaris, homuncio, quærendo bona animæ tuæ & corpori tuo? si delectat pulchritudo? fulgebunt Justi sicut sol in regno Patris sui. Si velocitas aut fortitudo, aut libertas corporis, cui nihil possit obistere? erunt similes Angelis Dei: quia feminatur corpus animale, & surget corpus spirituale, potestate utiq; non naturâ. Si longa & salubris vita? ibi sana est æternitas, & æterna sanitas: quia Justi in perpetuum vivent, & salus Justorum à Domino. Si fatietas? satiabuntur cùm apparuerit gloria Dei. Si ebrietas? inebriabuntur ab ubertate domûs Dei. Si melodia? ibi Angelorum chori concinunt sine fine Deo. Si quælibet non immunda, sed munda voluptas? torrente voluptatis tuæ potabis eos Deus. Si Sapientia? ipsa Dei sapientia ostendet eis seipsam. Si

H ami-

amicitia? diligent Deum plus quam seipfos,
 & invicem tamquam seipfos & Deus illos
 plusquam illi seipfos: quia illi illum, & se, &
 invicem per illum; & ille se, & illos per sei-
 psum. Si concordia? omnibus illis erit una
 voluntas; quia nulla illis erit, nisi sola Dei vo-
 luntas. Si potestas? omnipotentes erunt vo-
 luntatis suæ, sicut Deus suæ: nam sicut pote-
 rit Deus quod volet, per seipsum: Ita pote-
 runt quod volent per Deum. Si honor & di-
 vitia? Deus servos suos bonos & fideles supra
 multa constituat: imò filij Dei & dij voca-
 buntur: & ubi erit Filius ejus, ibi erunt &
 illi, hæredes quidem Dei, cohæredes autem
 Christi. Si vera securitas? ita certi erunt,
 numquam illud bonum sibi defuturum, sicut
 certi erunt, se suâ sponte id non amissuros,
 nec dilectorem Deum illud dilectoribus suis
 invitis ablatum; nec aliquid Deo potenti-
 us, ipsos invitos à Deo separaturum. Gaudi-
 dium verò quale & quantum, ubi tantum
 bonum?

Utique tantum gaudebunt, quantum
 amabunt, & tantum amabunt, quantum co-
 gnoscant. Quantum te cognoscant Domine
 tunc,

tunc, & quantum te amabunt? Certè, nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit in hac vitâ, quantum te cognoscant, & amabunt in illâ vitâ.

*Documenta ad perfectionem ex Divi
Bernardi formulâ honesta vitæ.*

SI plenè vis assequi quod intendis, duo sunt tibi necessaria. Primùm est, ut subtrahas te ab omnibus transitorijs rebus, & terrenis, ut nihil de eis cures, ac si non essent. Secundùm, ut ita te des Deo, ut nihil dicas vel facias nisi quod credideris firmiter placere Deo. Primùm autem assequeris hoc modo. Omnibus modis, quibus potes, te vilifica, te nihil reputando esse, sed credas omnes homines esse bonos & meliores te, magisque placere Deo: quæcunque audis, vel vides in Religiosis personis puta bonâ intentione dici vel fieri, etiamsi contraria videantur: nam humana suspicio facilè fallitur. Nulli discipliceas, nihil unquam de te loquaris quod laudem importet, quantumcunque sit familiaris

ille cum quo loqueris: imò plus labora celare virtutes, quàm vitia; de nullo prorsus finistrè loquaris, libentiùs accommoda aurem tuam, cùm aliquis laudatur, quàm cùm vituperatur. Cùm loqueris, verba tua sint rara, vera, ponderosa, & de Deo: si quis loquitur tecùm, & vana proponit, quantò citius potes, succide sermonem, & transferas te ad ea, quæ Dei sunt. Quicquid contingat tibi, vel alij, quantumcunq̃ conjuncto, non cures: & si est adversum, non tristeris; si est prosperum, non læteris: sed totum nihil puta, & Deum lauda. De nullâ re murmures cum aliquo, nunquam pertinaciter aliquid affirmes, vel neges, sed sint tuæ affirmationes & negationes, dubitationis sale conditæ,

Secundum assequeris hoc modo: orationibus cum magnâ devotione intendas & eas dicere labora horis debitis, & quod offers in oratione, reminiscaris in corde. Ista tria semper in mente habeas: Quid fuisti? quia sperma fœtidum; quid es? quia vas stercoreum; quid eris? quia esca vermium. Similiter imagineris eorum pœnas, qui sunt in inferno, & quòd nunquam finientur, & pro
quàm

quàm modicâ delectatione tanta mala pati-
untur. Similiter imagineris gloriam Paradisi,
& quòd nunquam finietur, & quàm breviter
& citò acquiritur: & quantus luctus & dolor
poterit esse illis, qui pro parvâ re tantam glo-
riam amiserint. Quandocunque est festum
alicujus Sancti, cogita de illo, quanta sustinuit
propter Deum, quia brevia; & qualia adeptus
est, quia æterna. Similiter cogita, quia
transcunt bonorum tormenta, malorum gau-
dia. Hi cum istis tormentis adepti sunt glo-
riam æternam, & isti ex indebitis gaudijs
æternam pœnam. Quandocunque te vin-
cit acedia, cogita de tempore, quod sic per-
dis, & quòd illi, qui in inferno sunt, darent
totum mundum (si haberent) pro eo. Cùm
habes aliquas tribulationes; cogita quòd illi,
qui sunt in paradiso, carent eis: similiter cùm
habes aliquas consolationes, cogita illos de
inferno carere eis. Omni die, cùm vadis cu-
bitum, examina diligenter, quid cogitasti, &
quid dixisti in die, & quomodo utile tempus
& spatium, quòd datum est ad acquirendam
vitam æternam, dispensasti: & si benè transi-
visti, lauda Deum; si malè, vel negligenter,
lugeas. Si aliquid cogitasti, dixisti, vel fecisti,

H 3

quod

quod tuam conscientiam multum remordeat, non comedas antequam confitearis, vel conteraris. Istud in fine pono, ut imagineris duas civitates, unam plenam omnibus tormentis, quæ est infernus; alteram plenam omni consolatione, quæ est paradysus; & ad unam illarum oportet te currere. Vide utram eligas, ut inhabitet in te Spiritus sanctus: serva quæ hîc legis, & lauda Deum; qui est pius

& misericors in sæcula sæculorum

Amen.

COGL

COGITATIONES CHRISTIANÆ.

Quolibet die mensis utiliter
suscipiendæ.

PRIMUS DIES.

De Fide.

I.

Totum illud, quod à Fide Christiana docemur, haud alij innititur fundamento, quàm solius Dei revelantis authoritati. Ex ore Christi prolata est ea doctrina, quam Ecclesia fidelibus credendam proponit: itaque errandi periculum non est, ubi Veritas ipsa se comitem præbet & ducem.

II. Quid prodest fides, nisi eadem ut regulâ pro moribus conformandis utaris? nunquid dementis animi est argumentum, vel leviter dubitare de veritate ejus doctrinæ, quæ à Deo ipso revelata, quam tot Christi Martyres suo subscripserunt cruore, & profuso consignârunt sanguine? quàmque tot stabilitatis

miraculis, vel ipsi Dæmones diversis in occasiombus professi sunt? at major tua est dementia, si credideris Christi doctrinam esse veram, & vixeris, quasi haud dubitares de ejusdem falsitate: an non hoc modo credunt Dæmones? quorum vita & fides discrepant.

III. Ergo fides sit deinceps actionum mearum principium & regula totius vitæ. Quod illa reprobat damnâtque, hoc ego vicissim reprobabo & damno, non attentis naturæ repugnantis legibus. Quandocunque occasio tulerit, Evangelij radios sæculi hujus nequam opponam tenebris. Quid enim mundus suggerit? quisq; sequatur suarum passionum impetus; nihil aduersi patienti ferat animo; vindictam de inimicis quærat, sumatque: at quid Christus? quid docuit Æterna Veritas? planè contrarium prædictis: utrùm sequeris Jesum Christum, an mundum?

Agēs Deo gratias, quòd te ad veram fidem vocaverit; & Symbolum Apostolicum eâ attentione dices, quâ solemnem fidei professionem recitates.

Adauge nobis fidem. *Luc. 17.*

Quid prodest, si quis Catholicè credat, & gentiliter vivat? *Pet. Damianus.*

SECUNDUS DIES.

De Fine Hominis.

I. **D**EUS solus, finis noster ultimus est : nec potuit nos creare, quàm propter semetipsum : conscientia nostra dat nobis testimonium, quòd simus propter Deum : nec quisquam hæc negaverit, nisi is, qui seipsum decipit & prodit.

II. Unicuiq; hoc dandum, quod ad ipsum pertinet : demus ergo nos Deo, quia ejus & factura, & creatura sumus : si quis noluerit ei subesse spontè, ut obediens filius, suberit vel invitus, ut servus & mancipium : necessè enim est, ut vel vivamus sub imperio ejus bonitatis, aut rigorosæ justitiæ. Quòd placuerit elige.

III. Quælibet res dirigitur in suum finem, & agitur juxta leges naturæ. Si Sol, cujus est aëra & mundum illuminare, lucem hominibus subtraheret ; nunquid foret, ac si non esset ? aut potiùs monstri alicujus, & portenti loco haberetur ? Simili planè modo homo à Deo, & propter Deum creatus, si ejusdem se servitio subtrahat : non homo, sed monstrum est. Itaq; deinceps solius ero Dei, omnes co-

gitationes vitæ meæ non aliud spectabunt, quàm majus ejusdem obsequium. Ah quàm languidè hucusque intentiones meas in meam, qui Deus est, direxi: Ah quam deinceps vitam vivam in terra; nisi unicum illum, ob quem creatus sum, finem respiciam!

Natus ad tam sublimem & præcellentem finem, nulli unquam adhibebo rei, quæ aut excellentiam meam contaminare, aut decus creationis meæ subvertere valeat.

Dominus meus & Deus meus. *Ioan. 10.*

Totum te exigit, qui totum te fecit. S. *Augustinus.*

TERTIUS DIES.

De Mundi contemptu.

I. **I**S, qui mundo adhæret, habet, unde minus rectè dicatur Christianus; certè Christi non manet, qui ait: *Ego non sum de hoc Mundo*: mundus enim cum suis titulis, opibus & pompis capitalis est Jesu Christi inimicus: principia Christi & ejus præcepta, ac intentiones adversantur ijs, quæ tradit mundus: utrique simul servire non potes: aut hunc, aut illum oderis, necesse est.

II. Amor

II. Amor mundi violat juramentum factum in Baptismo; ubi Sathanæ & ejus pompis renunciavimus: tenemur itaq; vi arctissimæ obligationis hujus laudum, dignitatum, gloriæ, & rerum omnium, quæ mundi amatoribus admirationi sunt, manifesti esse contemptores. Quanta perfidia, imò quàm abominandum sacrilegium hominis Christiani, mundum, ceu idolum colere, & terrena cælestibus præhabere!

III. Nihil reperias in mundo, quod amoris animi immortalis dignum sit; imò nec tantum boni habet, quo ijs, qui ipsi ut affectu ferviunt, satisfaciat: ejus thesauri, recreationes, honores occupant quidem & implicancor humanum, verum explere, ut quietum sit, haud possunt: sunt enim ea, quæ mundus æstimat, falsa, & evanida, quibus specie veri boni suis amatoribus illudit. Quò fortuna magis aridet, tantò certius illudit, & gravius præparat præcipitium: omnes ejus illecebræ plenæ sunt amaritudine: æquè suspiratur sub corona aurea, quàm in pedicis ferreis.

Ora Deum, ut spiritum hujus mundi in te destruat, donetq; gratiam, quâ perfectam abnegationem, & renunciationem pomparum, titularum,
opum,

opum, fama, existimationis, & omnium, quæ mundus quarit, & æstimat, consequare.

Quod hominibus altum est, abominatio est apud Deum. *Luc. 16.*

Væ his, qui adhæserunt transeuntibus; quoniam simul transeunt.

QUARTUS DIES.

De Morte.

I. **E**st, quòd mortem timeat Christianus, si vitam Christiano homine indignam duxerit: quam reddes Deo rationem de vita in voluptatibus traducta: quam ineffabiles adferet angustias & anxietates vel solùm cogitare, omnes occasiones salutis reparandæ perditas: verè amara mors est homini impio, Dei inimico; dum funestissimum illud temporis attinget momentum, quod omnes honores, voluptates, & bona fortunæ terminabit, & pœnas sceleribus æternùm destinatas inchoabit.

II. Quod in hora mortis te fecisse voles, istud fac modò: nec fidas temporì, cujus quodlibet momentum, potest esse vitæ tuæ ultimum. Quò vixeris diutiùs, tantò propinquior

quior es sepulchro; eò vicinior est tibi mors, quò longiùs emanet.

III. O quàm lucidum & purgatum feres iudicium de bonis hujus sæculi; quando oportebit te deferere eadem? Velis, nolisve. Modò, dum sanus es, meditare mortem, & decretoriæ verba sententiæ, *Statutum est semel mori*) sæpè revolve. Quò pulchritudo formæ, quò corporis venustas, quò honores & voluptates in isto tremendæ æternitatis momento recident? mors omnia, ut in se sunt, ponit ob oculos: dum vivimus, mundum æstimamus: dum morimur, contemnimus: cui plus credam, an viventi, an morienti? Ah! quàm breves, quàm viles mundi hujus illecebras lux cerei mortualis monstrabit in agone ultimo. O homo, in terris mors semel obitur, semel, inquam, sed unde pendet aut fœlix æternitas, aut æterna infœlicitas.

Illud quod maximè timeres, si modò tibi moriendum esset, sine mora emenda: quamlibet tuarum actionum ita institue, ac si postrema foret: exercitio incumbere bonorum operum, usum Sacramentorum dignum habe, & frequentem, & dic. Moriatur anima mea morte iustorum, & fiant novissima mea horum similia. n. 23.

Uno

Uno tantùm gradu, ego, morsque dividimur. 1. *Regum.*

Christiano crastinum non est. *Tertull.*

QUINTUS DIES.

De extremo Iudicio.

I. **S**Tatutum est, ut unusquisque ante Jesu Christi tribunal semel compareat, iudicandus juxta opera sua, seu mala fuerint, seu bona. Nullam veritatem clariùs, & frequentius Evangelium proponit, Hinc adeo firmiter eidem adhæreo, quàm si jam tum fatalis tubæ mortuos excitaturus clangor auribus insonaret.

II. Quàm rationem reddemus de innumeris & propè infinitis cogitationibus flagitiosis, quas impij exercuimus? *O diem crudelem & indignationis plenum & iræ & furoris Domini!* Isa 13. ubi omnia nuda & aperta erunt; ubi nihil futurum sit tam minutum, quod non considerabitur, expendetur, iudicabitur. *Quando vix iusti erunt securi, impij ubi apparebunt?*

III. Quam sententiam expectabit peccator impœnitens à Iudice inexorabili? O terribile

ribile, & omnis quietis expers dictum! *Ite maledicti*, at quò ibunt (Domine) illi ter infelicissimi, quos maledictos pronuncias? quem mundi angulum petent? quod erit eorum receptaculum? esse abjectum & maledictum à Deo in æternum, quantus horror? quanta confusio?

Imagineris jam te in districto iudicio Iesu Christi consistere, de quo peccato major subibit mentem confusio? crede & seriò expende, quòd occultissima quaque peccata & sordes locis occultis & in tenebris obita, palàm producentur.

Ante faciem ejus indignationis, quis stabit? *Nahum 1.*

Væ etiam laudabili vitæ hominum, si remotâ misericordiâ discutias eam: *S. Augustinus.*

S E X T U S D I E S.

De Inferno.

IUT inferni horrorem, & peccati detestationem veram & constantem habeas; acue aures, audi ejulatus & lamenta damnatorum: in hoc divinæ Justitiæ carcere, qui flammis ardentissimis, & omni tormentorum variera-

varietate refertus est, suspirant, gemunt, ululant, velut feroces bestię damnati, agnoscunt peccata sua, plorant, detestantur; at serò: lacrymæ eorum non profunt, nisi ad hoc, ut ignem infernalem magis magisque excitent, augeantque flammæ, quibus uruntur, at non comburuntur. O pœnitentiam rigorosam, sed planè inutilem!

II. Deum nunquam intueri, igne inextinguibili aduri æternùm, tormenta pati tam crudelia & acerba, ut, quæ sunt hujus vitæ acerbissima, eorum comparatione depicta videri possint, omne genus malorum sine ulla consolatione sustinere, semper dæmões terribili specie apparentes præ oculis habere, & coacto hostium suorum affligi aspectu, qualis hæc vita!

III. Damnati aguntur in rabiem; dum recordantur tot à se neglectas, occasiones salutis: memoria præteritarum voluptatum majus est tormentum: at maximum illud; quando conscientia eis proponit, Deum sine spe ulla recuperationis æternum amissum fore.

Spiritu descende in infernum, interroga damnatos, qua de causa detrusi in locum illum tormentorum, considera eorum ætatem, statum, infelicitatem: & confige timore cor tuum. Quis

Quis poterit habitare de vobis cum igne
de vorante? *Isaie 33.*

De pœna in pœnam transeunt, de ardore
cupiditatis in flammam gehennarum. *S. Aug.*

S E P T I M U S D I E S.

De Æternitate pœnarum inferni.

I. **V**oluptas momentanea supplicij in om-
nem æternitatem non finiendis, à
Deo punitur. Quanta infelicitas, esse infeli-
cem tamdiu, dum Deus est nunquid sat erat
miseriarum, damnatos extrema quæque ma-
lorum pati, nisi insuper æternùm eadem pa-
rerentur? punctura acûs leve videtur malum;
at si quotidie eadem in parte corporis susti-
nenda foret, malum importabile diceretur.
Si per horæ quadrantem sine summo crucia-
tu digitum ardenti faci committere non au-
sis; per Deum! per quas vires igneo in erga-
stulo æternas flammam sustinebis?

II. O æternitas! æternitas! quàm longa
es, quàm longa es interminabilis! quando
reprobis tantum fuderit lacrymarum, ut flu-
mina & maria efficiant, etsi quod sæculis u-
nam stillârit lacrymulam; jamque post an-
I norum

norum milliones infinitos hæ guttæ tam im-
 menses æquoris tractûs implêrint, tormen-
 torum est initium. Finem nescit æternitas :
 ac ita quidem ; ut post ardores, frigora, fæto-
 res, famem, sitim, cæterasque pœnas tot an-
 norum millibus & millionibus toleratas,
 quot aquæ guttæ sunt in mari, arenæ grana
 in littoribus, atomi in aëre, folia in sylvis,
 gramina in campis semper oporteat retexere
 denuoque inchoare. O æternitas, quàm lon-
 ga es, quàm es interminabilis !

III. Damnati non solùm tormenta susti-
 nent per totam æternitatem ; sed quolibet
 momento totius æternitatis pœnas subeunt :
 æternitas damnatis semper est tota præsens ;
 singulis adest tormentis : damnatorum hæc
 est *Cogitatio*, æternitatem pœnarum nun-
 quam finiendam. O deplorandus status da-
 mnatorum ! O *Cogitatio* corundem infanda !
 æternùm uri, æternùm plorare, æternùm
 age in rabiem ! ah ! quis nobis det, ut, dum
 vivimus, vivacem tantorum malorum habea-
 mus memoriam, & tantam miseriarum abyf-
 sum altiùs animis infigamus !

*Exerce actum fidei ; quo credas æternitatem
 pœnarum, vel uni peccato mortali debitarum.*
 Opor-

Oportet te ô homo etiam hoc credere, quod tuum intellectum transcendit: ô insaniam Christiani, nolentis pœnarum infernalium aeternitatem intelligere, nisi propriâ experienciâ easdem delibet.

Qui non obediunt Evangelio, pœnas dabunt in interitu sempiternas. 2. *Thessal. 1.*

Momentaneum quod delectat, æternum quod cruciat.

OCTAVUS DIES.

De Paradiso.

I. *Paradisus!* O vocem lætam! qui vel appellat Paradisum, dicit statum omnis felicitatis, atque elongationem omnis mali: Paradisus initium operum divinæ magnificentiæ, pretium Sanguinis Jesu Christi, complementum omnium desideriorum cordis humani: Paradisus locus est tam præstans, ut omnes hujus vitæ divitiæ, honores, voluptates cum illo collatæ non sint aliud, quàm umbra, fumus & fimus.

II. Videre Deum in sua gloria, amare Deum sine mensura, possidere eundem absque metu unquam perdendi, esse felicem eâdem cum Deo felicitate, objectum est spei Christi

stiani hominis. Ah! si pauci forent exilij mei, & peregrinationis dies! ut tandem æternum eo fruerer, quem diligit anima mea.

III. Quid refert, quò loci morem ut hic in terra? modò per æternitatem liceat esse cum *Iesu & Maria* in Paradiso. Locus, in quo habebis, quidquid desideras, in quo nihil eorum est, quæ formidare possis, in quo omnium bonorum genere sine ulla mali admixtione afflues, exiguò comparari potest: Martyres Christi cælum emerunt pretio sui sanguinis, alij sustinendo exiguam persecutionem, alij aliarum virtutum exercitio; ah felix æternitas: O si nossent homines, quanti valeres!

Excites in te ardens Deum videndi desiderium: terram respectu celi ut Iloacam sordidam contemne; si cor tuum impleveris Cogitatione paradisi, nihil in hoc mundo timere, aut mirari poteris.

Satiabor cum apparuerit gloria tua. *Psal. 16.*
Si labor terret, merces invitet. *S. Bernardus.*

NONUS DIES.

De Præsentia Dei.

I. **D**EUS haud aliter me observat, ac in-
tuetur; quàm si unicus & solus forem
in

in mundo: vel ut melius loquat: Deus intimè & essentialiter replet corpus meum, membra mea, animam meam, ac facultates, quidquid denique sum; ita, ut nihil in me sit, quod non sit plenum Deo: hinc singulos homines eodem intuetur oculo, quo se ipsum.

II. Quàm mihi probrosum, & ignominiosum est, quòd iniquitates meæ ita vultui divino obijciantur, quam si oculis totius mundi exposita legerentur. An audes facere coram servo & mancipio tuo, quod in præsentia Regis Rerum non erubescis perpetrare? quanta cæcitas timere oculos hominum, & nihili facere obtutum divinum!

III. Nullæ tenebræ, quantumvis Cimæriæ, adeò densæ sunt, quæ nos abscondere queant ab intuitu Dei. Omnes sylvarum recessus, omnem solitudinem cordis humani divina Majestas suâ præsentia & essentiâ implet. Hominum oculos fugere haud difficile, at Dei impossibile est.

Constitu te in lumine divine præsentie, & adverte, utrùm quid in te lateat, quod oculos Dei offendat: assuesce exercitio Dei omnia intuentis præsentie: remedium efficax contra peccatum est, Deus me videt, & effrenatos passionum impetus retardat.

oMnia nVda, & aperta sVnt oCVLIs
eIVs. *Hebr. 4.*

Si peccare vis, quære locum, ubi te non
videt Deus, & fac, quod vis. *S. Augustinus.*

DECIMUS DIES.

De habenda cura sua salutis.

I. **N**egotium procurrandæ salutis propriè
spectat & unicè ad hominem: reliqua
omnia aut parvi, aut penitus nihili facienda
sunt. Regum & Principum suscepta consilia,
trix aularum & supplantationes, bellorum
expeditiones, negotiationum administratio-
nes nugæ sunt & pueriles fabulæ: at Deo fi-
deliter servire, eidem velle placere, curamq;
salutis suæ gerere, negotium est negotiorum.
Omnis perfectio hominis ac felicitas in hoc
consistit, ut Dei sit amicus. Non est dicendus
homo, qui negligit salutem, cuius damnum
est irreparabile. Quanta cæcitas! quanta de-
mentia, imò perversitas, continuò somniare
de vita protrahenda! at utrùm sit bona, an
mala, minus curæ habere. Temporalibus bo-
nis totus inhias, salutis tuæ oblivisceris. *Quid
prodest homini, si universum mundum lucretur, a-
nima vero sua detrimentum patiatur.* II.

II. Omnia creata eò tendunt, ut nostræ salutem conducant, hócque si fine destituantur, inutilia reputabuntur: simili modo quando desistit homo operari suam salutem. Sol jure merito lumen suum retraheret, cæli revolutiones suas inhiherent, terra fructus proferre negaret, Angeli nos derelinquerent, omnia in suum nihilum reciderent. Indignus est vitâ, qui Deo recusat vivere.

III. Interea maxima pars hominum nihil minus tractat, quàm suæ salutis negotium: omnium rerum habetur cura, exceptâ salute, quæ altæ oblivioni immergitur. Ex omnibus & in omnibus profectum quærimus; argentum annum lucratur censum; agri coluntur, ut fruges & fructus producant; omnia damna, quæ inferuntur, deplorantur, excepto irreparabili damno salutis: corporis continua est cura, animæ vix ulla; quasi anima nostra non foret nostra, imò ac si capitalis esset inimicus; aut illam ideò à Deo accepissemus, ut pessundarem.

Resolve quocunque etiam pretio aut impensis salutem in tuto ponere. Imitare hac in re Summum Pontificem Benedictum duodecimum, à quo cum Rex quidam rem injustam petisisset, respondit:

duas si haberem animas, non illubenter unam tibi, o Rex! donarem; at cum unicam à Deo habeam, nolim illam perdere.

Porro unum est necessarium. *Luc. 10.*

Ubi salutis damnum, illic utique jam lucrum nullum est. *S. Euch.*

UNDECIMUS DIES.

De horrore peccati.

I. **Q**uale damnum perdere Deum! si mundi iudicio æstimandi sint infelices illi, qui temporalium jacturam patiuntur bonorum, qui perditâ lite foro cedere coguntur, aut aliunde rediguntur ad incitas; nunquid multò infelicior censendus ille, qui bonum perdit absolutè infinitum? maledictus homo, qui peccati dulcedine illectus vendit Deum? at magis execrabilis sit, qui, postquam malitiosè Deum abjecit, pro nihilo tantum boni jacturam reputat.

II. O peccatum! quàm frequens es inter homines, & quàm te parum agnoscunt? dum lusibus & recreationibus intendunt, fiunt execrabiles Deo: at quis ille lusus, quæ hæc recreatio? Deus, qui totus amor est, infinitè odit peccatorem, quia commisit iniquitatem,

tem, quæ est totius Dei privatio Peccatum malum est infinitum, sceleratissima deformitas, amentia consummata, defectus essentialis in quo nihil sit bonitatis, nihil virtutis, nihil perfectionis: O homo, quid times, si non timeas peccatum!

III. Dominicæ passionis in monte Calvariæ exhibitæ terribile fuit spectaculum: attamen status animæ gratiâ Dei destitutæ magis est tremendus, quàm filij Dei morientis in cruce. Jesus non est mortuus, nisi ut destrueret peccatum, quod magis horruit, quàm crudelissimam mortem.

Concipe verum animi dolorem de commissis peccatis: nullum damnnum cujusq; rei oportet te ita deplorare, quàm jaëturam divinæ gratiæ; cujus unius detrimentum lacrymis reparari potest.

Quem fructum habuistis in ijs, in quibus nunc erubescitis? *Rom. 6.*

Væ animæ audaci, quæ speravit, si à te recessisset, se aliquid melius habituram *S. August.*

DUODECIMUS DIES.

De Pœnitentia.

I. **F**Ac pœnitentiam, & crede Evangelio, ait Salvator noster. Hic conjungit, ut

I s

nos

nos doceat rigorem pœnitentiæ inseparabilem à professione Christianæ fidei. Christus durante suâ mortali vitâ, continuam egit pœnitentiam ad peccata hominum expianda, ac ut justitiæ æterni Patris sui satisfaceret : agamus & nos ad ejus exemplum fructus dignos pœnitentiæ. Si Sanctus Sanctorum jejunavit, ploravit, quid peccatores & scelerati facere debent.

II. Necessarium est, ut peccatum suam habeat pœnam : vel ab eo, qui commisit, aut contra quem patratum est, puniatur oportet : ni peccator de se ipso in tempore vindictam sumat, rigor Dei justitiæ vindicabit illud per totam æternitatem : crimina nisi abluantur per lacrymas pœnitentiæ, punientur per flammam inferni. Nunquid præstat per aliquot dies plorare ob commissas iniquitates ; quàm æternùm igne infernali torqueri ?

III. Haud sufficienter reconciliaris Deo per hoc, quòd advolaris Sacerdotis pedibus, caput cinere contegas, totum corpus cilicinâ veste cooperias ; nisi addideris sincerum dolorem de peccato admissio, renunciaris omnibus ijs illecebris, quibus ad peccandum attraheris, injusta lucra, & malè parta reddi-

reddideris; alioquin non pœnitens, sed impostor appellandus es, ferventes orationes, frequentes eleemosynas, acres carnis macerationes non constituunt hominem Christianum verè pœnitentem: at odium peccati, dolor de Deo offenso, vitæ perversæ constans mutatio pœnitentiæ laudem merentur.

Petas à Deo veniam, quòd in hanc usq; horam duxeris vitam Evangelicam & Christianam perfectioni planè contrariam. Insuper rogabis dari tibi gratiam, qua deinceps vivas convenienter primis fidelibus, quorum pœnitentiam & mores imitare.

Nisi pœnitentiam egeritis, omnes simul peribitis. *Luc. 13.*

Pœnitentibus dico: quid prodest si humiliamini, si non mutamini. *S. August.*

DECIMUS TERTIUS DIES.

De non differenda vita emendatione.

I. **Q**uid est, quòd differam, quò minùs cito totus sim Dei? cur me dare recuso Creatori, cujus manus nemo effugit? an malum est, subesse & obedire imperanti Deo? an probrosum est, vitam ignominiosam tandem finire? potèstne nimiùm pulchritudo
infini-

infinita amari? cras, inquit peccator, cras, aut cur non hodie, aut etiam, si lubet, hac horâ? an cras catenæ, quibus vitijs alligaris, faciliùs rumpentur? cor peccatis affuetum eritne mollius in emendationem! ah nequaquam! tempus, quod omnia consumit, malas peccandi consuetudines fortificat, ac solidat. Dum remedia differuntur, mala invalescunt. Serò medicina dum paratur, medicina non est.

II. Quod istud malum amentia, quâ vocantis te Dei vocem ad pœnitentiam audire ac sequi recusas? quis prompto remoram, aut volenti obedire timorem incutit? an mutandi perversos vitæ mores tanta difficultas? sit difficile, sit arduum naturæ in malum assuetæ in melius assurgere; Certè Christum professo, adoranti Deum crucifixum, & cælestem gloriam expectanti minùs grave videri debet, quidquid horum causâ reclamante quamvis naturâ vitiatâ sustinet: si tamen quid sit, quod terrere te videatur, timor est panicus, aut injuria, quam divinis facis auxilijs.

III. Differte vitæ emendationem, dices, meum est; Deus trahit moras & patienter expectat. Sit ita: at scriptura non assignat, quantum

tum ad vivendum superfit temporis. Qui pœnitenti veniam, peccanti diem non promisit crastinum: potest esse, ut pro emendatione morum multum restet temporis: at non video, cur non æquè parum restare queat. An salutem tuam & æternam Beatitudinem ad eò incertò eventui committes;

Considera tempus elapsum, quo cum Deo in gratiam redire tenebaris, & saluari concutere timore; dum tam præsens interitûs æterni vides periculum.

Dixi, nunc cæpi. *Psal. 79.*

Nulla satis magna securitas, ubi periclitatur æternitas. *S. Gregor.*

DECIMUS QUARTUS DIES.

De respectibus humanis.

I. **M**undus obgannit; homines finistre actiones interpretantur: sinas utrumque fieri: an propter vilis plebeculæ discursum tu quoque desipere desideras? quid itaque dicetur? scilicet quòd magis sis timens Dei, quàm hominum; imò prudentiores, apud seiplos te pluris æstimabunt, dicentque; quòd prudenter & cum ratione agas: ac deniq;

niq; quid refert, qui & quales tibi obloquantur; modò tui officij & obligationis memor Deo placere studeas.

II. Quàm detestanda est mollities, erubescere Evangelium! honori ducis, si terreni portes insignia Principis: & confunderis portare Jesu Christi? Utilissimi artifices apertè profitentur artem mechanicam; & Christum professus non audeat in Ecclesia dici Christianus? quicumque erubuerit filium hominis coram hominibus, erubescet ipsum quoque coram Patre suo cælesti.

III. Ecquid est, quod habeat ter adorandus Jesus, cujus te pudeat? an nomen ejus infame? an opprobrium, ejus sequi doctrinam & virtutum exempla? Tu non confunderis, quòd dicaris, sisque impudicus, perjurus, blasphemus? imò in his captas, nescio, quam gloriam: at si homo justus & rectus corde voceris, pudore afficeris. O perversitas & detestanda cæcitas humanæ malitiæ! attamen manet fixum ratumque, optimum quemque, & honestissimum esse illum, qui Deo proficitur, & ei fideliter servit, & intrepidam hujus servitutis facit professionem.

Interro-

Interrogabis teipsum, utrùm aliquando hæc mundi vanitas, & fallacia tibi timorem incusserit, & impedierit; quò minùs officii Christiani obligationibus satisfeceris.

Non erubescō Evangelium. *Rom. 1.*

Quid times fronti tuæ, quàm signo Crucis armâsti? *S. August.*

DECIMUS QUINTUS DIES.

De dissidentia sui ipsius.

I. **N**ON habet homo, quòd æquè timeat, quàm seipsum: propriam infirmitatem seu debilitatem magis suspectam habet, quàm omnes inferni vires & astutias. Verbum unum, aut suspirium, unicus respectus humanus sufficiunt, ut vincatur. Adam protoplastus peccavit, Regum aliàs sapientissimus Salomon devenit in oblivionem Dei. Princeps Apostolorum sanctus Petrus negavit Jesum Christum. Quid fiet baculo arundineo; si leves venti inflectant cedros?

II. Homo frequenter superatur absque hoste, qui ipsum aggrediatur. Indomitæ mentis passiones, & sensus nostri continuò nobis insidiantur, conspirant, oppugnant-
que

que cor nostrum. Inimicus noster est periculosus, isque domesticus. Viri, quos persecutionis nulla sævities potuit vincere, turpiter ceciderunt in Eremo: post victorias à tyrannis & dæmonibus reportatas prostrati sunt à propria concupiscentia. Nunquam tecum pacem habeas; neque tibi ipsi confidas.

III. Viros sanctissimos vel sola suscepta *Cogitatio* status animæ suæ antè tribunal Dei pertere fecit: auditi sunt Anachoretæ, & horridæ Eremi incolæ, quamvis rigidissimæ pœnitentiæ viri essent, ad horam mortis suspirare, gemere, plorare; eò, quòd nescirent formidabile illud divinæ justitiæ decretum; neque ipsis constaret, utrum amore, an odio digni forent. Momentum sat est, ut ex Dei amico fias reprobus.

Dic sæpè cum sancto Philippo Nereo: Domine! Hodie tibi à me caveas; nam si me mihi ipsi reliqueris, tradam te, eròq; tuus proditor.

Ergo occasiones prævide, & devita; sunt enim ille magis periculosa, quæ minùs videntur rimenda.

Qui se existimat stare; videat, ne cadat.
I. Cor. 10.

Quamvis sis in tuto, noli esse securus. S.
Bernard. D E-

DECIMUS SEXTUS DIES.

De usu divinorum auxiliorum.

I. **T**antum gratiæ & divinorum habes auxiliorum, quantum *Iesus* Dei filius tibi pretio sui sanguinis comparavit, petijtq; à Patre suo cælesti, dum animam in cruce redderet. Quando negligis sanctas à cælo submissas *Cogitationes*, quando vel unam sancti Spiritûs contemnis inspirationem, quæ te excitat ad curam salutis; idem facis, ac si pedibus sanguinem Christi proculcares. Nunquid hoc est inutilem reddere fructum mortis Salvatoris tui?

II. Deo sumus obligatissimi, non solum ob gratias ab ipso nobis collatas, sed insuper tenemur rei beneficiorum, quæ suis fuissent præstita, nisi nostra ignavia obicem posuisset. An jure de lumine Solis conqueri posses, si ejusdem radiis valvas ligneas opponeres, lucemq; cubile aliàs illustraturam prohiberes?

III. Quem non pudeat, quòd à viginti fortitan & pluribus annis divinas Inspirationes in negotio urgentissimæ salutis exequi ignavissime recuset? tanto temporis intervallo scholam Spiritûs sancti frequentasse & mi-

K

nus

nũs nihilo didicisse. Hoc enim verò dedecus est & infamia inexcusabilis. Toties ad bonum impelli, jam promissis largissimis, modò minis & reprehensionibus, mox iterum blandissimis verbis, & tamen æquè pervicacem in negotio animæ salvandæ durare; hoc demum non hominem, sed brutum arguit. Frequenter memineris, quantum Deo debeas, & quot ei obstrictus sis titulis; neque tibi detur, posse manus ejus effugere, aut, sicut fieri solet in negotijs mercatorum, foro cedere. Certè quò diutiùs debitorum solutionem distuleris Deo facere, eò ipse majori te fœnore occupabit.

Spiritui Sancto agenda gratia propter tot salutare admonitiones, & toties repetitas inspirationes. Petas ab eodem veniam tuæ contumaciæ. Jam saltem adverte, quid, & quomodo tibi loquatur: & simul vivo timore concutere, ne, si inobediens fueris, penitùs omni Dei gratiâ excidas.

Cui multum datum est, multum quæretur ab eo. *Luc. 12.*

Gratiam sequetur judicium. *S. Basilius.*

D E C I

DECIMUS SEPTIMUS DIES.

De usu Temporis

I. **J**Actura temporis potest censi inter per-
turbatissimas mundi confusiones. Præ-
fens hæc vita brevis est: singula ejus momen-
ta summi sunt pretij; & nihilominus com-
plures talem vitam vivunt; ac si crederent,
se in terra immortales esse, nec unquam ani-
mum è corporis vinculis educendum.

II. Ah, si damnatis vel unicum temporis
momentum, quod à nobis tam prodigè im-
penditur, à Deo concederetur! quam putas
ejusdem haberent rationem? quodlibet pun-
ctum vitæ nostræ sufficit ad lucrandam to-
tam felicitatem æternã. Nullam occasionem
recreationibus, aut voluptatibus, aut divitiis
colligendis assignatam negligimus; at tem-
poris, quo salus procuranda, nulla cura est.

III. Quam putas te diem fructuosius im-
pendere? an illam, quã negotiorum tuorum
prosperum vides successum, & divitiarum ac-
cessum? nequaquam. Dies hæc est optima
quã exercentur virtutes, augentur merita, &
Deus laudatur, ejusque majus quæritur ob-
sequium: denique id temporis Deo gloriam,

nobis gratiam confert, quo interrogatus, quid agis: in veritate responderis: Deo laboro, & salutem meam operor.

Renovabis factam supra resolutionem, ac propositum Deo ter Optimo Maximo serviendi; ac omne tempus Deo non impensum perditum arbitraberis.

Nemini dedit spatium peccandi. *Ecccl. 15.*

Vacat tibi, ut Philosophus, non vacat, ut Christianus sis. *S. Paulin.*

DECIMUS OCTAVUS DIES.

De usu Sacramentorum.

I. **N**OVÆ legis Sacramenta sunt canales, per quos nobis sanguis & merita *Iesu Christi* abundè communicantur: sunt scaturigines seu fontes gratiarum nostræ salutis necessariorum. quisquis iisdem abuti non reformidat, is neque merita Christi inefficacia sibi reddere timet; imò salutis suæ omnes præcludit aditus. Vah! quæ dementia!

II. Abuti Sacramentis est impedire effectum eorum. Dum malè dispositus eadem participare præsumis; Nunquid jure meritò trepidas? dum post tot exactas sacramentales confessiones, vitæ & morum emendationis

dationis nihil apparet? toties frui carne agni-
immaculati, & ducere quotidie vitam bestia-
lem, argumentum est reprobationis. Qui
vel semel dignè de ara vivifica se reficit, is for-
titudinem participat, & vires ut per quævis
supplicia ad Martyrii palmam properet. Quid
tu sentis de te ipso?

III. Est, quòd jure multi totis tremant
artubus, dum sacrosanctæ huic accumbunt
mensæ citra ullam contritionem & peccati
dolorem: *manducant enim sibi Iudicium & da-
mnationem*, juxta doctrinam S. Pauli. Ecquan-
do contumeliam sanguini *Iesu Christi* toties
sacrilegè sumpto illatam refarcies?

*Expendes singulos defectus tuarum confessio-
num, communionum; & generoso proposito ad id
te resolves, ut sic impostero utaris Sacramentis,
quasi post eadem sumpta continuò esses moriturus.*

Probet se ipsum homo. *Cor. II.*

Sunt Christiani mali, qui vocantur fideles,
& non sunt, in quibus Sacramenta Christi pa-
tiuntur injuriam. *S. August.*

DECIMUS NONUS DIES.

De Sacrificio Missæ.

I. **M**issa, ut in Ecclesia Dei vocant, est re-
præsentatio, seu renovatio quædam
sacrificii

sacrificii in ara Crucis oblati. Quot diebus offertur à legitimè consecratis Sacerdotibus, quod unicâ tantùm vice perfectum fuit in monte Calvariæ. An pôtero quid Deo gratiùs aut acceptabile magis facere, quàm dum piè, ac reverenter huic divinissimo mysterio assisto : ut verò cum fructu intersim, habebo eandem cum Sacerdote sacrificante intentionem, Dei scilicet filium æterno Patri offerendi, aut unicum cor meum cum *Iesu Christi*, ut simul Deo utrùmque in odorem suavitatis offeratur.

II. In singulas fere horas divinam Majestatem offendimus, & nostra peccata aliud non merentur, quàm pœnas æternas. Qui satisfacimus rigori divinæ justitiæ, nisi offerendo, ac præsentando passiones & merita Salvatoris nostri, cui infinitis titulis inservire obligamur ? quidquid austeritatis subierunt pœnitentes, tormentorum Martyres, afflictionum Confessores, quid confert absque Crucis sacrificio, cujus merita per incrementum aræ sacrificium nobis applicantur.

III. Vix apparet, qui sit possibile, ut Deus tot peccata hominum tam patienter sufferre queat, nisi videret in singulis penè pagis, oppidis,

pidis, urbibusque, quamvis sint vitiis dissoluta, unigenitum suum super altare pacificam & propitiatoriam immolari victimam: cujus intuitus extensum in pœnas justitiæ brachium retrahit. Quando peccata tua clamant vindictam, sanguis *Iesu* inclamat misericordiam. Adoremus supplices hanc hostiam, & frequenter flexo poplite ante aram Domino Majestatis præstemus homagium. Aulæ Regum abundant ministris, qui diu noctuque vigiles stant in obsequiis sui Principis: in Ecclesia, quæ Domus Dei est, vix quisquam apparet: quanta Christianorum ignavia!

Resolve te, quot diebus, eâ reverentiâ, quam meretur, augustissimo huic Sacrificio interesse, ideoque perge ad Ecclesiam veluti ad montem Calvarie, ut assistas Christo pro te morienti.

In omni loco sacrificatur, & offertur nomini meo oblatio munda. *Malach, 1. c.*

Tunc verò pro nobis hostia erit Deo, cum nosmetipsos hostiam fecerimus. *S. Greg.*

VIGESIMUS DIES.

De Eleemosyna.

I. **Q**uis neget nos Christo obligatissimos esse: cui, ut possemus benefacere, pauperes

pauperes & egenos suo loco constituit. In Eucharistia moratur, ut eum adoremus: ipse autem adoratores carne & sanguine pascit. Est in pauperibus, ut nos ad compassionem commoveat, quâ inducti eosdem nutriamus & alamus. Magna felicitas habere gratiam dandi eleemosynas propter Christum: at infelix ille cui hæc gratia non contigit. Canes pascis, *Iesum* finis fame emori: ô qualis iniustitia! qualis barbaries!

II. Quod elargiris divitibus, penè perditum est: quod Deo, semper cum sænore recipitur, usque ad eò, ut nec haustum frigidæ sine larga recompensatione admittat. Voluptatum immodicus usus, luxus & pompæ, convivia superflua, mille & plures familias ad incitas redegerunt: Eleemosynæ debitâ intentione factæ ne uni nocuere. Benefacere Christo in pauperibus quæstiosa est, & facilis ars sine scelere ditescendi.

III. In die iudicij extremi juxta mensuram exhibitæ egenis & indigentibus misericordiæ feretur decretoria æternitatis sententia. Quid respondebunt ante districtum Dei tribunal divitiarum iniqui possessores, quando

do membra Christi per pauperes, & in his ipse
 Judex eorum hisce exprobrabant duritiem,
*ite maledicti in ignem æternum, esurivi enim, &
 non dedistis mihi manducare, nudus fui, & non
 cooperuistis me.* Quantum in pauperes immi-
 fericors es, in tantum es reprobus: verè beni-
 gnus & liberalis in inopes magnum habet ar-
 gumentum suæ adoptionis in filium Dei.
 Quid poterit Judex supremus contra nos a-
 gere, ubi se veste à nobis donatâ contectum
 videt: quando panem & argentum pauperi-
 bus submissum in suis intuetur manibus: non
 est, quòd metuamus ad justitiæ tribunal, ubi
 pauperes patrocina buntur causæ nostræ.

*Expende, qua liberalitate sis in pauperes, quo-
 modo eisdem compatiaris: utrum eos velut mem-
 bra Christi venereris: an tuæ obligationi circa
 eosdem satisfacias, & hætenus satisfeceris.*

Ecœneratur Domino, qui miseretur pau-
 peris. Proverb. 19.

VIGESIMUS PRIMUS DIES.

De malo exemplo.

I. **N**umerus illorum, qui malo exemplo
 interierunt, major est, quam sit eo-
 rum,

K 5

rum,

rum, qui Sanctorum instructione subtracti vitijs, cælesti fruuntur gloriâ. Si lubet, adi in-feros, causam damnationis singulos interro-ga; qui vix aliud respondebunt, quàm hujus, aut istius perversi motes occasionem dede-runt meæ damnationi. Præceptum est domi-nicum, ut inimicos nostros diligamus: quan-ta ergo perversitas innocentes animas vitæ improbæ exemplo destruere: salutis suæ præ-sentius nullus subit periculum, quàm qui a-nimas sanguine Dei redemptas, & cælestis gloriæ capaces addicit supplicijs æternis: quid speres consequi à *Christo Iesu*, cui sub-trahis homines tanto pretio redemptos.

II. Est, quòd meritò timeatis, ô parentes! si vitam Christiano nomine minùs dignam ducatis: præstaret filios vestros aut nun-quam, aut certè à vobis natos non fuisse. An ideo eis dedistis vitam, ut morti & quidem æternæ traderetis: quando in iudicio ultimo proles vestra à vobismetipsis seducta, audiet damnationis suæ irrevocabilem sententiam, ô quanta vos confusio subibit!

III. *Induamus*, monente S. Paulo, *Dominum nostrum Iesum Christum*; ejus nos vestiamus spiritu, prudentia & virtute; ita ut frequen-tem

rem ipsius habeamus memoriam; ut, sicut ipse ambulavit, ambulemus & nos, conversatio enim si bona fuerit, haud minùs ad salutem confert proximi, quam scandalosa ad ejusdem damnationem.

Petes veniam delicti tui, quòd proximo occasionem & causam ruinæ spiritualis incautè, aut quòd peius, malitiosè præbueris: quid opus est, ut conscientiam tuam alienis peccatis oneres? tuatibi crimina sat grave onus imponent.

Væ homini, per quem scandalum venit.
Matth. 18.

Pro tantis reus, quantos secum traxerit in reatum? *Salvian.*

VIGESIMUS SECUNDUS DIES.

De Cruce.

I. **H**Aud idè te Christo nomen dedisse arbitreris, ut opibus & honoribus studeas, vel voluptatibus, & vitæ illecebris diffluas; non inquam Christianorum est ista profiteri. Mundi opiniones relinquant mundi amatoribus. Tua vita sit cum Christo crucifixo; cujus Crucem quantò minùs amaveris, tantò plus fidei Christianæ renuncias.

II. Au-

II. Audi Evangelium: *Beati qui lugent: vobis divitibus, qui habetis consolationem vestram in hoc mundo.* Ecce doctrinam Spiritûs Sancti; at eò fervor Christianorum jam recedit, ut peregrina ista & barbara videatur: plurisq; eam faciant Japones, ubi certatim martyrio accurrunt, quàm Europæi, qui ad eò crucem oderunt, ut eam vellent ex Evangelio erasam: an credis beatos illos, qui lugent, & infelices, qui consolationem suam habent in hoc Mundo? Interim est, & manet articulus sanctæ nostræ fidei: cui non minus nos assentiri necesse est; quàm illi, in quo proponitur mysterium SS. *Trinitatis*, aut dominicæ incarnationis.

III. Nunquid oportuit Christum pati, & ita intrare in gloriam suam? Nunquid hanc crucis viam, quotquot cælos ingressi sunt, tenuerunt? & nos delicati sine ullis ærumnis, aut malorum perpeffione prætendimus id possidere, quod Dei filio, ejusque electis tanti stetit; Crucis amor est nota prædestinationis & argumentum divini favoris. Homo, qui refugit pati, proximus est, ut reprobetur: aut ergo hic temporaliter, aut alibi æternùm patere.

Adora

Adora Dei Filium è Cruce pendentem, & pete fieri particeps ejusdem crucis, ut vitâ gloriosâ merearis aliquando cum eo frui.

Qui non bajulat Crucem suam, non est me dignus. *Luc. 14.*

Pudeat sub spinato capite membrum fieri delicatum. *S. Bernardus.*

VIGESIMUS TERTIUS DIES.

De confidentia in Deum.

I. **C**orporis valetudinem, si minùs fuerit prospera, artis medicæ perito confidimus: causas litigiosas Jurisperitis committimus: oculis privatus sæpè ab infante, nonnunquam à cane circumducitur, & securum se arbitratur: quantò magis sub Dei protectione ruti latebimus? si tamen Domino confidimus.

II. Quid reformidet homo ad Dei factus imaginem, & immenso pretio sanguinis *Iesu Christi* redemptus? cùm credit & videt, quod cura divinæ providentiæ ad formicas, ad mullas usque sese extendat? Infideles, qui Deum non cognoscunt, nutriuntur à Deo; impii & scelerati, qui blasphematores sunt sanctissimi
ejus

eius nominis, complura accipiunt beneficia
cælestia: quid ergo erit tibi, qui Deum agno-
scis, times, honoras, & amas?

III. Spes cujuscunque boni securiùs in
Dei, quàm in nostris quiescit manibus: ipsum
sinamus de nobis disponere, *Pater* noster,
simul & *Mater* est: teneritudo amoris, quem
in filios suos gerit, non finet esse immemo-
rem eorundem: protecturum nos se promi-
sit, stabit utique verbis suis veritas: cælum &
terra citiùs peribunt, quàm sinat sperantem
in se perire Deus.

*Vide, ô homo! an conscientia tua tibi det
testimonium, quod in Dei bonitate, & meritis
Jesu Christi confidas.*

Deus meus es tu: in manibus tuis fortes
meæ. *Psalmo 30.*

Projice te in eum; non se subtrahet, ut
cadas. *S. Augustinus.*

VIGESIMUS QUARTUS DIES.

De amore Dei.

I. *S*ic Deus dilexit mundum, ut dederit filium
suum unigenitum: melius quid si habuif-
set, utique & illud nobis donasset: quo quæ-
so

so præstantiori pretio nostrum ille poterat amorem emere? bonum mediocre habet in se, unde possit & debeat amari; cur ergo non ametur bonitas undiq; infinita? an ideo refugis amare Deum, quia bonum infinitum est?

II. Præceptum est, & absolutè præceptum, *Diliges Dominum Deum tuum.* Quid hæres dubius? an hujus mandati rigor nimius, ut dicis, te terret? arduum non est amare pulchritudinem infinitè amabilem. Ille præcipit se amari ex toto corde; quid minus infinitè amabilis Deus exigit à corde, quod a deò modicum & limitatum est? qui totum exigit, nihil excipit. Si partem ejus, quod petitur, dederis, vel minus æquo, vel nihil dederis.

III. Ipsi Dæmones, modò æternitas finire possent, haud ægrè supplicia acerbissima inferni ad extremum usque diem judicij sustinerent; dummodo gratiam amandi Deum obtinere possent. Nullus damnatorum est, qui se infelicem existimaret, modò post quantalibet pœnarum sæcula vel exigua affulgeret spes unicum actum divini amoris eliciendi; nobis quolibet momento, si velimus, potestas est, amandi Deum; hoc negligere malum est ipsomet pejus inferno. *Ab-*

Abdicato cujuscunque rei creatæ amore, contende, ut Deum ex omnibus viribus diligas.

Si charitatem non habuero, nihil sum.
1. Cor. 13.

Si amare pigebat, redamare non pigeat.
S. Augustinus.

VIGESIMUS QUINTUS DIES.

De amore Domini nostri Iesu Christi.

PRæstantia animæ rationalis ex pretio, ejusdem causâ persoluto æstimari debet: quanti ergo stetit? morte Dei, vita divina: Inferni supplicia iniquitates nostræ promerebantur: Dæmones & omnes creaturæ urgebant criminum punitionem: quid Christus? loco vindictæ paravit misericordiam: at quantam! infinitam scilicet; dum vitam & sanguinem, in probrosa cruce pro nostra redemptione profudit: excitet ergo & impellat amorem tuum, si non Dei te creantis benignitas, saltem Iesu Christi te redimentis charitas. Minimum, quod Christo debes, est, recentem servare beneficiorum memoriam. Si nolis vitam pro eodem exponere, saltem amorem redde mutuum.

II. Capi

II. Cani porrigitur os aliquot homini inutile; & brutum animal pro tantillo beneficio amat, blanditur, & tuetur suum benefactorem: *Iesus* Salvator prævenit nos suis auxilijs, comitatur, & subsequitur: redemit nos suo sanguine, meritorum suorum facit nos participes, communicat nobis omnes thesauros suos, & tamen ad eò indurati manemus ad amorem mutuum. Disce ô homo! disce, si tamen homo sis, non brutum, tuæ satisfacere obligationi, tuus te canis instruit, imò & iudicat: hujus exemplum ni te reformaverit, ipsiſ bestijs magis bestialis es.

III. Cor habemus tenerrimum in obsequium & amorem amicorum. Eorundem beneficia, si quæ conferant, & magnificari us, & reddere nitimur: ubi beneficia Christi reciproco amore recompensanda sunt, ipsiſ saxis insensibiliores manemus: quis amicorum pro te cruci affigi se sinet? ni *Anathema* sis.

Corde contrito & humiliato, pronus in terram gratiam à Christo Iesu petes, absque eius gratia nemò dignè amare potest.

Si quis non amat Dominum *JESUM*, sit anathema. *1. Cor. 16.*

L

Si to-

Si totum me debeo pro facto, quid addam pro reſecto, & reſecto hoc modo. *S. Bernard.*

VIGESIMUS SEXTUS DIES.

De amore proximi.

I. **Q**ui non amat proximum ſuum, quem videt, Deum, quem non videt, quomodo amabit? omnia opera noſtra quantumvis videantur bona nulla ſunt, niſi dilexerimus fratres noſtros. Ipi etiam Martyres ſine charitate abominabiles ſunt Deo.

II. Ecce, *Hoc eſt praeceptum meum, dicit Jeſus, ut diligatis vos invicem ſicut dilexi vos.* Ut diligam proximum meum, ſicut me ipſum: ſufficit eundem à Jeſu Chriſto amatum eſſe amore verè incomprehenſibili. Delicatus ſim neceſſe eſt, niſi medullitùs amem id, quod Salvator meus plus quàm ſeipſum dilexit.

III. Diliges proximum tuum, ſicut eundem dilexit Chriſtus; hoc eſt, ejus amore bona temporalia, imò & vitam profundes. Foretne hoc nimium pro Chriſtiano? Interim ejuſmodi amatores verè ſunt Chriſti imitatores, & ejuſdem futuri poſſeſſores.

Excita in te deſiderium & voluntatem efficaci-
cem

cem eos verè amandi, quos Christus tam tenerè dilexit: addes propositum: nunquam per Dei gratiam ledendi proximum.

Qui diligit proximum suum, legem implevit. Rom. 13.

Dilectio sola discernit inter filios Dei & filios Diaboli. S. Augustinus.

VIGESIMUS SEPTIMUS DIES.

De dilectione inimicorum.

I. **A** Deò proprium est Christianorum habere dilectionem, ut obligemur & ipsos inimicos diligere. *Iesus Christus* prævit nobis exemplo, cui & addidit præceptum: *Deus* imperat & homo prætetendat obediendi difficultatem? *Deus* in Cruce oravit pro inimico & tortoribus, & tu exiguam condonare injuriam refugias: ô qualis Christianus!

II. Quantum quisque fratri suo remiserit, tantum & non plus remittetur ei à Deo, *Eadem* quippe *mensura quâ mensi fuerimus, remetietur nobis.* Christianus, qui quærit vindictam, toties semetipsum damnat, quoties Orationem Dominicam recitare præsumperit. Ergo inimicos nostros diligamus, aut nos ipsos oderimus.

L 2 III.

III. Duo Christiani, qui se invicem odijs & simultatibus persequuntur, videntur diversæ esse religionis, nec unam sectari fidem. Quomodo enim illi, qui animis toti inter se dissident, eidem appropinquabunt altari, eandem credent paradysum, & æternum simul commorari sperabunt? Non est licitum odifse nisi Dæmones, horum & omnium damnatorum est, dissidijs à se invicem separari. Reprobationis non est apertius signum, quam nolle inimicis errati dare veniam. Hoc in te si sentias, notam habes, ex qua cognoscas, hæredem te esse inferni.

Conscientiam tuam solertè ante Crucifixum Salvatorem excute, ac si in eadem rancorem aut odium proximi repereris, de vulneribus Christi charitatis ignem succendes.

Qui non amat fratrem suum, homicida est. 1. Ioan. 3.

Vindicari vis Christianus? nondum vindicatus est Christus. S. Augustinus.

VIGESIMUS OCTAVUS DIES.

De imitatione Salvatoris nostri.

I. PRIMUS homo, dum Dei ambit similitudinem, perit: reliqui omnes, nisi studeant

ant filio Dei assimilari, salvari non possunt. Is dum factus est homo, se normam vitæ humanæ & morum regulam proposuit: necessarium est, illius nos imaginem exprimere: cumque ipse sit caput prædestinatorum, ab ejus quò longiùs similitudine recedimus, eò reproborum numero viciniore sumus.

II. Quantâ curâ & sollicitudine intendunt homines novis rationibus & modis ad luxum pertinentibus: de vita *Iesu Christi* & ejus imitatione quis est, qui recogitet? aulici efformant in se mores suorum Principum, discipuli magistrorum mores, etsi turpes & deformes, ad insaniam usque imitantur: Et quis est, qui vel unam eamque seriam *Cogitationem* de virtutibus filij Dei suscipiat? O quanta confusio mea, quòd hucusque tam exiguum fecerim progressum, imò ne gradum unum promoverim in Christo imitando! ille præcedit promissis divinis, & pollicitationibus allicit, & vix unus est, qui sequatur. Quantum probrum!

III. Quid, amabò, poteris in die Judicij extremi excusationis prætere tuos perverfis moribus; quando Christus ipse regula omnis honestatis tuam tibi ignaviam in sui

sequela objiciet : suam ille vitam opponet tuæ, suam humilitatem nostræ superbiæ, sua sanctissima Vulnera nostræ mollitiei & illecebris. Ah ! quale prodigium ! Christianus absque eo quòd imitetur Christum ! baptizatus, manet Diaboli mancipium ; sub crucis vexillo positus, carnem sequitur & mundum ! aut renuncies baptismo, & factæ Christo professioni, aut viram vivas conformem vitæ tui Salvatoris ; *Christianus tantum est, qui sequitur Christum.*

Labora ac enitere, ut Dei filium exemplo & voce te vocantem, imò & trahentem non in vitis sequaris, ut tandem assequaris.

Magister sequar te, quocunque ieris,
Matth. 8.

Sine causa sum Christianus, si Christum non sequor, *S. Bernardus.*

VIGESIMUS NONUS DIES.

Cultus Beatæ Mariæ Virginis.

POtiùs eligam non vivere, quàm non devotus vivere *Mariæ* ; cor durum in cultum Virginis *Mariæ* evellatur, si non mitescat. Animus humanus aut nihil amet, aut amet

amet Virginem matrem, aut plane cesset vivere. Deus ipse puras inter creaturas meo amori nihil excellentius, aut purius, aut amabilius, aut melius creaverit. Quantam ergo existimationem & reverentiam, quem amorem & confidentiam in hanc virginem Matrem habere nos convenit.

II. Si, quod Deus avertat, eò infelicitatis reciderem, ut nulla pietatis, aut consuetæ devotionis scintilla in me remaneret; cultum tamen Virginis *Mariae*, dum vita supererit, illæsum servabo: quascunque in angustias aut animi desperantis anxietates incidero, dum spiro, sperabo in hac Virgine: hæc mihi asylum erit & refugium: ejus patrocinio gratiam veræ conversionis habebō: etsi stare in præcipitio lapsus in tartara, clamabo & invocabo *Mariam*, ejus intra brachia ero securus: *Cliens Mariæ nullus æternum perit.*

III. *Maria* Virgo thronus est clementiæ, ad quem securè peccatores confugiunt, opponentque Justitiæ Dei ejusdem Matris misericordiam. Non parva portio gloriæ & felicitatis in cælis *Mariæ* est: quòd beneficia suis cultoribus impetret, & gratiam peccatoribus quantumvis induratis à filio obtine-

at; si impijs benignam se & facilem præbeat, qualis Virginea hæc Mater erit in suos clientes, & fideles servos? an poterit Mater misericordix sententiæ suos condemnanti subscribere? nequaquam: sumus enim & manemus in possessione ejus bonitatis à mille sexcentis annis & pluribus: nunquid spes nostras hodie incipiet confundere? gravius nemolæserit Deiparæ honorem, aut sibi ipsi plus nocuerit, quàm diffidendo ejus patrocinijs. Tum sciam me certò reprobum, ubi cultum *Mariæ* sepeliero.

Concipe firmum propositum innovandæ devotionis in hanc Virginem, & ex toto corde pronuncies sequentia:

Domine nostri tu & filius tuus. *Jud. 8.*

Onomen *Mariæ*, sub quo nemini desperandum est. *S. Augustinus.*

TRIGESIMUS TERTIUS DIES.

Devotio in sanctum Iosephum.

I. Panegyrim sanctissimi Iosephi duobus verbis complexus est Spiritus sanctus, dum cum Sponsum *Mariæ* & Patrem *Iesu* appellavit. Non apparet, quomodo Deus puram

ram creaturam altioris dignitatis gradu decorare potuisset, nisi vel *Iesu* aut *Mariæ* æqualem redderet: esse similis cum Matre *Dei* eminentiæ, supplere locum & officium æterni Patris inter mortales, hæc enim verò adeo sublimis est dignitas, atque supereminens perfectio, ut hominum nullus ejusdem posse esse capax videatur.

II. Sanctus *Josephus* unicus est dispensator thesauri cæli: si quæ ingruat necessitas, de eadem Sponsum Christi interpelles: quidquid per ordinarium cursum divinæ providentiæ difficilè obtentu videtur, hujus sancti intercessione facillimè obtinetur: quid *Iesus Christus* abneget illi in cælo, cui subesse voluit in terris.

III. Devotio in hunc Sanctum vel ex eo crescat necesse est, quòd haud minor ejus sit bonitas, quàm potentia: Ut pater Salvatoris nostri & conjux *Mariæ* Virginis fidelium omnium non minorem gerit curam, quàm parentes propriorum filiorum. Post tot præstita ab ipso officia *Iesu* & *Mariæ*, quomodo non volet assistere ijs, quos sancta Virgo tenerimè amat; & pro quibus *Iesus* ipse mortem subjicit.

Anima tua quietem in manibus sancti Iosephi inquiras, ab eoque quot diebus gratiam efflagites, eo modo moriendi, quo ipse intra brachia Jesu & Mariæ expiravit.

Ite ad Joseph. Gen. 41.

Quàm Potentiores sunt in cælis, qui tam potentes fuere in terris. *S. Bernardus.*

TRIGESIMUS PRIMUS DIES.

Cultus sanctorum Angelorum.

I. **C**uiq; hominum à Deo assignatum Angelum Tutelarem, communis est sensus Ecclesiæ. Si Princeps ex imperio Regis homini plebejo inserviret, ejus negotiorum curam ageret, quantus hic esset honor? at qualis illa beatorum spirituum bonitas, & submissio, quod vilibus nobis & abjectis peccatoribus non solum adesse, sed cum gaudio inservire, & nostri curam gerere non graventur. Inter Principem & rusticum saltem aliqua proportio, at hominem inter & Angelum nullareperitur.

II. Sublimes illi & cælestes spiritus, nostri custodes, sine intermissione adsunt Clientibus

bus suis, adhærent eorum lateri, habent eos continuò in oculis, sunt testes attentissimi omnium actionum, quantumvis secretarum. Si contingeret te quot diebus & horis adesse, viro majestatem & morum honestate gravi, & conspicuo, an audebis dissolutius agere, aut gestus indecentes formare, aut his turpius quid patrare? an homo magis timendus & observandus, an Angelus custos?

III. *Spiritus hi administratorij*, tales enim sunt omnes, adeo ferventes sunt in nostra obsequia, ut sui quodammodo obliti nostris tantùm videantur velle inservire commodis; at quid mutui nos illis obsequij reddemus? illi nos illuminant in rebus agendis; preces nostras, quas fundimus, Deo offerunt; consolantur in adversis; pericula corporis & animi divertunt; in tentationibus, ut victores evadamus, assistunt; tuentur contra inimicos; quot horis excitant ad pœnitentiam & Dei amorem; frequenter nos admonent, ut peccata fugiamus; non rarò ipsi Angeli suos Clientes castigant; denique nihil eorum intermittunt, quæ salutem nostram conducunt. Itaque indignus est hæc angelicâ tutelâ, quisquis Angelo suo nec reverens nec devotus assistit.

In hoc frequens sis, ut te Angelo tutelari tuo frequenter commendes; rogando, ut tibi in omnibus periculis, maximè in occasionibus peccandi & hora mortis assistere dignetur.

Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus vijs tuis. *Psalmo 90.*

In quovis diversorio, in quovis angulo, Angelo tuo reverentiam habeas. *S. Bernard.*

AD. S. ANTONIUM DE PADUA.

Si quæris miracula, mors, error, calamitas, dæmon, lepra, fugiunt: ægri surgunt sani: Cedunt mare, vincula, membra, resque perditas petunt, & accipiunt juvenes & cani. Pereunt pericula cessat & necessitas: narrent hi qui sentiunt, dicant Paduani.

Cedunt &c. Gloria &c. Cedunt &c.

ÿ. Prædicâtor egregie ora pro nobis
Ant. beatissime.

℞. Ut tua interventione percipiâmus
gaudia vitæ.

O R E M U S.

Interveniat pro nobis quæsumus Domine Sanctus tuus confessor Antoni^o quem virtutibus miraculorum prodigijs & signis decorasti. Per Christum &c.

(173)

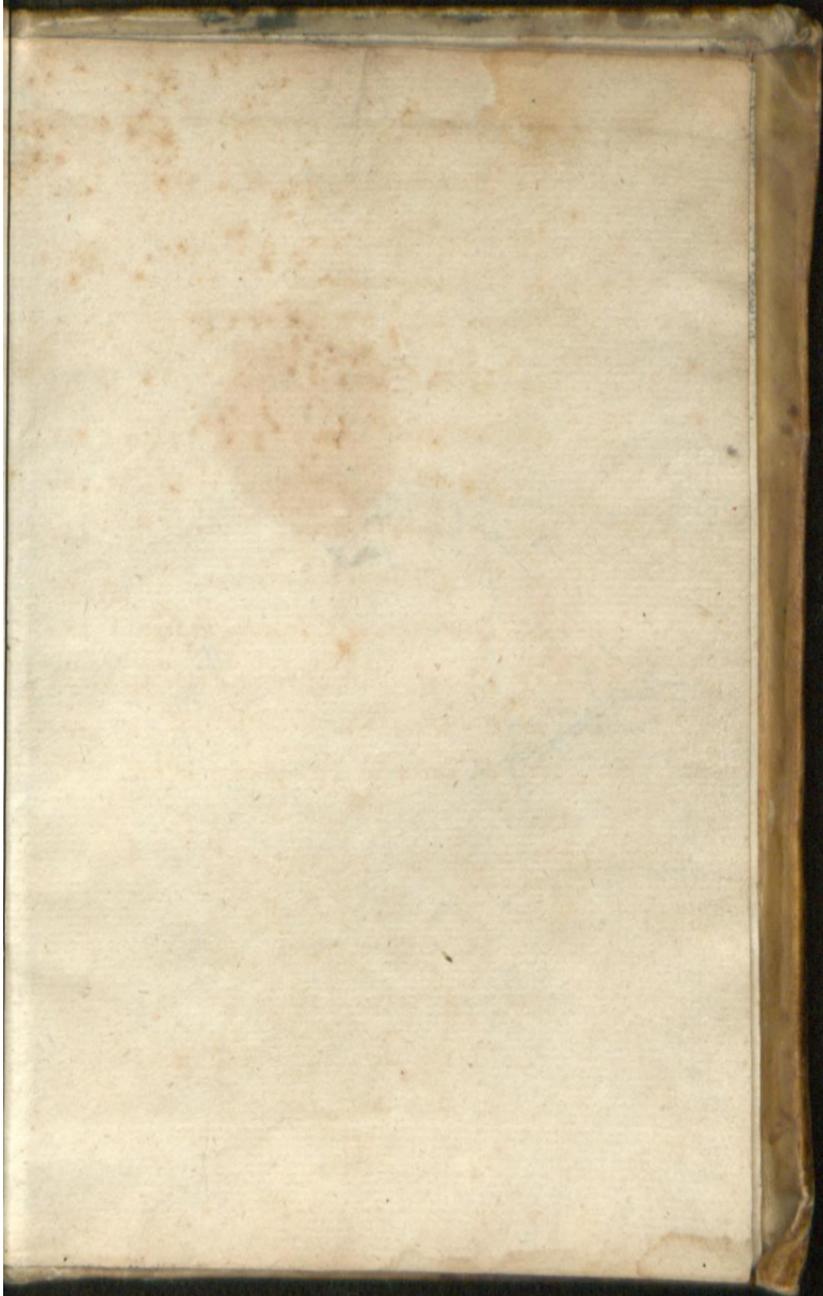
INDEX DIERUM.

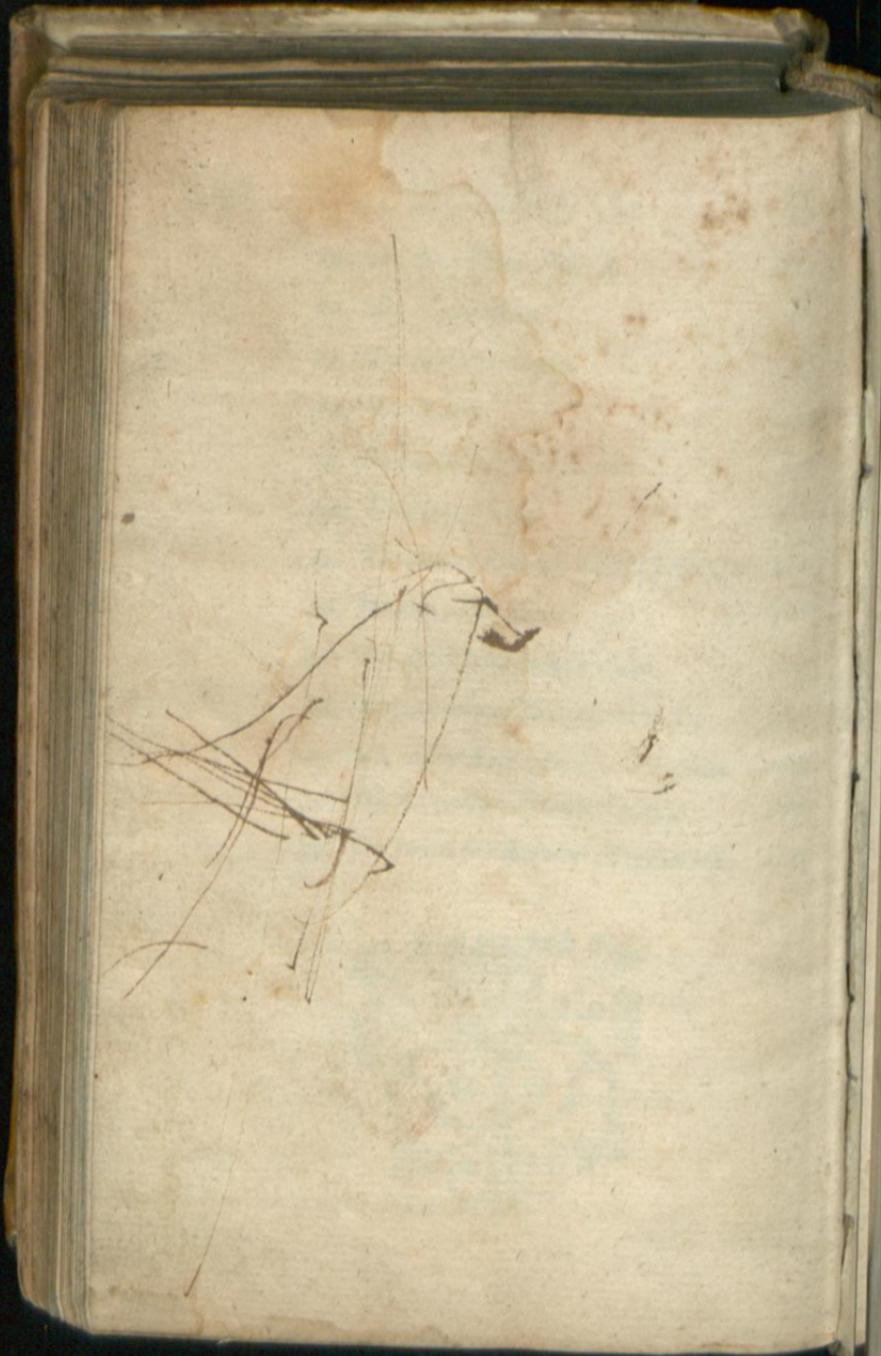
<i>Dies</i>		<i>Pag.</i>
1.	<i>De Fide.</i>	119
2.	<i>De Fine Hominis</i>	121
3.	<i>De Mundi contemptu.</i>	122
4.	<i>De morte.</i>	124
5.	<i>De extremo Iudicio.</i>	126
6.	<i>De inferno.</i>	327
7.	<i>De Eternitate pœnarum inferni.</i>	129
8.	<i>De Paradiso.</i>	131
9.	<i>De Præsentiâ Dei.</i>	132
10.	<i>De habenda cura suæ salutis.</i>	134
11.	<i>De horrore peccati.</i>	136
12.	<i>De Pœnitentiâ.</i>	137
13.	<i>De non differenda vita emendatione.</i>	139
14.	<i>De respectibus humanis.</i>	141
15.	<i>De dissidentia sui ipsius.</i>	143
16.	<i>De usu divinorum auxiliorum.</i>	145
17.	<i>De usu temporis.</i>	147
18.	<i>De usu Sacramentorum.</i>	148
	19. <i>De</i>	

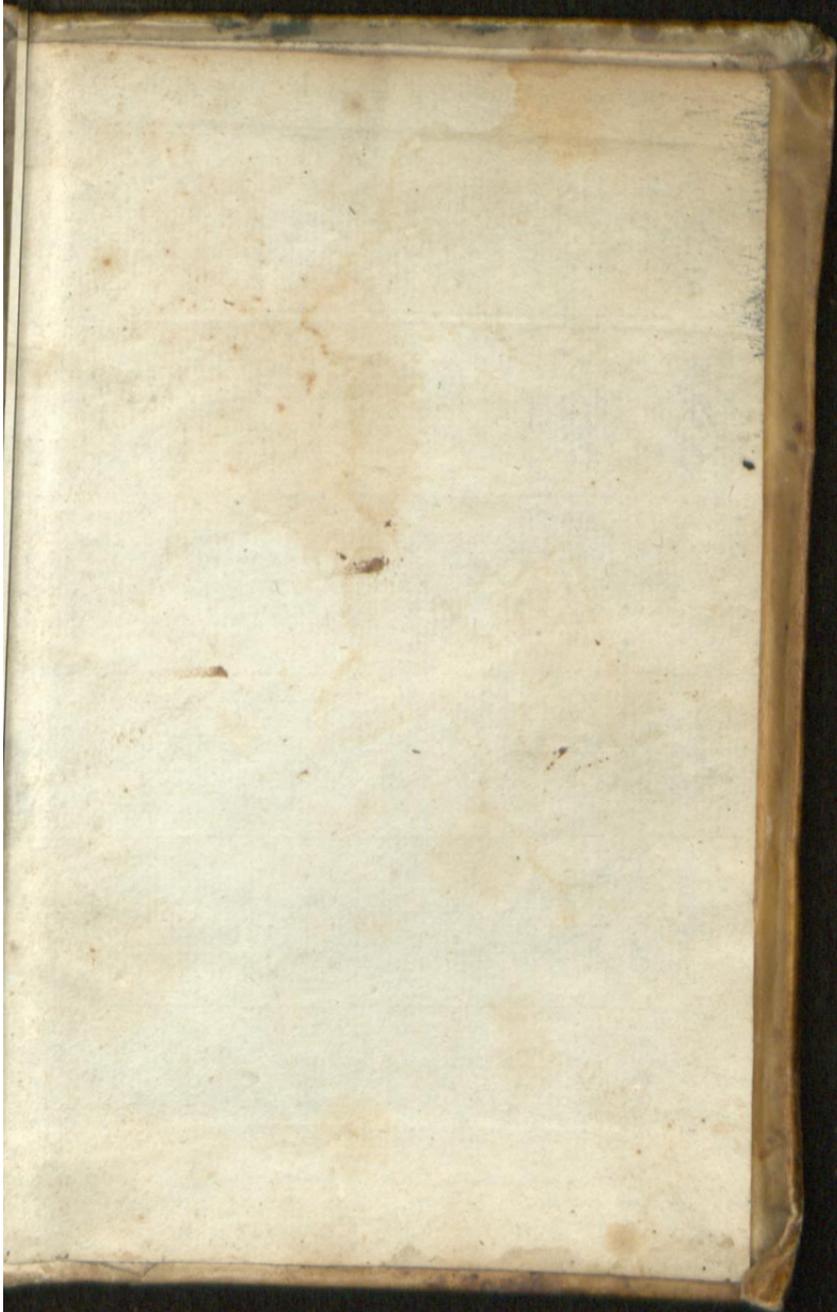

19. De Sacrificio <i>Missæ.</i>	149
20. De Eleemosyna.	151
21. De malo exemplo.	153
22. De Cruce.	155
23. De confidentia in Deum.	157
24. De amore Dei.	158
25. De amore Domini nostri Jesu Chr.	160
26. De amore proximi.	162
27. De dilectione inimicorum.	163
28. De imitatione Salvatoris nostri.	164
29. De cultu Beate Mariæ Virginis.	166
30. De Devotione sancti Josephi.	168
31. De cultu sanctorum Angelorum.	170

Böken vordā. C. Schwarzen Kabin
hve wam b. h. C. 326.

